ORFANA (TĂICUŢUL PICIOARE—LUNGI)[1]

JEAN WEBSTER

Orfana *este o frumoasă poveste romantică despre o fată orfană care locuieşte în orfelinatul John Grier. Un tutore al orfelinatului (un miliardar excentric) s—a oferit să o trimită pe Judy Abbott la unul dintre cele mai importante colegii din Statele Unite pentru ca ea să devină scriitoare. Singurele cerinţe ale acestuia au fost ca ea să îi scrie în fiecare lună ca să îi povestească cum merg studiile şi Judy nu trebuie să afle niciodată cine este binefăcătorul ei. Văzînd într—o seară numai umbra lui, Judy îi va spune binefăcătorului " Tăicuţul Picioare—Lungi ". Viaţa la colegiu şi—o împarte între timpul petrecut cu prietenii, învăţatul şi o frumoasă prietenie care începe să înflorească din ce în ce mai mult şi se transformă în dragoste pentru vărul Jervis Pendleton.*

Când peste un timp ajunge în cele din urmă să îşi cunoască tutorele află că acesta este chiar Jervis Pendleton.

[1] În limba engleză. Daddy—Long—Legs (Tăicuţul Picioare—Lungi) este denumirea populară a păianjenelui de cîmp, insectă ale cărei picioare sînt foarte lungi în comparaţie cu corpul său minuscul.

„MIERCUREA DE CHIN"

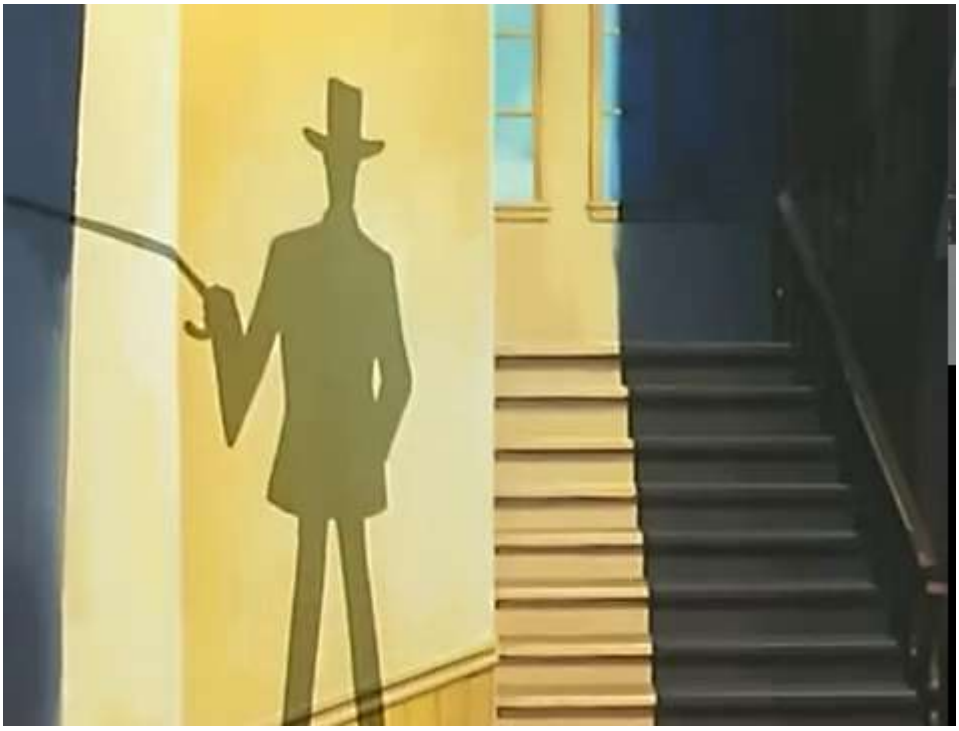

Prima miercuri din fiecare lună era cu adevărat o zi îngrozitoare, o zi aşteptată cu spaimă, îndurată cu vijelie şi uitată cît mai repede cu putinţă. Podelele trebuiau frecate lună, scaunele să n—aibă fir de praf, cuverturile de pat să nu facă o cută. Nouăzeci şi şapte de orfani micuţi şi plini de neastîmpăr trebuiau spălaţi, pieptănaţi şi vîrîţi în şorţuleţele de stambă proaspăt scrobite ; şi tuturor celor nouăzeci şi şapte de copii li se amintea de bunele maniere, spunîndu—li—se că, ori de cîte ori le va vorbi vreun epitrop, vor trebui să răspundă : „Da, domnule", „Nu, domnule".

Ce mai calea—valea ! Era o zi de adevărat chin, şi pe biata Jerusha Abbott, fiind cea mai mare dintre orfane, cădea tot greul. Dar şi această miercuri, ca şi celelalte dinaintea ei, avea un sfîrşit.

Jerusha, scăpînd de oficiu, unde pregătise sandvişuri pentru musafirii orfelinatului, urcă la primul etaj ca să—şi îndeplinească obişnuitele îndatoriri. Grija ei cea nai mare era camera „F", unde unsprezece ţînci între patru şi şapte ani ocupau unsprezece pătuţuri aşezate unul lîngă altul. Jerusha adună copiii, le îndreptă uniformele mototolite, îi şterse la nas şi—i porni în rînd ordonat şi vesel spre sala de mese, ca să petreacă o jumătate de oră, binecuvîntată cu pîine, lapte şi budincă de prune. Apoi se lăsă pe băncuţa de sub fereastră şi—şi rezemă de geamul rece tîmplele încinse. Era în picioare de la orele cinci dimineaţa, îndeplinind poruncile tuturor, mereu sîcîită şi zorită de o directoare nervoasă. Doamna Lippett nu putea să—şi păstreze tot timpul, în culise, calmul şi demnitatea pompoasă cu care întîmpina consiliul epitropilor şi al doamnelor inspectoare. Jerusha se uită afară, cuprinzînd cu privirea imensitatea pajiştei îngheţate ce se întindea dincolo de gardul înalt de fier, hotarul orfelinatului, apoi privirile îi lunecară în jos pe dealurile şerpuitoare, presărate cu proprietăţi de ţară, şi spre turlele satului ce se înălţau dintre copacii golaşi.

După cît îşi putea da ea seama, ziua se sfîrşise cu bine. Epitropii şi comitetul de inspecţie cercetaseră totul cu de—amănuntul, citiseră rapoartele, băuseră ceaiul, iar acum se grăbeau să se întoarcă la casele lor vesele, ca să uite pentru o lună de micii copii plictisitori. Jerusha se aplecă înainte şi, frămîntată de gînduri, se uită curioasă la şirul de trăsuri şi de automobile ce ieşeau pe porţile orfelinatului. În închipuirea ei, urmări mai întîi un echipaj, apoi altul, însoţindu—le pînă la locuinţele impunătoare de pe povîrnişul dealului. Se vedea într—o haină de blană, cu pălărie de catifea, împodobită cu pene, rezemîndu—se de perne şi murmurînd cu indiferenţă birjarului : „Acasă'". Dar, ajunsă în pragul casei, imaginea se destrăma. Jerusha era înzestrată cu multă fantezie, o fantezie care, după cum îi spusese şi doamna Lippett, avea s—o pună în încurcătură într—o bună zi, dacă nu va băga de seamă, însă, oricît de bogată, imaginaţia sa nu putea pătrunde dincolo de pragul casei unde voia să intre. Sărmana, inimoasa, cutezătoarea, mica Jerusha, în toţi cei şaptesprezece ani ai ei, nu trecuse niciodată pragul unei locuinţe.

Ea nu putea să—şi închipuie viaţa zilnică a celorlalte fiinţe omeneşti, care îşi duceau traiul fără a fi stînjenite de orfani.

—Je—ru—sha Ab—bott

Eşti chemată la cancelarie

Şi cred

Că n—ar fi rău să te grăbeşti !

Tommy Dillon, care făcuse parte din cor, urca cîntînd pe scări şi de—a lungul coridorului ; dar cîntecul lui răsuna tot mai tare pe măsură ce se apropia de camera „F". Jerusha se smulse de la fereastră spre a da din nou piept cu necazurile vieţii.

—Cine mă cheamă ? întrebă ea, vădit neliniştită, întrerupîndu—l pe Tommy din cîntat.

—Doamna Lippett în can—ce—la—rie,

Şi eu cred că—i furioasă...Amin !

Tommy intonase cuvios şi fără pic de răutate : chiar şi cel mai înrăit dintre micuţii orfani avea milă de o soră care a greşit şi care era chemată la cancelarie să dea ochi cu o directoare înfuriată. Tommy o iubea pe Jerusha, cu toate că de multe ori ea îl smucea de braţ şi mai—mai că—i muta nasul din loc cînd îl spăla.

Jerusha plecă fără să zică un cuvînt, dar două cute paralele i se întipăriră pe frunte. „Oare ce s—o fi întîmplat ? se întrebă ea. Sandvişurile n—au fost destul de subţiri ? S—au găsit coji în checul cu nuci ? Vreo doamnă inspectoare să fi descoperit gaura de la ciorapul Susiei Hawthorn ? Sau, poate, o, Doamne, unul din micii heruvimi din salonul „F" a jignit vreun epitrop?!"

Coridorul cel lung de la parter nu era luminat şi, pe cînd cobora scările, îl zări pe ultimul dintre epitropi, gata de plecare, stînd în pragul uşii deschise. Jerusha surprinse doar o imagine fugitivă a acestui bărbat: ceva nespus de înalt. Acesta tocmai făcea semn cu mîna spre un automobil care aştepta în aleea şerpuită din faţa clădirii. Cînd maşina se puse în mişcare, apropiindu—se de el, farurile orbitoare, îndreptate spre dînsul, îi proiectară brusc umbra pe peretele interior. Umbra desena în chip grotesc două picioare şi două mîini alungite ce se întindeau de—a lungul podelei, precum şi în sus, pe peretele coridorului, dînd impresia unui imens păianjen de cîmp ce se mişcă.

Neliniştea şi încruntarea Jerushei dispărură şi fata izbucni într—un rîs zglobiu. Avea o fire veselă şi folosea cel mai mic prilej ca să rîdă. Dacă putea născoci vreo glumă pe socoteala asprimii vreunuia dintre epitropi, era ceva !

Deci porni spre cancelarie, înveselită de mica întîmplare, şi se înfăţişă doamnei Lippett, cu un chip surîzător. Spre surprinderea ei, şi directoarea era, dacă nu cu zîmbetul pe buze, cel puţin destul de binevoitoare : avea o expresie aproape la fel de plăcută ca atunci cînd le întîmpina pe doamnele inspectoare.

—Stai jos, Jerusha, am să—ţi comunic ceva.

Jerusha se aşeză pe scaunul cel mai apropiat şi aşteptă cu răsuflarea tăiată. Un automobil trecu prin dreptul ferestrei ; doamna Lippett îl urmări cu privirea.

—L—ai văzut pe domnul care a plecat chiar acum ?

—L—am văzut din spate.

—E unul dintre cei mai bogaţi epitropi ai noştri şi care a dat sume mari de bani pentru întreţinerea orfelinatului. Nu mi—este îngăduit să—i rostesc numele ; a cerut în mod deosebii să rămînă necunoscut.

Jerusha făcu ochii mari : nu era obişnuită să fie chemata în cancelarie ca să discute cu directoarea ciudăţeniile epitropilor.

—Acest domn s—a interesat de mai mulţi dintre băieţii noştri. Îţi mai aduci aminte de Charles Benton şi de Henry Freize ? Amîndoi au fost trimişi la colegiu de către domnul... ăă... de către acest domn epitrop, şi amîndoi au răsplătit prin muncă serioasă şi cu deplin succes banii cheltuiţi pentru ei în mod atît de generos. Domnul nici nu doreşte altă răsplată. Pînă azi, generozitatea lui s—a îndreptat numai asupra băieţilor. Niciodată n—am fost în stare să—l hotărăsc să arate cît de cît interes pentru vreo fată din instituţia noastră, oricît de multe merite ar fi avut ea. Pot spune că nu—i plac fetele.

—Nu, doamnă ! murmură Jerusha, care, la această precizare, crezu de cuviinţă că trebuie să răspundă ceva.

—Astăzi, la adunarea obişnuită, s—a discutat despre viitorul tău.

Doamna Lippett făcu o pauză, apoi continuă rar şi pe un ton cît se poate de calm, dar grozav de

istovitor pentru nervii brusc încordaţi ai ascultătoarei sale.
—Precum ştii şi tu, copiii, de regulă, nu mai pot rămîne în orfelinat după ce împlinesc vîrsta de şaisprezece ani ; cu tine însă s—a făcut o excepţie. Tu ai terminat şcoala noastră la paisprezece ani şi, fiind o elevă bună la învăţătură — trebuie să adaug, nu întotdeauna şi la purtare — te—am trimis mai departe la liceul din oraş. Acum isprăveşti şi liceul: de bună seamă că orfelinatul nu poate să—ţi asigure mai departe întreţinerea. După cum ştii, ai stat în orfelinat cu doi ani mai mult decît prevede regulamentul.

Doamna Lippett trecea cu vederea faptul că în aceşti doi ani Jerusha muncise din răsputeri pentru întreţinerea sa, că orfelinatul ţinuse seama mai întîi de propriile lui interese şi abia în al doilea rînd de educaţia ei şi că, în zile cum era de pildă această miercuri, ea trebuia să rămînă acasă şi să trudească din greu.
—După cum spuneam, a fost pus în discuţie viitorul tău şi foaia ta calificativă a fost discutată, în mod amănunţit discutată.

Doamna Lippett, aruncă o privire acuzatoare asupra inculpatei, iar inculpata îşi luă un aer vinovat deoarece i se părea că asta aşteaptă directoarea de la ea, şi nicidecum fiindcă ar fi avut vreo pată pe conştiinţă.
—Desigur, aşa cum procedăm de obicei, oricărei alte fete în locul tău ar trebui să—i creăm condiţii pentru a începe să lucreze ; dar tu ai învăţat bine la şcoală la unele materii ; se pare că la engleză ai fost chiar strălucită. Domnişoara Pritchard, care face parte din comitetul nostru de inspecţie, este totodată şi în comitetul de conducere al şcolii ; dînsa a discutat cu profesoara ta de retorică şi te—a susţinut foarte călduros. De asemenea, a citit cu glas tare, în auzul tuturor, şi o compoziţie scrisă de tine, intitulată „Miercurea de chin".

De astă dată, aerul de vinovăţie se întipări limpede pe chipul Jerushei.
—Căutînd să ridiculizezi instituţia noastră, care a făcut atît de mult pentru tine, am impresia că te—arăţi prea puţin recunoscătoare. Dacă n—ai fi reuşit să fii hazlie, mă îndoiesc că ai fi fost iertată. Dar, din fericire pentru tine, domnul... adică domnul care a plecat chiar acum pare să aibă un simţ al umorului foarte dezvoltat, în urma acelei schiţe impertinente, s—a oferit să te trimită la colegiu.
—La colegiu ?!

Jerusha holbă ochii. Doamna Lippett dădu afirmativ din cap.
—El a rămas să discute condiţiile cu mine. Sînt condiţii neobişnuite. Pot spune că domnul acesta este un excentric. Crede că ai originalitate şi este hotărît să—ţi ofere pregătirea necesară ca să devii scriitoare.
—Scriitoare ?!

Mintea Jerushei amorţi. Nu mai era în stare decît să repete cuvintele doamnei Lippett.
—Aceasta este dorinţa lui. Dacă va ieşi ceva din încercarea aceasta, viitorul o va dovedi. Îţi dă lunar o sumă mare, poate chiar prea mare pentru o fată ca tine, care niciodată n—a avut experienţă în administrarea banilor. Dar el a cercetat problema în amănunt şi eu n—am avut dreptul să intervin cu vreo sugestie. În timpul verii vei rămîne aici, iar domnişoara Pritchard s—a oferit călduros să se ocupe de garderoba ta. Internatul şi cursurile vor fi plătite direct la colegiu ; pe lîngă aceasta, tu vei primi în timpul celor patru ani cît vei sta acolo o alocaţie de treizeci şi cinci de dolari pe lună. Lucrul acesta îţi va da posibilitatea să te bucuri de aceeaşi situaţie ca şi celelalte studente. Banii îţi vor fi expediaţi o dată pe lună de către secretarul particular al domnului ; iar tu, în schimb, îi vei trimite cîte o scrisoare de confirmare tot o dată pe lună ; ia seama însă că nu trebuie să—i mulţumeşti pentru bani ; nu doreşte să menţionezi acest lucru. Dar eşti datoare să—i trimiţi o scrisoare în care să—i înfăţişezi progresele făcute la învăţătură şi să—i dai amănunte din viaţa ta zilnică. Cu alte cuvinte, o scrisoare asemănătoare aceleia pe care ai scri—o părinţilor tăi dacă ar trăi. Aceste scrisori vor fi adresate domnului John Smith şi vor fi trimise pe adresa secretarului său. Numele domnului nu e John Smith, dar el doreşte să rămînă necunoscut. Pentru tine el nu va fi niciodată decît John Smith. Motivul pentru care cere să—i trimiţi aceste scrisori este ferma lui convingere că nimic nu exersează mai bine şi nu stimulează mai mult un talent literar la începuturile sale decît compunerea scrisorilor. Deoarece nu ai familie cu care să întreţii o corespondenţă, dînsul doreşte să—i scrii lui. În felul acesta va putea totodată să—ţi urmărească progresele. Trebuie să ştii că nu va răspunde niciodată la scrisorile tale şi că nici nu va lua în seamă, cîtuşi de puţin, conţinutul lor. Are oroare de corespondenţă şi nu doreşte să—i devii o povară. Dacă vreodată totuşi se va ivi vreo împrejurare datorită căreia scrisoarea ta ar cere neapărat un răspuns, ca de

pildă în cazul eliminării tale, ceea ce vreau să sper că nu se va întîmpla, te vei adresa domnului Griggs, secretarul său. Scrisorile lunare sînt absolut obligatorii din partea ta. Ele sînt singura răsplată pe care domnul Smith o cere, aşa că trebuie să fii la fel de punctuală în expedierea lor, ca şi în cazul unei note de plată pe care ar urma s—o achiţi. Nădăjduiesc că scrisorile tale vor fi întotdeauna respectuoase şi vor reflecta buna educaţie pe care ai primit—o. Trebuie să ţii seama că scrii unui Epitrop al „Orfelinatului John Grier".

Ochii Jerushei, plini de nerăbdare, căutau uşa. Îi vîjîia capul de emoţie şi nu dorea decît să scape de platitudinile doamnei Lippett şi să se reculeagă. Se ridică şi făcu un pas şovăitor, trăgîndu—se îndărăt. Doamna Lippett o opri cu un gest; era un minunat prilej de a—şi arăta talentul oratoric, prilej ce nu trebuia scăpat:

—Cred că eşti profund recunoscătoare pentru acest noroc atît de rar, care a căzut pe capul tău. Puţine fete în situaţia ta au avut o atare ocazie de a păşi în lume. Trebuie să—ţi aminteşti întotdeauna...

—Eu... da, doamnă, vă mulţumesc. Dacă asta este tot ce aveţi să—mi spuneţi, daţi—mi voie să mă duc să cos un petic la pantalonaşii lui Freddie Perkins...

Uşa se închise în urma ei, iar doamna Lippett o urmări cu gura căscată, rămînînd cu discursul în vînt.

SCRISORILE DOMNIŞOAREI JERUSHA ABBOTT
Către
DOMNUL TĂICUŢUL PICIOARE—LUNGI SMITH

215 FERGUSSEN HALL, 24 SEPTEMBRIE

Preabunule Epitrop Care Trimiţi Orfani la Colegiu.

Am ajuns ! Ieri am călătorit timp de patru ore cu trenul. Nu găseşti că îţi dă o senzaţie ciudată ? Pînă acum, niciodată n—am călătorit cu trenul.

Colegiul este cea mai vastă, cea mai ameţitoare clădire ! Mă rătăcesc ori de cîte ori îmi părăsesc camera, îţi voi face o descriere ceva mai tîrziu, cînd mă voi simţi mai puţin ameţită. Atunci îţi voi vorbi şi despre lecţiile mele. Cursurile nu încep pînă luni dimineaţă, iar azi e sîmbătă seara. Dar am dorit să—ţi trimit această scrisoare spre a face cunoştinţă.

Mi se pare ciudat să trimiţi scrisori cuiva pe care nu—l cunoşti. Mi se pare ciudat însuşi faptul de a scrie scrisori. În viaţa mea n—am scris mai mult de trei sau patru, de aceea te rog să treci cu vederea faptul dacă aceste scrisori nu vor constitui un model.

Ieri dimineaţă, înainte de a pleca, am avut cu doamna Lippett o convorbire foarte serioasă. Mi—a dat sfaturi cum să mă port în tot restul vieţii şi, mai cu seamă, cum să mă port faţă de bunul domn care face atît de mult pentru mine. Trebuie să am grijă să fiu „foarte respectuoasă".

Dar cum poate cineva să fie foarte respectuos faţă de o persoană care doreşte să i se spună John Smith? De ce n—ai ales un nume cu mai multă personalitate ? Aş putea tot aşa de bine să trimit scrisori către Stimate Par de legat calul, sau Stimate Cuier.

În vara aceasta m—am gîndit foarte mult la dumneata. Faptul că am pe cineva care se interesează de mine după atîţia ani mă face să mă simt ca şi cum aş avea un fel de familie. Am impresia că, oarecum, aparţin cuiva, ceea ce îmi dă o senzaţie foarte plăcută. Totuşi trebuie să mărturisesc că, ori de cîte ori mă gîndesc la dumneata, închipuirea mea are o temelie prea puţin solidă. Nu ştiu decît trei lucruri şi anume că :

1. Eşti înalt.
2. Eşti bogat.

3. Urăşti fetele.

Presupun că aş putea să te numesc „Dragă Domnule Duşman al Fetelor", numai că aceasta este, într—o oarecare măsură, o insultă la adresa mea, sau „Dragă Domnule Bogătaş", dar aceasta ar fi o insultă pentru dumneata, ca și cum banii ar constitui singurul lucru important pentru persoana dumitale. Pe lîngă asta, a fi bogat este o calitate cu totul superficială... poate nu vei fi bogat toată viaţa... o mulţime de oameni foarte deştepţi se ruinează în Wall Street. Dar, cel puţin, „înalt" vei rămîne toată viaţa. De aceea m—am hotărît să te numesc „Dragă Tăicuțule Picioare—Lungi" . Sper că n—o să te superi. Este doar o poreclă intimă — n—o să—i spunem doamnei Lippett.

Peste două minute va suna clopoţelul anunţînd ora 10. Clopoţelul împarte ziua noastră în secţiuni : mîncăm, dormim şi învăţăm după vrerea lui. E foarte înviorător. Veşnic mă simt ca un cal de pompieri. Iată—l, sună stingerea ! Noapte bună !

Observă cu cîtă precizie mă supun regulilor — datorită antrenamentului meu făcut la „Orfelinatul John Grier".

A dumitale, cu cel mai adînc respect,
Jerusha Abbott

1 OCTOMBRIE

Domnului Tăicuţu Picioare—Lungi Smith
Dragă Tăicuţule Picioare—Lungi,

Iubesc colegiul şi te iubesc şi pe dumneata pentru că m—ai trimis aici. Sînt foarte, foarte fericită şi atît de emoţionată clipă de clipă, încît abia pot să dorm. Nu—ţi poţi închipui cît de mult se deosebeşte colegiul de orfelinatul John Grier. Niciodată n—am visat că există pe lume un asemenea loc. Îmi pare rău pentru oricine care nu este fată şi care nu poate veni aici. Sînt sigură că colegiul unde ai urmat dumneata cînd erai student nu era aşa de frumos.

Odaia mea se află sus într—un turn, care, înainte de a se clădi noua infirmerie, slujea drept izolator pentru bolile contagioase. La acelaşi etaj al turnului mai locuiesc alte trei fete : o studentă în anul patru, care poartă ochelari şi veşnic ne roagă să fim mai puţin zgomotoase, şi două studente în anul întîi, Sallie McBride şi Julia Rutledge Pendleton. Sallie are părul roşu, un nas cîrn şi e foarte prietenoasă. Julia face parte dintr—o familie de aristocraţi din New—York, şi pînă acum nici nu m—a băgat în seamă. Ele stau în aceeaşi odaie, pe cînd eu şi studenta din anul patru avem fiecare camera noastră. De obicei, studentele din anul întîi nu pot locui în odăi individuale, căci sînt foarte puţine la număr, dar eu am primit una chiar fără s—o cer. Poate că administratoarea s—a gîndit că n—ar fi potrivit să pretindă tocmai unei domnişoare de familie să stea în aceeaşi cameră cu un copil găsit. Vezi, sînt şi avantaje !

Odaia mea se află înspre nord—vest, are două ferestre şi o priveliişte ! După ce ai trăit timp de optsprezece ani într—o sală împreună cu douăzeci de persoane, este foarte odihnitor să fii singur. Este pentru prima dată cînd am avut prilejul să stau de vorbă cu Jerusha Abbott. Cred că o să—mi placă. Dumitale îţi place ?

MARŢI

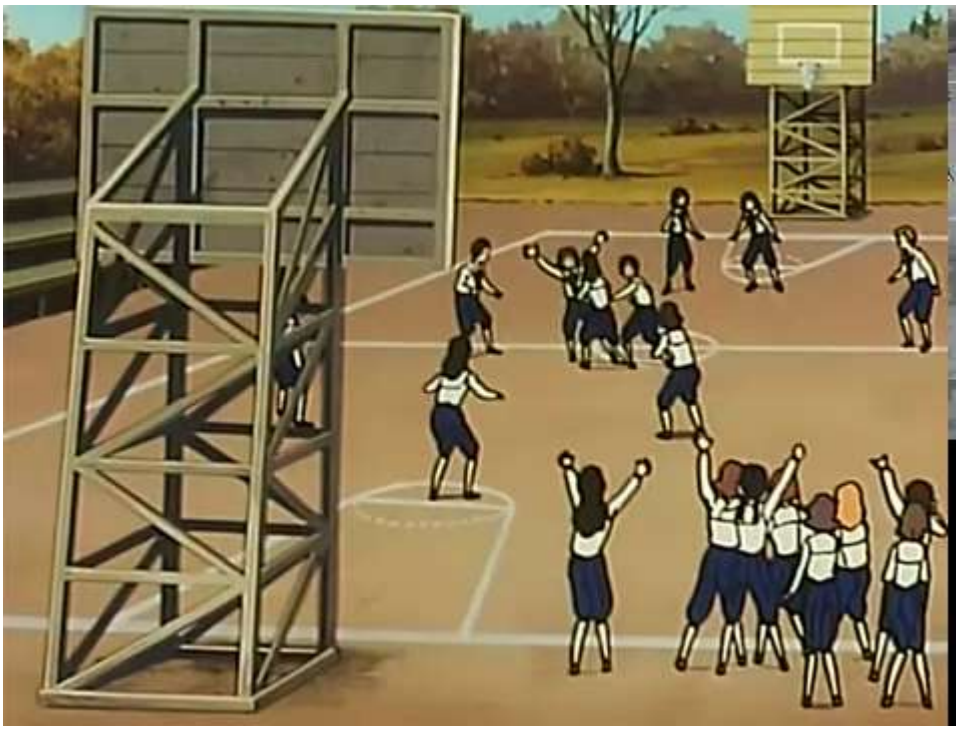

Studentele din anul întîi organizează o echipă de baschet. Sper să am norocul să fac parte din ea. Desigur, sînt mică de statură, dar grozav de iute, suplă şi bine legată. Pe cînd celelalte fete vor sări în aer, eu mă voi strecura printre picioarele lor şi voi prinde mingea. E atît de plăcut să faci antrenament după—masă, afară, pe terenul de sport, sub copacii cu frunzişul lor roşu şi galben, în aerul îmbibat de mirosul frunzelor arse, şi fiecare rîde şi strigă. Acestea sînt cele mai fericite fete pe care le—am văzut vreodată, iar eu sînt cea mai fericită dintre toate !

Îmi pusesem în gînd să—ţi scriu o scrisoare lungă şi să—ţi vorbesc despre tot ce am învăţat (doamna Lippett a spus că dumneata doreşti să ştii acest lucru), dar tocmai a bătut ora a şaptea şi în zece minute trebuie să fiu pe terenul de sport în costum de gimnastica. Crezi oare că voi intra în echipă?

A dumitale pentru totdeauna,
Jerusha Abbott

P.S. (orele 9)
Sallie McBride a băgat capul pe uşă acum cîteva minute. Iată ce a spus :
—Mi—e aşa dor de acasă, încît pur şi simplu simt că nu mai pot. Ţie nu ţi—e dor ?

Am zîmbit o clipă şi am răspuns nu, ca să scap din încurcătură. Dorul de casă este unica boală de care n—am suferit ! Niciodată n—am auzit pe cineva spunînd că—i e dor de orfelinat ; dumneata ai auzit.

10 OCTOMBRIE

Dragă Tăicuţule Picioare—Lungi,

Ai auzit vreodată de Michel Angelo ? A fost un pictor vestit, care a trăit în Italia, în evul mediu[2]. Toate studentele de la literatura engleză păreau că ştiu ceva despre el şi toată clasa a rîs, fiindcă eu am crezut că—i un arhanghel. Nu găseşti că numele lui sună ca al unui arhanghel ? Partea proastă aici în colegiu e că ţi se cere să ştii o mulţime de lucruri pe care nu le—ai învăţat niciodată. Uneori este foarte neplăcut. Acum însă, cînd fetele vorbesc de lucruri despre care eu n—am auzit niciodată, tac chitic şi—apoi le caut în enciclopedie.

În prima zi am săvîrşit o greşeală de neiertat. Cineva a rostit un nume : Maurice Maeterlinck[3], iar eu am întrebat dacă e vreo studentă din anul întîi. Gafa mea a făcul înconjurul colegiului. Dar, cu toate acestea, sînt la fel de inteligentă ca oricare colegă de a mea, ba chiar mai ageră la minte decît multe dintre ele!

Te—ar interesa să ştii cum mi—am mobilat odaia? E o simfonie de cafeniu şi galben. Pereţii au fost zugrăviţi în bej, iar eu am cumpărat perdele şi perne galbene de bumbac, un birou de mahon (de la hala de vechituri, cu trei dolari), un scaun de nuiele şi un covor maron cu o pată de cerneală la mijloc ; pun scaunul deasupra petei.

Ferestrele sînt foarte sus, aşa că nu poţi să priveşti afară de pe un scaun obişnuit. Dar am deşurubat oglinda din spatele biroului, am tapiţat partea de sus şi l—am mutat în faţa ferestrei. Are tocmai înălţimea potrivită pentru a sta pe el la fereastră, ca pe un scaun. Tragi sertarele ca pe nişte trepte şi te urci sus. Foarte comod !

Sallie McBride m—a ajutat să aleg lucrurile la licitaţia studentelor din anul patru. Ea a trăit toată viaţa într—o casă şi se pricepe la mobile. Dumneata nu—ţi poţi închipui ce plăcut e să tîrguieşti cu o bancnotă adevărată de cinci dolari şi să primeşti şi restul, cînd în viaţa ta n—ai avut niciodată mai mult decît cîteva centime. Te asigur, dragă tăticuţule, că preţuiesc banii pe care mi—i dai.

Sallie este cea mai simpatică făptură din lume, iar Julia Rutledge Pendleton, cea mai puţin. E ciudat cum nu se pricepe cancelaria colegiului cînd e vorba, de repartizarea fetelor în odăi. Sallie crede că orice lucru e amuzant — chiar cînd cazi la examen — pe cînd pe Julia o plictiseşte orice lucru. Ea nu se străduieşte niciodată să fie cît de cît amabilă. Crede că, dacă te cheamă Pendleton, acest singur fapt îţi

---

[2] Jerusha greşeşte ; Michel Angeto a trăit în timpul Renaşterii.

[3] Maurice Maeterlinck (1862—1949) — scriitor belgian, unul din principalii reprezentanţi ui simbolismului european in teatru. Opera sa se remarcă prin poezia atmosferei, prin fineţea analizei şi a sugestiei, prin fluenţa şi subtilitatea stilului.

dă dreptul să mergi în rai fără a mai fi cercetat. Julia şi cu mine ne—am născut să fim duşmance.

Presupun că ai aşteptat cu multă nerăbdare să afli ce anume învăţ.

1. Latina : Al doilea război *punic*. Hanibal şi trupele sale şi—au aşezat aseară *bivuacul* lîngă Lacul Trasimene. Au pregătit romanilor o ambuscadă, iar la orele patru, azi—dimineaţă, a avut loc o luptă. Romanii sînt în retragere.
2. Franceza : 24 de pagini din „Cei Trei Muşchetari" şi conjugarea a treia a verbelor neregulate.
3. Geometria : Am terminat cilindrii. Acum facem conul.
4. Engleza : Studiem compoziţia. Stilul meu cîştigă zilnic în claritate şi concizie.
5. Fiziologia : Am ajuns la aparatul digestiv. Bila şi pancreasul, data viitoare.

A dumitale pe cale de a fi instruită,

Jerusha Abbott

P.S. Tăicuţule, sper că nu te—atingi de alcool ? Are urmări grave pentru ficat.

MIERCURI

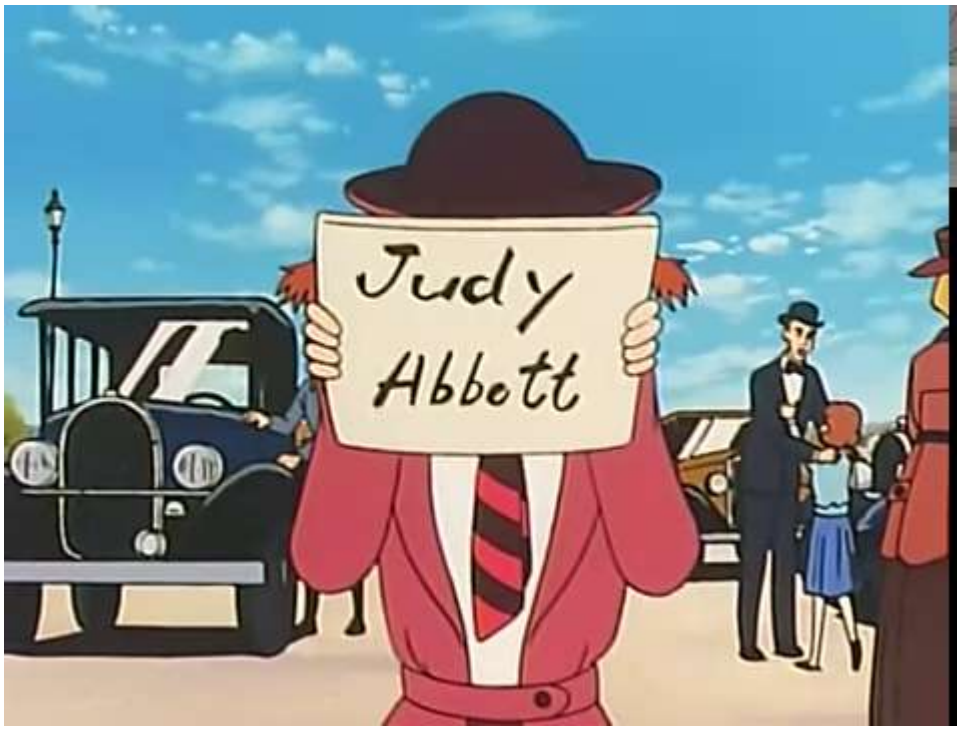

Dragă Tăicuţule Picioare—Lungi.

Mi—am schimbat numele.

În catalog sînt tot *Jerusha,* dar Judy, pentru toţi ceilalţi. Nu—i aşa că—i foarte trist să fii nevoită să—ţi dai tu singură unicul diminutiv pe care l—ai avut vreodată ? Nici măcar numele de Judy nu l—am inventat eu. Aşa mă striga Freddie Perkins înainte de a putea vorbi corect.

Aş fi dorit ca doamna Lippett să dea dovadă de mai multă ingeniozitate în alegerea numelor copilaşilor. Numele de familie le ia din cartea de telefon — vei găsi Abbott chiar pe prima pagină — iar pe cele de botez le culege de pretutindeni. Numele de Jerusha l—a luat de pe o piatră funerară. L—am urît întotdeauna pentru că—i un nume de fată prostuţă, cu care nu semăn nici un pic — o fetiţă cu ochi albaştri, dezmierdată şi răsfăţată de întreaga familie, care îşi urmează drumul în viaţă fără griji. N—ar fi fost bine să fiu şi eu ca ea? Oricîte defecte aş avea, nimeni nu mă poate acuza vreodată că familia m—ar fi răsfăţat! Dar e foarte amuzant să pretind că am fost. Pe viitor te rog să te adresezi întotdeauna lui Judy!

Doreşti să ştii ceva ? Am trei perechi de mănuşi de piele. Înainte am avut mănuşi cu un deget, primite la pomul de Crăciun, dar niciodată mănuşi de piele veritabilă, cu cinci degete. Le pun şi le scot din mînă în fiece minut. Trebuie să ţin minte să nu le port şi în timpul orelor.

(Sună clopoţelul de masă. La revedere !)

VINERI

Ce crezi, tăicuţule ? Profesoara de limba engleză a spus că ultima mea compoziţie dovedeşte o originalitate cu totul ieşită din comun ! Crede—mă, aşa a spus ! Acestea au fost cuvintele ei. Nu prea pare cu putinţă, dacă ţinem seama de educaţia primită în cei optsprezece ani ai mei. Scopul orfelinatului John Grier (după cum fără îndoială ştii şi aprobi din toată inima) este să—i prefacă pe cei nouăzeci şi şapte de orfani în nouăzeci şi şapte de gemeni. Neobişnuita îndemînare artistică de care dau dovadă mi s—a dezvoltat de la o vîrstă fragedă, cînd desenam portretele doamnei Lippett pe uşa şopronului unde se păstrau lemnele de foc.

Sper că nu—ţi rănesc sensibilitatea criticînd căminul tinereţii mele. Dar dumneata eşti stăpîn pe situaţie, ştii, şi în caz că devin obraznică, poţi opri oricînd cecurile. Desigur, nu e prea politicos din partea mea să spun acest lucru, însă nu te poţi aştepta de la mine să am maniere. Un azil, de copii găsiţi nu e un pension de educare a tinerelor domnişoare.

Ştii, tăicuţule, nu învăţatul lecţiilor va fi cel mai greu lucru aici, la colegiu, ci recreaţia. Jumătate din timp nu ştiu despre ce vorbesc fetele. Glumele lor par să se refere la un trecut pe care, în afară de mine, fiecare din ele l—a avut. Sînt o străină pe lume, căci nu le înţeleg limbajul. Este un sentiment dureros. L—am avut toată viaţa. La liceu, fetele se adunau în grupuri şi mă măsurau cu privirea. Eram ciudată, cu totul altfel decît ele şi fiecare o ştia. Mi se părea că pe fruntea mea stă scris : „Orfelinatul John Grier". Atunci, unele mai miloase se hotărau să se apropie de mine şi să—mi spună ceva politicos. *Le uram pe fiecare în parte,* dar mai ales pe cele miloase.

Aici însă nimeni nu ştie că am fost crescută într—un orfelinat. Salliei McBride i—am spus că mama şi tata au murit şi că un domn bătrîn şi bun m—a trimis la colegiu, ceea ce, într—o anumită măsură, este purul adevăr. Nu vreau să crezi că sînt laşă, dar doresc să fiu şi eu ca celelalte fete, căci singura mare deosebire este acel „îngrozitor Orfelinat", care apasă asupra copilăriei mele. Dacă aş putea să întorc spatele trecutului şi să alung amintirea, sînt încredinţată că aş putea fi tot atît de bine văzută ca oricare altă fată. Nu cred că există o altă deosebire ascunsă.

Dar, oricum, Sallie McBride mă iubeşte.

A dumitale pentru totdeauna,
Judy Abbott (Née Jerusha)

SÎMBĂTĂ DIMINEAȚA

Am recitit scrisoarea şi mi se pare că nu este prea veselă. Dar nu ghicești oare că am o temă specială pentru luni dimineață, şi că am repetiție la geometrie, şi o răceală cu strănuturi ?

DUMINICĂ

Am uitat să pun ieri scrisoarea la cutie, aşa că voi adăuga un post—scriptum indignat. Azi—dimineață am primit vizita unui episcop, şi ce *crezi că ne—a spus ?*

Cel mai generos îndemn pe care ni l—a făcut nouă Biblia este următorul : „Păstraţi—i pururea pe cei săraci lîngă voi ; ei sînt pe lume ca să ne facă pe noi milostivi".

Te rog să notezi că, după părerea lui, săracul ar fi un fel de animal domestic folositor. Dacă n—aş fi devenit o adevărată domnişoară, m—aş fi dus glonţ la dînsul după slujba religioasă şi i—aş fi spus fără înconjur tot ce gîndesc.

25 OCTOMBRIE

Dragă Tăicuțule Picioare—Lungi,

Sînt în echipa de baschet şi ar trebui să vezi vînătaia de pe umărul meu stîng. E albastră—neagră, cu mici dungi portocalii. Julia Pendleton a încercat să intre în echipă, dar n—a reuşit. Ura !

Vezi ce caracter josnic am?!

Colegiul devine din ce în ce mai frumos. Îmi plac fetele şi profesoarele, orele de curs, incinta universităţii şi mîncarea. Ni se dă îngheţată de două ori pe săptămînă şi niciodată mămăligă !

Ai dorit să ai veşti de la mine numai o dată pe lună, nu—i aşa ? Iar eu te—am bombardat cu scrisori mai în fiecare zi ! Dar am fost atît de impresionată de toate aceste noi întîmplări, încît trebuia să stau de vorbă cu cineva. Şi dumneata eşti singura fiinţă pe care o cunosc. Te rog iartă—mi exuberanţa. Mă voi potoli în curînd. Dacă scrisorile mele te plictisesc, poţi să le arunci în coşul cu hîrtii. Îţi promit că n—am să—ţi mai scriu pînă la mijlocul lui noiembrie.

A dumitale vorbăreaţă,
Judy Abbott

15 NOIEMBRIE

Dragă Tăicuţule Picioare—Lungi,

Ascultă ce—am învăţat azi :

Aria laterală a unui trunchi de piramidă regulată este egală cu semisuma perimetrelor bazelor înmulţită cu înălţimea unei feţe laterale.

Nu pare adevărat, dar este ; pot s—o dovedesc !

Nu ţi—am vorbit niciodată de toaletele mele, tăicuţule. Şase rochii, toate noi şi frumoase, cumpărate anume pentru mine, nu primite de la cineva mai mare. Poate nu—ţi dai seama ce apogeu înseamnă acest lucru în viaţa unei orfane. Dumneata mi le—ai dat, iar eu îţi sînt foarte, foarte, foarte recunoscătoare. A învăţa e un lucru minunat, dar nimic nu se compară cu *experienţa* ameţitoare de a avea şase rochii noi. Mi le—a ales domnişoara Pritchard, care este în comitetul de inspecţie, nu doamna Lippett, slavă Domnului ! Am o rochie de seară de muselin de mătase trandafirie (sînt, într—adevăr, frumoasă în ea), o rochie albastră pentru biserică, o rochie pentru masa de seară de voal roşu, cu garnituri orientale (arăt în ea ca o ţigancă), alta de mătase roz, un taior gri pentru stradă şi o rochie de toate zilele pentru cursuri. Poate pentru Julia Rutledge, Pendleton n—o fi cine ştie ce garderobă bogată, dar pentru Jerusha Abbott, oh, Doamne !

Presupun că acuma îţi închipui că ai de—a face cu o creatură frivolă şi superficială, şi cîtă risipă de bani pentru a educa o fată !

Dar, tăicuţule, dacă dumneata ai fi fost îmbrăcat toată viaţa în stambă cadrilată, ai înţelege starea mea de azi. Cînd am început să merg la liceu, am intrat într—o perioadă și mai rea decît aceea a stambei cadrilate.

Oh, cutia milelor !

Nu poţi înţelege cît m—am temut să apar în şcoală îmbrăcată în acele mizerabile rochii primite de pomană. Nu mă îndoiam cîtuşi de puţin că voi sta în bancă alături de fata care purtase mai înainte rochia mea şi că ea va chicoti şi o va arăta celorlalte fete cu degetul. Amărăciunea de a purta îmbrăcămintea lepădată de duşmancele tale îţi roade sufletul. Chiar dacă ar fi să port tot restul vieţii mele ciorapi de mătase, nu cred că rana mi s—ar vindeca vreodată.

ULTIMUL BULETIN DE RĂZBOI !

Ştiri de pe front.

Joi 13 noiembrie, Hanibal a pus pe fugă avangarda romanilor şi a condus armata cartagineză peste munţi, în Cîmpiile Casilinum. O cohortă a *numizilor*, înarmată cu arme uşoare, a atacat infanteria lui Quintus Fabius Maximus. Două bătălii şi o uşoară încăierare. Romanii au fost respinşi cu grele pierderi.

Am onoarea de a fi corespondenta dumitale specială de pe front.

J. Abbott

P.S. Ştiu că nu trebuie să aştept nici un răspuns de la dumneata. M—au prevenit să nu te plictisesc cu întrebări, dar spune—mi, tăicuţule, numai de data asta : eşti foarte bătrîn? Sau numai puţin bătrîn ? Eşti chel cu desăvîrșire sau ai doar puţină chelie ? Mi—e tare greu să mă gîndese la dumneata în abstract, ca la o teoremă de geometrie.

Fiind un om înalt, bogat, care urăşte fetele, dar care este foarte generos cu o fată obraznică, cum arată el oare la chip ? R.S.V.[4]

[4] Prescurtare din limba franceză pentru „Răspundeţi vă rog".

19 DECEMBRIE

Dragă Tăicuţule Picioare—Lungi,

Nu mi—ai răspuns la întrebarea mea şi lucrul acesta era foarte important. EŞTI CHEL?

Te—am desenat exact aşa cum arăţi — foarte satisfăcător — pînă ce am ajuns în creştetul capului, şi aici m—am încurcat. Nu pot să mă hotărăsc dacă ai părul alb sau negru, sau puţin *însurit*, sau poate n—ai de loc.

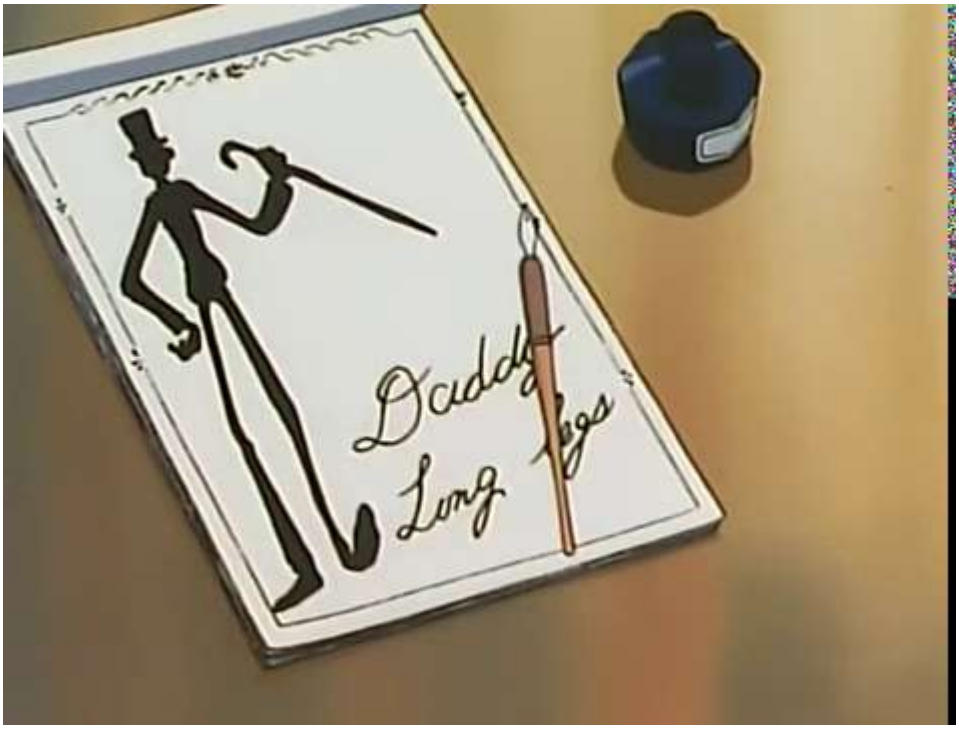

Iată aici portretul dumitale :

Problema este : să—i adaug ceva păr ? Ai vrea să ştii ce culoare au ochii dumitale ? Sînt cenuşii, iar sprîncenele ies în afară întocmai ca nişte streşini (la un personaj de roman, se *consideră* sinistru), şi gura ţi—este o linie dreaptă, cu tendinţa de a se lăsa în jos la colţuri. Vezi că ştiu ! Eşti un bătrîn urîcios, cu toane.

(Sună clopoţelul pentru capelă).

9,45 P.M.

Am luat o nouă decizie, fermă : niciodată, niciodată să nu învăţ noaptea, oricît de multe lucrări scrise am avea pentru a doua zi. În schimb, citesc cărţi — trebuie să citesc, fiindcă am în urma mea optsprezece ani cu desăvîrşire goi. N—ai putea să crezi, tăicuţule, ce prăpastie de ignoranţă este în mintea mea ; de—abia acum îmi dau seama de adîncimile ei. Eu n—am habar de lucruri pe care cele mai multe dintre fete cu o familie bine închegată, cu casă, prieteni şi cu bibliotecă le cunosc pe dinafară. De pildă :

Eu niciodată n—am citit „Mama Gîscă", sau „David Copperfield", sau „Ivanhoe", sau „Cenuşăreasa", sau „Barbă Albastră”, sau „Robinson Crusoe", sau „Jane Eyre", sau „Alisa în Ţara Minunilor", sau vreun cuvînt scris de Rudyard Kipling. N—am ştiut că Henric al VIII—lea a fost însurat de mai multe ori şi că Shelley este un poet. N—am ştiut că oamenii se trag din maimuţe şi că „Grădina raiului" este un mit frumos. N—am ştiut că R.L.S. înseamnă Robert Louis Stevenson, sau că George Eliot a fost o femeie. N—am văzut niciodată chipul Monei Lisa şi (deşi n—ai să crezi, e adevărat) n—am auzit niciodată despre Sherlock Holmes.

Acum ştiu totul despre aceste lucruri şi încă multe altele, dar îţi poţi da seama cît timp îmi trebuie ca să mi le însuşesc. Şi, ah, ce nostim ! În tot timpul zilei aştept cu nerăbdare sosirea serii, şi atunci scriu pe uşă „ocupat", îmi pun frumosul meu capot roşu de baie şi papucii îmblăniţi, îmi îngrămădesc toate pernele la spate pe canapea, aprind lampa de birou în dreptul cotului şi citesc ! citesc ! citesc ! Nu mi—e de ajuns o singură carte. Citesc cîte patru o dată. Chiar acum am început poemele lui Tennyson, „Bîlciul deşertăciunilor", „Poveşti simple" de Kipling şi, să nu rîzi, „Viitoarele femei". Am descoperit că sînt singura fată din colegiu care n—a fost crescută după „Viitoarele femei". Totuşi n—am suflat un cuvînt (asta m—ar fi stigmatizat ca o bizară). M—am dus fără să ştie nimeni şi am cumpărat—o cu 1 dolar şi 12 cenţi din banii mei de pe luna trecută; iar pe viitor, cînd cineva o să pomenească de lămîi verzi murate, voi şti despre ce este vorba.

(Sună clopoţelul de zece. Aceasta este o scrisoare foarte întreruptă).

SÎMBĂTĂ

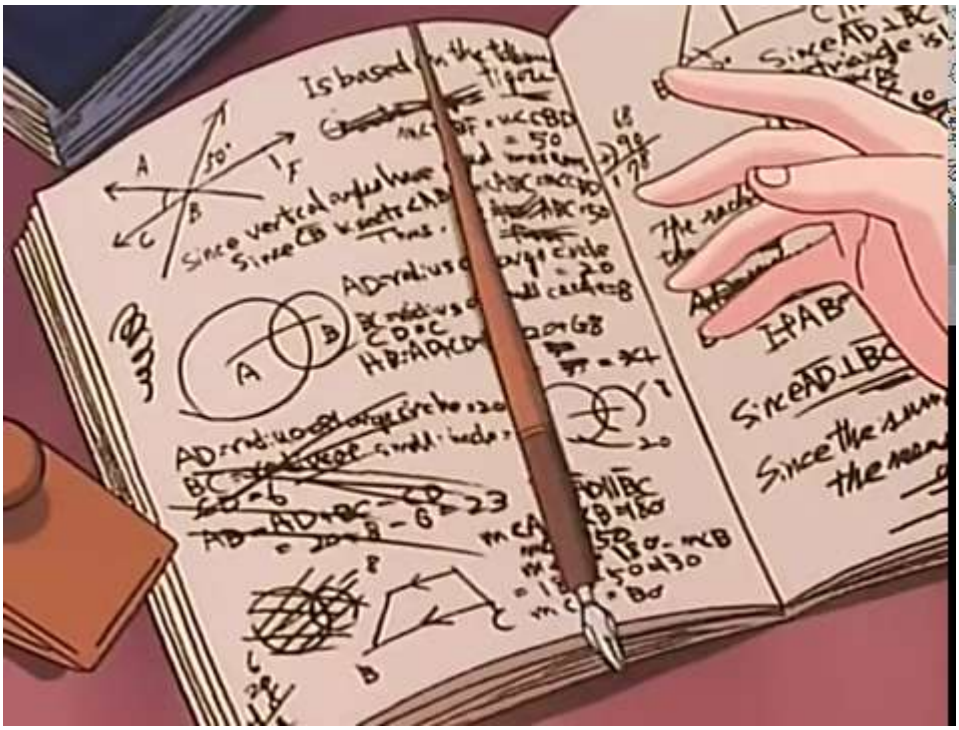

Domnule,

Am onoarea a raporta noi explorări în domeniul geometriei. Vinerea trecută am părăsit lecţiile noastre anterioare relative la paralelipipede şi am trecut la trunchiul de piramidă. Considerăm că drumul e aspru şi foarte anevoios.

DUMINICĂ

Vacanţa de Crăciun începe săptămîna viitoare şi cuierele au fost aduse sus. Coridoarele sînt aşa de ticsite, încît cu greu poţi să le străbaţi. Toată lumea e cuprinsă de o bucurie atît de fierbinte, încît învăţătura a fost lăsată la o parte. În timpul vacanţei voi petrece de minune. Mai rămîne în şcoală încă o studentă din anul întîi, care e din Texas. Plănuim să facem plimbări lungi şi, dacă va fi gheaţă, vom învăţa să patinăm. Apoi avem o bibliotecă întreagă de citit şi trei săptămîni libere, consacrate numai ei !

La revedere, tăicuţule, sper că te simţi tot atît de fericit ca şi mine.

A dumitale pentru totdeauna,
Judy

P.S. Nu uita să—mi răspunzi la întrebare. Dacă nu vrei să te oboseşti scriindu—mi, pune—l pe secretarul dumitale să telegrafieze. Să spună doar atît : ”Domnul Smith e cu desăvîrşire chel” sau ”Domnul Smith are părul alb”.

Şi poţi să scazi cei douăzeci şi cinci de cenţi din alocaţia mea.

La revedere, pînă în ianuarie, şi Crăciun vesel!

CĂTRE SFÂRŞITUL VACANTEI DE CRĂCIUN DATA EXACTĂ NECUNOSCUTĂ

Dragă Tăicuţule Picioare—Lungi,

Ninge pe unde eşti dumneata ? Lumea pe care o văd din turnul meu este învăluită în alb, iar fulgii care cad pe pămînt sînt mari ca floricelele de porumb. Este tîrziu după—amiază, tocmai apune soarele (o culoare galbenă, rece) după nişte dealuri violete şi mai reci, iar eu stau cocoţată pe „scaunul" de la fereastră, profitînd de ultima lumină ca să—ţi scriu.

Cele cinci piese de aur pe care mi le—ai trimis au fost o surpriză ! Nu sînt obişnuită să primesc cadouri de Crăciun. Mi—ai dat doar atît de multe lucruri — tot ce am, ştii bine — încît nu cred că mai merit altele în plus. Dar îmi plac la fel de mult. Vrei să ştii ce mi—am cumpărat cu banii primiţi ?

1. Un ceas de argint cu cureluşă de piele, ca să—l port la mînă şi astfel să pot fi la timp la orele de declamaţie.
2. Poemele lui Matthew Arnold.
3. O pungă de cauciuc pentru apă caldă.
4. Un pled de voiaj. (Turnul meu este friguros.)
5. Cinci sute de coli de hîrtie galbenă pentru ciorne. (Am de gînd să încep să scriu cît mai curînd.)
6. Un dicţionar de sinonime. (Ca să îmbogăţesc vocabularul autoarei.)
7. (Nu prea aş vrea să mărturisesc acest ultim articol, dar totuşi o voi face) : o pereche de ciorapi de mătase.

Şi acum, tăicuţule, să nu zici că nu—ţi mărturisesc tot! Dacă trebuie să ştii, află că un motiv foarte josnic m—a împins să cumpăr ciorapi de mătase. Julia Pendleton vine în odaia mea ca să—şi facă problemele la geometrie. Stă pe divan picior peste picior şi poartă ciorapi de mătase în fiecare seară. Dar aşteaptă un pic — îndată ce se va întoarce din vacanţă, mă voi duce şi eu şi voi sta pe divanul ei, încălţată cu ciorapi de mătase. Vezi, tăicuţule, ce creatură mizerabilă sînt ; dar cel puţin sînt sinceră ; şi—apoi, dumneata ştiai din dosarul meu de la orfelinat că nu—s desăvîrşită, nu—i aşa ?

Ca să recapitulăm (acesta este modul în care profesoara de engleză îşi începe fiecare frază), îţi sînt foarte recunoscătoare pentru cele şapte cadouri. Îmi închipui că au venit într—o cutie de la familia mea din California. Ceasul e de la tata, pledul, de la mama, termoforul de la bunicuţa, care veşnic se teme c—o să răcesc în această climă, iar hîrtia galbenă de la fratele meu cel mic Harry. Sora mea Isabel mi—a dăruit ciorapii de mătase, iar mătuşa Susan, poemele lui Matthew Arnold[5] . Unchiul Harry (micul Harry îi poartă numele) mi—a dat dicţionarul ; el a vrut să—mi trimită ciocolată, dar eu am insistat asupra

[5] Matthew Arnold (1822—1888). poet şi critic englez.

sinonimelor.

Cred că nu te superi c—am îndrăznit să născocesc această familie numeroasă ? Iar acum să—ţi spun cum mi—am petrecut vacanţa ; sau mai presus de orice te interesează ce—am învăţat ? Sper că apreciezi nuanţa „mai presus de orice".

Fata din Texas se numeşte Leonora Fenton (nume aproape tot atît de caraghios ca şi Jerusha, nu găseşti ?). Îmi place, dar nu aşa de mult ca Sallie McBride. Niciodată n—are să—mi placă cineva aşa de mult ca Sallie McBride, exceptîndu—te pe dumneata. Trebuie să te iubesc mai mult decît pe oricine, fiindcă dumneata eşti întreaga mea familie, întruchipată într—unul singur. Leonora, eu şi alte două studente din anul doi am făcut lungi plimbări pe cîmpie în fiecare zi frumoasă şi am explorat toate împrejurimile. Eram îmbrăcate în fuste scurte, cu jachete îmblănite şi căciulițe, iar în mînă ţineam fiecare cîte un baston pentru a lovi lucrurile ivite în cale. Odată ne—am dus în oraş — la o depărtare de patru mile — şi ne—am oprit la un restaurant unde iau masa studentele colegiului. Homari la grătar (35 de cenţi), iar ca desert : clătite cu sirop de arţar (15 cenţi). Hrănitor şi ieftin. A fost o adevărată escapadă! În special pentru mine, fiindcă era cu totul altceva decît orfelinalul. Ori de cîte ori părăsesc colegiul, am impresia că sînt un ocnaş evadat. Fără să mă gîndesc, m—am pornit să le împărtăşesc celorlalte fete ceea ce simţeam. Eram gata—gata să dau drumul mărturisirii, cînd mi—am dat seama şi m—am oprit. Este îngrozitor pentru mine să nu spun tot ce ştiu. Mie îmi place să fac confidenţe. Dacă nu te—aş avea pe dumneata în faţa căruia să—mi descarc sufletul, aş plesni.

Vinerea trecută, seara, am pregătit zaharicale din melasă. A fost o petrecere dată de către supraveghetoarea pavilionului Fergussen, pentru fetele din celelalte pavilioane care, ca şi mine, au rămas în vacanţă la colegiu. Eram în total douăzeci şi două de fete, studente în anul întîi, doi, trei şi patru, şi toate ne—am înţeles de minune. Bucătăria este uriaşă, cu ibrice şi cratiţe de aramă atîrnate rînduri—rînduri pe zidul de piatră, cea mai mică cratiţă avînd aproape mărimea unui cazan de spălat rufe. La Fergussen locuiesc patru sute de fete. Bucătarul—şef, cu bonetă şi şorţ alb, ne—a adus douăzeci şi două de bonete şi şorţuri albe — nu pot să—mi explic de unde a găsit atîtea — şi toate ne—am transformat în bucătărese.

Am făcut mare haz, deşi am văzut caramele mai bune. Cînd, în sfîrşit totul s—a terminat, iar bucătăria, clanţele şi noi înşine eram cu desăvîrşire năclăite, am organizat o procesiune, gătite cu bonetele şi cu şorţurile şi, ţinînd în mîini care o cogeamite furculiţă, care o lingură sau o tigaie de prăjit, am pornit—o în marş pe coridoarele pustii spre cancelarie, unde o jumătate de duzină de profesoare şi pedagoge petreceau o seară liniştită.

Le—am făcut o serenadă cu cîntece studenţeşti şi le—am oferit aperitive. Ele le—au primit în mod politicos, dar cu oarecare rezervă. Le—am lăsat sugînd bulgări de caramele, care le încleiau gura de nu mai puteau vorbi.

Vezi, cum, tăicuţule, că educaţia mea progresează !

Nu crezi oare c—ar trebui să mă fac o graficiană în loc de scriitoare ?

Vacanţa se termină peste două zile şi sînt bucuroasă să—mi revăd colegele. Turnul meu e cam pustiu. Cînd nouă persoane ocupă o clădire construită pentru patru sute, asta se vede imediat.

Unsprezece pagini ! Intenţia mea era să—ţi scriu numai cîteva cuvinte de mulţumire, dar condeiul, odată pornit la drum, nu s—a mai oprit.

La revedere şi—ţi mulţumesc că te—ai gîndit la mine. Aş fi într—adevăr fericită dacă la orizont nu s—ar fi ivit un mic nor ameninţător : examenele încep în februarie.

Cu iubire, a dumitale,
Judy

P.S. Probabil că nu se cuvine să—ţi trimit iubire. În acest caz, iartă—mă. Dar trebuie să iubesc şi eu pe cineva și cum n—am de ales decît între două persoane : între dumneata şi doamna Lippett, dumneata trebuie să accepţi iubirea mea, căci pe dînsa nu o pot iubi.

ÎN AJUN

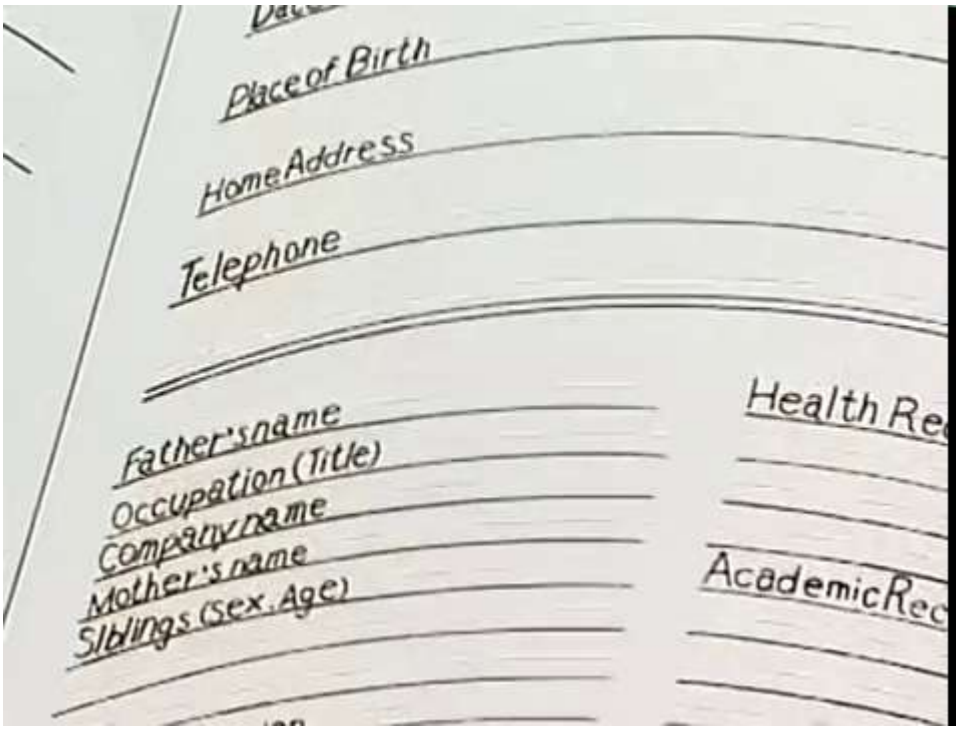

Dragă Tăicuţule Picioare—Lungi,

Ar trebui să vezi felul cum se învaţă în acest colegiu ! Am şi uitat că am avut vacanţă, în ultimele patru zile am îndesat în creier cincizeci şi şapte de verbe neregulate. Sper că vor rămîne acolo cel puţin pînă după examene.

Unele fete îşi vînd cursurile după ce le—au citit, dar eu intenţionez să le păstrez, pentru ca atunci cînd voi fi licenţiată, să am întreaga mea cultură aşezată pe un raft în bibliotecă, iar cînd voi căuta vreun amănunt, să—l găsesc fără pic de şovăire. E cu mult mai sigur decît să încerci a—l ţine minte.

M—am pomenit aseară cu Julia Pendleton ; a spus că vine doar în treacăt, dar a stat un ceas încheiat. A început să vorbească despre familie, iar eu n—am putut s—o întrerup. A vrut să ştie numele de familie, ca fată, al mamei mele. Auzit—ai vreodată o întrebare mai impertinentă pe care s—o poţi pune cuiva ieşit de la orfelinatul de copii găsiţi ? N—am avut curajul să spun că nu ştiu şi m—am agăţat în chip nefericit de primul nume ce mi—a venit în minte : Montgomery. Atunci ea a vrut să ştie dacă aparţin de Montgomery—ii din Massachusetts sau de Montgomery—ii din Virginia.

Maică—sa e născută Rutherford. Familia ei a venit aici în corabia lui Noe şi s—a înrudit prin căsătorie cu Henric al VIII—lea. Vechimea familiei din partea tatălui datează cu mult înainte de Adam. Pe ramurile cele mai înalte ale arborelui ei genealogic stă o rasă superioară de maimuţe cu păr fin de mătase şi cu cozi nemaipomenit, de lungi.

Îmi pusesem în gînd să—ţi scriu astă—seară o scrisoare frumoasă, veselă şi amuzantă, dar mi—e somn şi sînt înspăimântată. Soarta unei studente din anul întîi nu—i dintre cele mai fericite.

A dumitale, în ajun de a fi examinată,
Judy Abbott

DUMINICĂ

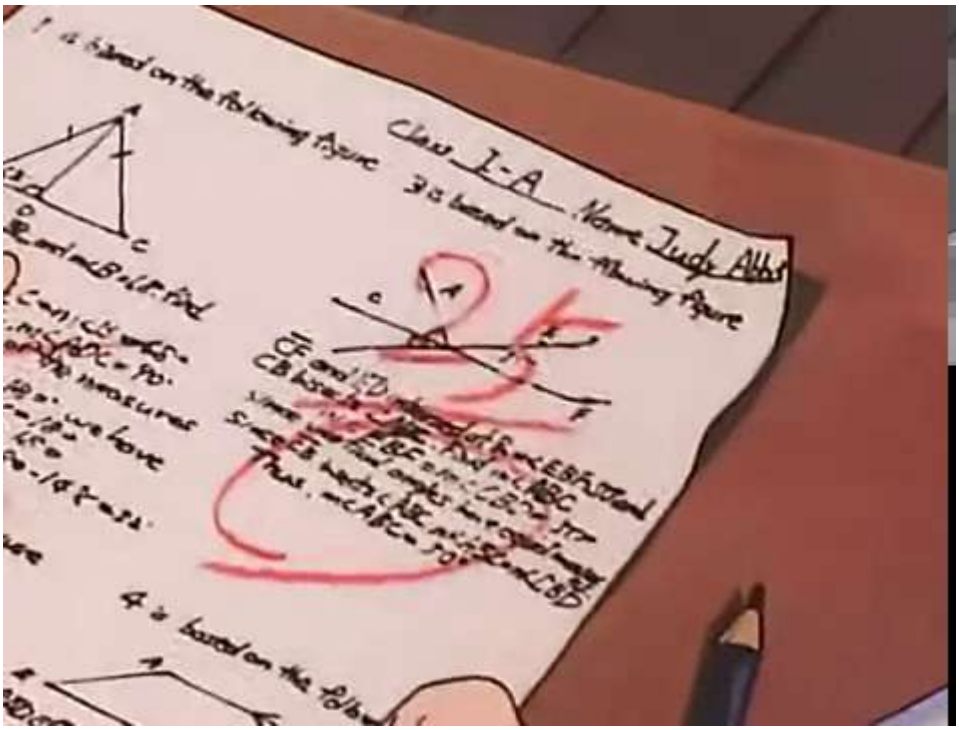

Dragă Tăicuţule Picioare—Lungi,

Am să—ţi comunic veşti îngrozitor, îngrozitor, îngrozitor de rele, dar le păstrez pentru la sfîrşit. Voi căuta mai întîi să te dispun.

Jerusha Abbott a început să fie scriitoare. Un poem intitulat „Din turnul meu" va apare în februarie în revista lunară a colegiului, pe prima pagină — ceea ce înseamnă o mare onoare pentru o studentă din anul întîi. Profesoara de engleză m—a oprit aseară, pe cînd ieşeam de la capelă, şi mi—a spus că e o lucrare incîntătoare, cu excepţia versului al şaselea, care e prea lung. Îţi voi trimite o copie, poate c—o să—l citeşti.

Stai să văd dacă—mi mai aduc aminte de altceva plăcut. Ah, da ! Învăţ să patinez şi mă ţin pe patine destul de bine. De asemenea, am învăţat cum să cobor pe o frînghie atîrnată de tavanul sălii de gimnastică, şi pot să sar peste o ştachetă înaltă de trei picioare şi şase ţoli. Sper ca în curînd s—ajung la patru picioare.

Azi—dimineaţă, episcopul de Alabama a rostit o predică foarte impresionantă. Şi—a ales ca text : „Nu judeca dacă nu vrei să fii judecat". Era vorba despre necesitatea de a ierta greşelile altora şi a nu descuraja lumea prin sentinţe aspre. Aş fi vrut s—o asculţi şi dumneata.

Această după—amiază este cea mai însorită şi mai orbitoare din cîte au fost în iarna asta. Ţurţuri de gheaţă atîrnă în brazi, şi întreaga natură se apleacă uşor sub povara zăpezii — afară de mine, care mă încovoi sub povara unei mari supărări.

Şi acum ştirea — curaj, Judy ! Trebuie să spui. Oare eşti într—adevăr bine dispus ? Am căzut la matematici şi la proza latină. Iau meditaţii şi voi da alt examen luna viitoare. Mi—ar părea rău dacă ai fi dezamăgit. De altfel, mie nu—mi pasă cîtuşi de puţin fiindcă am învăţat foarte, foarte multe lucruri care nu erau în program. Am citit Şaptesprezece romane şi o baniţă de poezii — crede—mă. Romane absolut necesare : „Bîlciul Deşertăciunilor", ”Richard Feverel", şi „Alisa în Ţara Minunilor" ; de asemenea „Eseurile" lui Emerson şi „Viaţa lui Scott", de Lockhart, primul volum al lui Gibbon „Imperiul Roman" şi jumătate din „Viaţa lui Benvenuto Cellini" — ce amuzant e ! El avea obiceiul să iasă la plimbare şi, cu totul întîmplător, să omoare un om înainte de micul dejun !

Vezi, tăicuţule, sînt cu mult mai deşteaptă decît dacă m—aş fi mărginit numai la latină. Vrei să mă ierţi numai de data asta, dacă îţi promit că n—am să mai cad altă dată?

A dumitale care se căieşte punîndu—şi cenuşă în cap,
Judy

DRAGĂ TĂICUŢULE PICIOARE—LUNGI,

Aceasta este o scrisoare suplimentară la mijlocul lunii, fiindcă în noaptea asta mă simt foarte singură. Afară viscoleşte, zăpada loveşte în geam. Toate luminile s—au stins ; am băut cafea neagră şi nu pot să dorm.

Astă—seară am avut musafiri la masă : pe Sallie, pe Julia şi pe Leonora Fenton, şi am servit sardele cu pesmeţi prăjiţi în unt, salată, caramele şi cafea. Julia a spus că a petrecut bine, iar Sallie a rămas să—mi ajute la spălatul farfuriilor.

Aş putea şi ar fi foarte util să învăţ astă—seară la latină, dar, ce mai tura—vura, sînt un şcolar care se lasă pe tînjală cînd e vorba de latină. L—am dat gata pe Tit Liviu şi „De Senectute", iar acum sîntem în luptă cu „De Amiciţia" (pronunţat Damn Icitia[6]).

Te—ai supăra dacă, doar pentru un scurt timp, am presupune că eşti bunica mea? Sallie are una, iar Julia şi Leonora cîte două fiecare şi, astă—seară, le—au comparat. E tot ce mi—aş dori să am în momentul de faţă ; este o rudenie atît de onorabilă ! Aşa că, dacă într—adevăr nu te opui... — ieri, cînd am fost în oraş, am văzut cea mai adorabilă bonetă din dantelă de Cluny, garnisită cu o panglică de culoarea levănţichii. Ţi—o voi face Cadou la cea de a optzeci şi treia aniversare a dumitale.!!!

Iată că ceasul din turnul capelei bate miezul nopţii.

În fine, cred că mi—e somn.

Noapte bună, bunicuţo, Te iubesc mult,
Judy

[6] în textul englezesc, joc de cuvinte: Damn Icitia înseamnă nestemată Icitia.

IDELE LUI MARTE

Dragă T.P.L.,

Studiez proza latină — compunerea. Am învăţat—o. O voi învăţa. Voi fi aproape gata cu învăţatul. Marţea viitoare, la ora şapte, are loc reexaminarea mea. Şi, ori voi trece, ori voi PLESNI. Aşa că poţi să te aştepţi să ai veşti de la mine întreagă, fericită şi liberă de orice griji, sau preschimbată în bucăţele.

Îţi voi trimite o scrisoare respectabilă cînd se va termina reexaminarea. Astă—seară am o întîlnire urgentă cu Ablativul Absolut.

A dumitale, foarte zorită, J.A.

26 MARTIE

Domnule T.P.L. Smith,

Domnule ! Niciodată nu răspundeţi la nici una din întrebările mele. Niciodată nu arătaţi nici cel mai mic interes în tot ceea ce fac eu. Sînteţi, probabil, cel mai oribil dintre toţi acei oribili epitropi, şi faptul că vă ocupaţi de educarea mea nu înseamnă de loc că v—ar păsa cît de cît de mine, ci o faceţi dintr—un sentiment de *Datorie.*

Nu ştiu absolut nimic despre dumneavoastră. Nu vă ştiu nici măcar numele. Scriind unui *Lucru,* eşti lipsit de inspiraţie. Nu mă îndoiesc că dumneavoastră aruncaţi scrisorile mele la coş fără să le citiţi. De aici înainte vă voi scrie numai despre felul cum învăţ.

Reexaminările mele la latină şi la geometrie au avut loc săptămîna trecută. Am trecut la amîndouă şi sînt liberă de orice griji.

Cu stimă, Jerusha Abbott

2 APRILIE

Scumpe Tăicuţule Picioare—Lungi,

Sînt o BESTIE !

Uită, te rog, scrisoarea îngrozitoare pe care ţi—am trimis—o săptămîna trecută. În noaptea cînd am scris—o mă simţeam grozav de singură, de nenorocită şi mă durea în gît. Nu ştiam că sînt chiar la începutul bolii; o gripă cu amigdalilă şi alte multe complicaţii. Acum mă aflu la infirmerie, unde stau de şase zile. Astăzi este prima oară cînd mi s—a dat voie să mă ridic în capul oaselor şi să pun mîna pe toc şi hîrtie. Sora—şefă e *foarte autoritară.* Dar tot timpul m—am gîndit la scrisoare şi n—o să mă fac bine pînă nu mă vei ierta. Alăturat, este chipul meu, aşa cum arăt, cu un bandaj în jurul capului, legat ca nişte urechi de iepure. Nu—ţi inspiră milă ? Mi s—au umflat glandele sublinguale. Am studiat fiziologia — tot anul şi niciodată n—am auzit vorbindu—se de glandele sublinguale. Ce superficial se predă învăţătura !

Nu pot să mai scriu. Mă simt toarte slăbită cînd stau prea mult în sus. Te rog iartă—mă c—am fost obraznică şi nerecunoscătoare. Am dat dovadă de proastă creştere.

A dumitale, cu dragoste,
Judy Abbott

LA INFIRMERIE, 4 APRILIE

Scumpe Tăicuţule Picioare—Lungi,

Aseară, cînd afară se înnopta, cum stăteam în capul oaselor în pat şi priveam cum plouă, şi mă simţeam nespus de plictisită de viaţă într—un colegiu atît de mare, a intrat în cameră sora, cu o cutie lungă, albă, sosită pt adresa mea, plină cu cei mai *încîntători* boboci de trandafiri roz, dar şi mai plăcut decît aceasta, cutia conţinea o carte de vizită cu un mesagiu foarte politicos, scris cu litere mici, aplecate ciudat spre stîngă (însă un scris care dovedeşte mult caracter). Îţi mulţumesc, tăicuţule, îţi mulţumesc de o mie de ori. Florile pe care mi le—ai trimis constituie primul dar real pe care l—am primit vreodată în viaţa mea. Dacă vrei să ştii cît sînt de copilăroasă, află că m—am culcat şi am plîns, căci eram tare fericită.

Acum, cînd sînt sigură că citeşti scrisorile mele, mă voi strădui să fie cît mai interesante, astfel că vor merita să fie păstrate în casa de bani, legate cu o panglică roşie. Dar, te rog, scoate—o pe aceea îngrozitoare şi arde—o. Mă înfior la gîndul că ai putea s—o reciteşti.

Îţi mulţumesc că ai înveselit pe o studentă din anul întîi, bolnavă, supărată şi nenorocită. Probabil dumneata ai o familie numeroasă care te iubeşte, şi prieteni, şi nu ştii ce înseamnă să te simţi singur. Dar eu ştiu.

La revedere. Îţi promit că n—am să mai fiu rea fiindcă ştiu că dumneata exişti în carne şi oase. De asemenea, îţi făgăduiesc că n—am să te mai plictisesc cu întrebări.

Tot mai urăşti fetele ?

A dumitale pentru totdeauna.
Judy

LUNI, ORA A 8—A

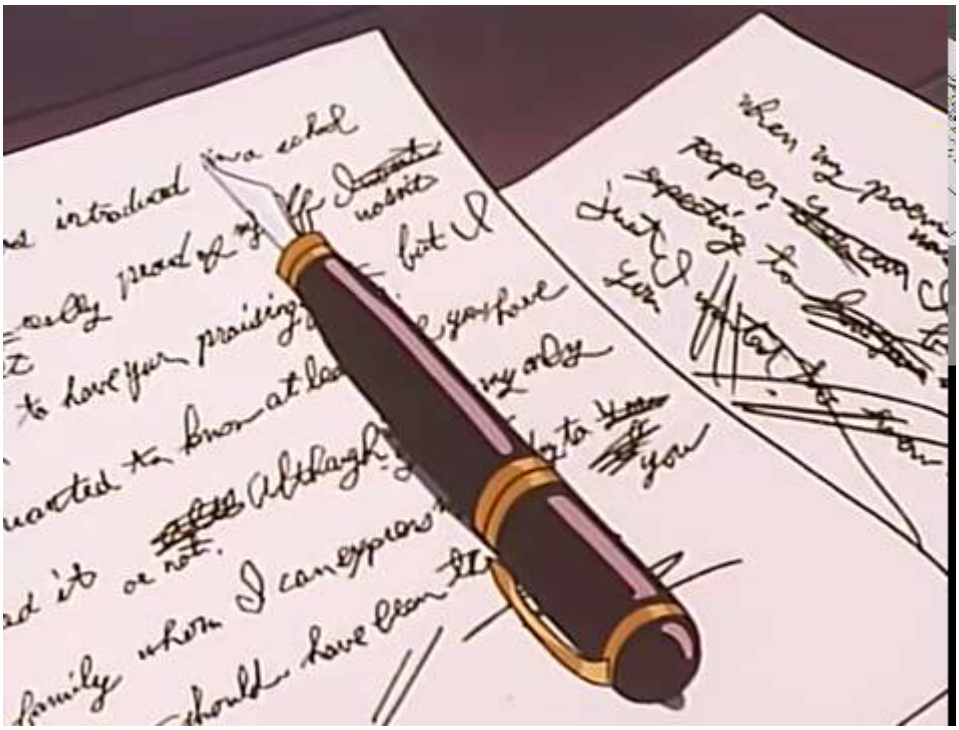

Dragă Tăicuţule Picioare—Lungi,

Sper că nu dumneata eşti epitropul care s—a aşezat pe o broască. Mi s—a spus că broasca a crăpat, pocnind îngrozitor, aşa că, de bună seamă, acela a fost un epitrop ceva mai gras decît dumneata.

Îţi aminteşti de firidele zăbrelite de la orfelinatul John Grier de lîngă ferestrele spălătoriei ? În fiecare primăvară, în anotimpul broaştelor jucăuşe, începeam să le colecţionăm şi le ţineam închise între ferestre, iar din cînd în cînd broaştele o porneau care încotro prin spălătorie, pricinuind agreabile agitaţii în zilele spălatului. Eram aspru pedepsite, dar, în ciuda tuturor admonestărilor, colectarea broaştelor continua.

Şi, într—o bună zi — ei bine, nu te voi plictisi cu amănunte — nu ştiu cum s—a întîmplat că o broască, una grasă, mare şi zemoasă, a intrat într—unul din fotoliile de piele din sala epitropilor tocmai în după—amiaza cînd se ţinea adunarea comitetului. Fără îndoială că dumneata erai acolo şi—ţi aminteşti ce—a urmat...

Azi, cînd privesc în urmă şi chibzuiesc la rece după ce—a trecut atîta timp, pot spune că pedeapsa a fost pe deplin meritată şi, dacă—mi amintesc eu bine, dată cu vîrf şi îndesat.

Nu ştiu de ce mă copleşesc amintirile, poate fiindcă e primăvară şi ivirea broaştelor trezeşte în mine vechiul obicei de a le colecţiona. Singurul lucru care mă împiedică de a o face este că aici nu există nici o oprelişte în această privinţă.

JOI, DUPĂ SLUJBA RELIGIOASĂ

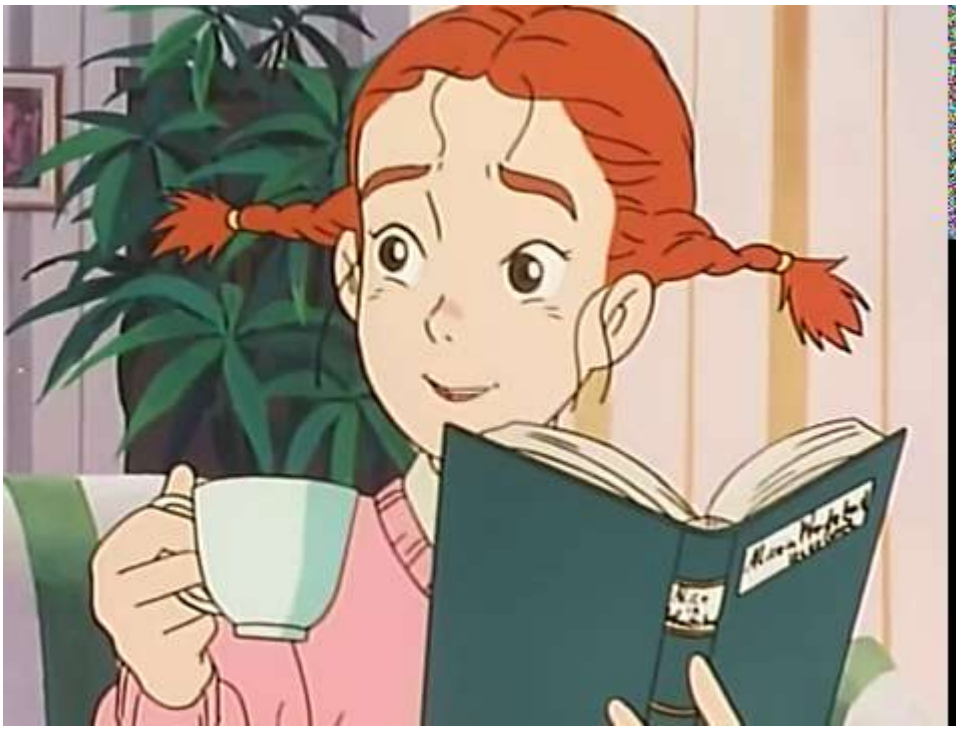

Care crezi că este cartea mea preferată ? Vreau să spun, în clipa de faţă, deoarece îmi schimb părerea din trei în trei zile : „La răscruce de vînturi". Emily Bronte era foarte tînără cînd a scris—o şi n—a ieşit niciodată afară din curtea bisericii din Haworth. N—a cunoscut nici un bărbat în viaţa ei. Oare cum a putut să—şi imagineze un bărbat ca Heathcliffe ?

Eu n—aş fi în stare. Sînt foarte tînără, niciodată n—am păşit dincolo de pragul orfelinatului John Grier şi am avut toate şansele din lume. Cîteodată mă cuprinde o spaimă cumplită că nu sînt un geniu. Vei fi oare tare dezamăgit, tăicuţule, dacă n—am să devin o mare scriitoare ? Primăvara, cînd totul este atît de minunat, de verde şi îmbobocit, îmi vine să întorc spatele lecţiilor, să alerg şi să mă joc cu vremea. Atît de multe lucruri se petrec afară, pe cîmp ! E mult mai interesant să trăieşti cărţile, decît să le scrii. Au! ! !

Acesta a fost ţipătul care le—a adus la mine în cameră pe Sallie şi pe Julia, ba chiar şi pe studenta din anul patru (dezgustată, ea n—a rămas decît o clipă), care stă vizavi, pe acelaşi coridor. Ţipătul a fost pricinuit de un miriapod. Tocmai cînd isprăvisem ultima frază şi mă gîndeam ce să mai scriu — poc ! — a căzut din tavan şi a aterizat lîngă mine. Încercînd să mă trag la o parte, am trîntit jos două ceşti de pe masa de ceai. Sallie a lovit dihania cu dosul periei mele de cap, aşa că n—am să mai fiu în stare s—o întrebuinţez, şi a omorît jumătatea ei din faţă ; dar cele cincizeci de picioare din spate au scăpat şi s—au refugiat sub birou.

Acest dormitor, datorită vechimii şi pereţilor lui acoperiţi cu iederă, este plin de miriapozi. Sînt nişte creaturi groaznice. Aş prefera să găsesc sub pat un tigru.

VINERI, 9,30 P.M.

Cîte neplăceri ! Azi—dimineaţă n—am auzit clopoţelul sunînd deşteptarea, apoi mi—am rupt şiretul de la pantof în timp ce mă grăbeam să mă îmbrac şi mi—a căzut în jos, pe ceafă, butonul gulerului. Am întîrziat la micul—dejun şi la prima oră de recitare. Am uitat să iau hîrtie sugătoare, iar stiloul mi—a picurat. La trigonometrie, profesoara şi cu mine am avut o discuţie în contradictoriu asupra unui punct de mică importanţă în legătură cu logaritmii. Controlînd cartea, am descoperit că ea avea dreptate. La dejun ni s—a servit ghiveci cu carne de berbec şi compot de rubarbă — le urăsc pe amîndouă : au gust de orfelinat. Poşta nu mi—a adus decît mandate (cu toate că trebuie să mă împac cu gîndul că niciodată nu primesc altceva ; membrii familiei mele nu au obiceiul de a—mi scrie). Azi după—masă, la ora de engleză, ni s—a dat extemporal. Iată subiectul :

Nu cer nici un alt lucru,
Nici nu mi s—a refuzat ceva.
Am oferit viaţa pentru aceasta,
Puternicul negustor a surîs.

Brazilia ? El a învîrtit un buton
Fără a arunca o privire în direcţia mea :
Dar, Doamnă, oare n—ar mai fi altceva
Pe care vi l—am putea arăta azi ?

Aceasta este o poezie. Nu ştiu cine a scris—o, nici ce sens are. Pur şi simplu era scrisă cu litere de tipar pe tablă cînd am intrat în clasă şi ni s—a cerut s—o comentăm. Cînd am citit primul vers, am crezut că am o idei — Puternicul negustor era o divinitate care distribuia binecuvîntări în schimbul unor fapte virtuoase — dar cînd am ajuns la a doua strofă şi l—am găsit învârtind un buton, ideea mi s—a părut nelegiuită şi pe dată mi—am schimbat părerea. Restul clasei se afla în aceeaşi încurcătură ca şi mine şi am stat trei sferturi de oră în faţa hîrtiilor albe, cu mintea goală. A învăţa este o strădanie teribil de obositoare !

Dar ziua nu s—a încheiat doar cu atît. Au urmat lucruri şi mai rele.

A plouat, aşa că n—am putut juca golf, ci a trebuit să mergem în sala de gimnastică. Colega de lîngă mine m—a lovit peste cot cu o măciucă indiană. Cînd m—am întors acasă, am văzut că mi—a sosit o cutie cu rochia de primăvară, cea nouă, albastră ; dar foile erau atît de strîmte, încît nu puteam să stau jos. Vinerea este ziua scuturatului, iar camerista mi—a răvăşit toate hîrtiile de pe birou. Ca desert, am avut

„piatră funerară" (un amestec de lapte şi gelatină parfumată cu vanilie). Am fost ținute în capelă douăzeci de minute mai mult decît de obicei, ca să ascultăm un discurs despre femei, femei adevărate. Şi, în sfîrşit, tocmai cînd m—am aşezat jos, cu un oftat de binemeritată uşurare ca să citesc „Portretul unei doamne", o fată cu numele de Ackerly, cu faţa ca aluatul, nespus de stupidă, fără vlaga, care şade lîngă mine în orele de latină fiindcă numele ei începe cu litera A (aş fi dorit ca doamna Lippett să mă fi botezat Zabriski), a venit să mă întrebe dacă lecţia de luni începe cu paragraful 69 sau 70 şi a stat O ORA. A plecat abia acum.

Ai mai auzit vreodată de un şir de întîmplări atît de descurajante ? Nu necazurile mari din viaţă sînt acelea care cer stăpînire de sine. Oricine poate să reziste unei crize şi să întîmpine cu curaj o tragedie zdrobitoare... Dar să faci faţă surîzînd micilor necazuri cotidiene, aceasta, într—adevăr, cred că cere *tărie de caracter.*

Am să dezvolt în mine această însuşire. Am să consider că toată viaţa nu e decît un sport pe care trebuie să—l practici cu cît mai multă iscusinţă şi cît mai loial posibil. Dacă pierd, voi rîde şi voi da din umeri, iar dacă cîştig, voi face la fel.

În orice caz, mă voi comporta ca o sportivă. N—o să mă mai auzi plîngîndu—mă, tăicuţule, că Julia poartă ciorapi de mătase sau că miriapozii cad din tavan.

A dumitale, pentru totdeauna,
Judy

Răspunde—mi curînd.

27 MAI

Domnului Tăicuţu Picioare—Lungi,

Stimate Domn,

Am primit o scrisoare de la doamna Lippett. Ea speră că fac progrese la studii şi la purtare. Deoarece, probabil, eu nu am unde să mă duc în vara asta, ea îmi îngăduie să mă întorc la orfelinat, unde, în schimb, voi lucra pentru întreţinerea mea pînă se va redeschide colegiul.

URĂSC ORFELINATUL JOHN GRIER.

Aş prefera să mor, decît să mă întorc acolo.

A dumitale cu sinceritate,

Jerusha Abbott

CHER DADDY—JAMBES—LONGES,

Vous êtes[7] un băiat de zahăr !

Je suis très heureuse[8] de fermă, *parceque je n'ai jamais*[9] fost la o fermă *dans ma vie*[10] şi aş fi detestat să *retourner chez*[11] John Grier et să spăl vase *tout l'été*[12]. Ar fi existat pericolul ca quelque *chose affreuse*[13] să se întîmple, *parceque j'ai perdue ma humilité d'autrefois et j'ai peur*[14] că aş fi izbucnit *quelque jour e t*[15] aş fi spart toate ceştile şi farfurioarele *dans la maison*[16].

Pardon brièveté et[17] hîrtie. *Je ne peux pas*[18] trimite *des mes nouvelles parceque je suis dans*[19] ora de franceză *et j'ai peur que Monsieur le Professeur*[20] mă va striga *tout de suite*[21]. M—a strigat!

Au revoir, *Je vous aime beaucoup,*[22]

---

[7] Scumpe tăicuţule Picioare—Lungi, eşti..
[8] Sînt foarte fericita...
[9] ...deoarece niciodată n—am...
[10] în viaţa mea
[11] ...să mă întorc la...
[12] ...toată vara
[13] un lucru cumplit...
[14] ...deoarece mi—am pierdut umilinţa de altădată şi mi—i frică...
[15] ...într—o bună zi şi...
[16] ...în casă
[17] ...Iartă conciziunea şi...
[18] Nu pot...
[19] ...noutăţile mele fiindcă sînt în.
[20] ...şi mă tem că domnul profesor...
[21] ...numaidecît
[22] La revedere, te iubesc mult (în limba franceză în text).

30 MAI

Dragă Tăicuţule Picioare—Lungi,

Ai văzut vreodată incinta colegiului ? (De fapt, este o simplă întrebare retorică. Să nu te superi). Este un loc încîntător în luna mai. Toţi arbuştii au înflorit, iar copacii s—au înveşmîntat în cea mai minunată culoare verde crud — chiar şi pinii cei bătrîni par proaspeţi şi noi. Iarba e smălţată cu păpădii galbene şi cu sute de fete în rochii albastre, albe şi trandafirii. Toată lumea e veselă şi fără griji căci se apropie vacanţa şi, în această plăcută perspectivă, examenele nu mai contează. Nu înseamnă asta o fericită dispoziţie sufletească ? Şi, oh, tăicuţule, sînt cea mai fericită dintre toate ! Fiindcă nu mai sînt la orfelinat; şi nu mai sînt dădaca, dactilografa sau contabila nimănui. (Asta aş fi fost, ştii bine, dacă nu erai dumneata.)

Îmi pare rău acum pentru toate răutăţile mele din trecut.

Îmi pare rău că eram mereu obraznică cu doamna Lippett.

Îmi pare rău că—l pălmuiam mereu pe Freddie Perkins.

Îmi pare rău că umpleam mereu zaharniţa cu sare.

Îmi pare rău că mă strîmbam în spatele epitropilor.

Am să fiu bună, şi dulce, şi drăguţă cu toată lumea, fiindcă sînt aşa de fericită. În vara asta am de gînd să scriu, şi să scriu, şi să scriu, şi să încep să devin o mare scriitoare. Nu—i asta o ambiţie sublimă ? Ah, sînt pe cale de a dobîndi un caracter frumos ! Cam scade la frig şi la ger, dar creşte repede cînd străluceşte soarele.

Aşa se întîmplă cu fiecare om. Nu accept teoria că vrăjmăşia, supărarea şi dezamăgirea dezvoltă forţa morală. Oamenii fericiţi sînt aceia care împrăştie bunătate în jurul lor. Nu am încredere în mizantropi (straşnic cuvânt ! chiar acum l—am învăţat). Dumneata nu eşti mizantrop, nu—i aşa, tăicuţule ?

Am început să—ţi vorbesc de incinta colegiului. Aş fi dorit să vii într—o scurtă vizită şi să—mi îngădui să te conduc peste tot şi să—ţi spun :

—Asta e biblioteca ! Iată instalaţia de gaze, dragă tăicuţule. Clădirea în stil gotic, din stînga dumitale, este sala de gimnastică, iar construcţia în stil Tudor—romanic de alături este infirmeria cea nouă.

Oh, sînt foarte bună de ghid. Am făcut pe ghidul întreaga mea viaţă la orfelinat şi o fac aici toată ziua. Crede—mă că o fac. Am slujit de ghid chiar şi unui bărbat!

A fost ceva nou pentru mine. Pînă acum n—am vorbit niciodată cu un bărbat (cu excepţia epitropilor, din cînd în cînd, dar ei nu contează). Iartă—mă, tăicuţule, nu vreau să—ţi rănesc sensibilitatea cînd îi critic pe epitropi ; pentru mine, dumneata, într—adevăr, nu te numeri printre ei. Ai picat în comitet din întîmplare. Epitropul e gras, pompos şi binevoitor. Te mîngîie pe cap şi poartă lanţ de aur la ceas.

Figura de mai sus seamănă cu o ploşniţă de cîmp ; dar ea reprezintă portretul oricărui epitrop, afară de dumneata.

Dar să continui :

M—am plimbat, am vorbit şi am luat ceaiul cu un bărbat. Şi încă un bărbat superior — cu domnul Jervie Pendleton din „Familia Juliei" ; pe scurt, unchiul ei (mai lung, s—ar cuveni poate să spun : el e tot atît de înalt ca şi dumneata). Venind în oraş cu treburi, s—a hotărît să se abată şi pe la colegiu ca să—şi vadă nepoata. El este fratele cel mai mic al tatălui ei, dar Julia nu—l cunoaşte prea bine. Se pare că pe vremea cînd ea era copil în faşă, unchiul a aruncat asupră—i o privire, a hotărît că nu—i place şi de atunci nici c—a mai băgat—o în seamă.

În orice caz, el stătea în sala de primire, foarte corect, cu pălăria, bastonul şi mănuşile lîngă dînsul, în timp ce Julia şi Sallie se aflau la ora de recitare, cea de a şaptea oră, de la care nu puteau să lipsească. Aşa că Julia a dat buzna în odaia mea şi m—a rugat să—l plimb pe unchiul ei prin incinta colegiului şi să—l aduc înapoi cînd se va termina ora a şaptea. Am spus că am să—l plimb, arătîndu—mă îndatoritoare, dar fără entuziasm, fiindcă nu—mi prea plac Pendletonii. Dar, spre surprinderea mea, el este un mieluşel blînd, o adevărată fiinţă umană, nicidecum un Pendleton. Am petrecut minunat împreună ; de atunci ard de dorinţa de a avea un unchi. N—ai vrea să presupun că eşti unchiul meu ? Cred că unchii sînt superiori bunicilor.

Domnul Pendleton îmi aminteşte puţin de dumneata, tăicuţule, aşa cum erai dumneata acum douăzeci de ani. Vezi, te cunosc bine de tot, deşi nu te—am văzut niciodată !

El e înalt, subţirel, cu faţa oacheşă, brăzdată toată de cute fine, şi are cel mai plăcut zîmbet, care niciodată nu se iveşte pe de—a—ntregul, dar care totuşi reuşeşte să încreţească colţurile gurii. Şi are un fel de a fi care te face să te simţi îndată ca şi cînd l—ai cunoaşte de mult. Este foarte prietenos.

Ne—am plimbat prin toată incinta colegiului, de la careu pînă la terenul de sport. Apoi a spus că se simte obosit şi că vrea neapărat să bea ceai. A propus să mergem la „Bufetul colegiului", care se află în afara incintei universitare, lîngă aleea de brazi. I—am spus că trebuie să ne întoarcem s—o luăm pe Julia şi pe Sallie, dar el mi—a răspuns că nu—i place ca nepoatele lui să bea prea mult ceai : le face nervoase. Deci am şters—o şi am luat ceaiul, cu chifle şi marmeladă de portocale, îngheţată şi prăjituri, afară pe balcon, la o masă mica. Fiind sfîrşitul lunii şi veniturile studenţilor diminuate, bufetul era aproape gol, întocmai cum doream noi.

Ne—am distrat de minune ! Dar, îndată ce ne—am întors, el a trebuit s—o ia la fugă ca să nu scape trenul, aşa că abia a văzut—o pe Julia. Ea a fost furioasă pe mine fiindcă l—am acaparat. Se pare că e un unchi foarte bogat şi foarte dorit. M—am liniştit cînd am aflat că o foarte bogat, fiindcă ceaiul şi prăjiturile au costat şaizeci de cenţi de persoană. Azi—dimineaţă (azi e luni) au sosit printr—un comisionar trei cutii cu bomboane de ciocolată pentru mine, Julia şi Sallie. Ce crezi despre asta ? Să primeşti bomboane de la un bărbat!

Încep să mă simt ca o fată tînără, şi nu ca un copil găsit.

Aş dori să vii într—o zi să iei ceaiul cu mine şi să văd dacă o să—mi placi. Dar oare nu va fi îngrozitor dacă nu—mi vei plăcea ? Oricum, sînt sigură că ai să—mi placi.

Bien! Vă transmit complimentele mele.

„Jamais je ne t'oublierai,[23]

P.S. Azi—dimineaţă m—am uitat în oglindă şi mi—am descoperit o gropiţă cu totul nouă pe care n—am văzut—o pînă acum. Ciudat ! De unde crezi că a apărut ?

---

[23] Nu te voi uita niciodată (în limba franceză în text).

9 IUNIE

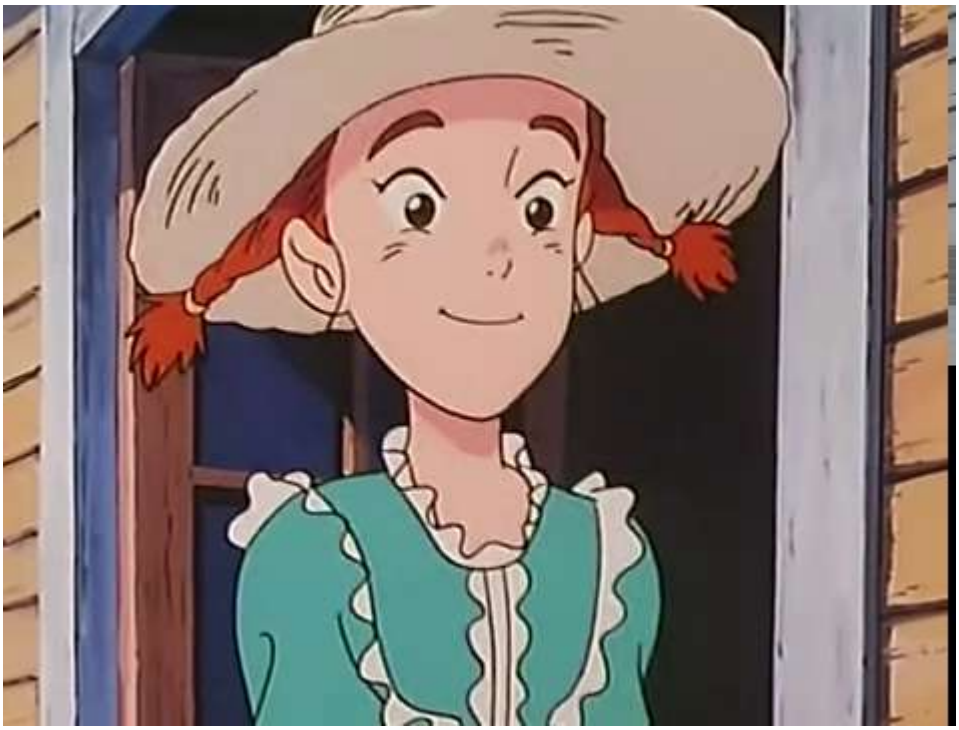

Dragă Tăicuţule Picioare—Lungi,

O zi fericită ! Am dat ultimul examen — Fiziologia — şi acum : trei luni la o fermă !

Habar n—am cum arată o fermă. În viaţa mea n—am fost la o fermă. Nici măcar n—am văzut vreuna (doar pe fereastra vagonului), ştiu însă că are să—mi placă şi, mai ales, are să—mi placă să fiu *liberă*.

Nici chiar acum nu—mi vine să cred că sînt în afara zidurilor lui *John Grier*. Ori de cîte ori mă gîndesc la el, mici fiori de spaimă mă furnică prin spate. Am senzaţia că trebuie să fug din ce în ce mai repede şi, din cînd în cînd, să mă uit îndărăt, ca să m—asigur că doamna Lippett nu mă urmăreşte cu braţul întins, ca să mă—nhaţe şi să m—aducă înapoi.

Nu va trebui să ascult de nimeni în vara asta, nu—i aşa ?

Autoritatea dumitale nominală nu mă plictiseşte cîtuşi de puţin ; eşti prea departe ca să—mi faci vreun rău. În ceea ce mă priveşte, doamna Lippett e moartă pentru totdeauna, iar *Semplii* presupun că nu sînt în măsură să supravegheze comportarea mea morală. Nu, sigur că nu. Sînt destul de mare. Ura !

Acum te părăsesc ca să fac un cufăr, să împachetez în trei cutii ceainice, farfurii, perne de sofa şi cărţi.

A dumitale pentru totdeauna,
Judy

P.S. Alătur foaia de la examenul meu de fiziologie. Crezi că dumneata l—ai fi putut trece ?

FERMA LOCK WILLOW, SÎMBĂTĂ SEARA

Scumpe Tăicuţule Picioare—Lungi,

Abia am sosit şi nici nu mi—am despachetat bagajul, dar nu mai pot aştepta fără să nu—ţi spun cît de mult îmi plac fermele. E un loc divin, divin, divin! Casa e pătrată ca aceasta :

Şi veche. De o sută de ani sau cam aşa ceva. Are o verandă pe partea pe care nu pot s—o desenez, iar în faţă un pridvor încîntător. Desenul, ce—i drept, nu e tocmai la înălţime — obiectele acelea care par ca nişte pămătufuri din pene pentru şters praful sînt arţari, iar cele cu ghimpi care mărginesc cărarea sînt brazi foşnitori şi cucută. Casa se află situată pe vîrful unui deal, de unde se pot vedea kilometri de pajişti care duc spre alte dealuri.

Cam astfel se desfăşoară drumul Connecticut într—o serie de ondulaţii, iar ferma Lock Willow tronează pe coama uneia din ele. Hambarele se înălţau odinioară peste drum şi împiedicau vederea, dar un trăsnet binevoitor s—a coborît din cer şi le—a mistuit.

Persoanele de aici sînt : domnul şi doamna Semple, o îngrijitoare şi doi argaţi. Aceştia trei din urmă mănîncă în bucătărie, iar Semplii şi Judy în sufragerie. Am avut la cină : şuncă cu ouă, biscuiţi cu miere şi tarte cu peltea, plăcintă şi murături, brînză, ceai şi foarte multă conversaţie. Niciodată în viaţa mea n—am fost atît de amuzantă. Tot ce spun pare că e nostim. Am impresia că asta se datoreşte faptului că niciodată n—am fost la ţară, iar întrebările mele dovedesc o adîncă ignoranţă.

Odaia însemnată cu o cruce nu e camera unde s—a comis crima, ci aceea unde locuiesc eu. E mare, pătrată, aproape goală, cu o mobilă adorabil de demodată, cu ferestre care stau deschise numai proptite în beţe, cu jaluzele verzi garnisite cu auriu, care cad la cea mai mică atingere. Mai e şi o masă pătrată de mahon — voi petrece vara stînd cu coatele pe masă şi scriind un roman.

Ah, tăicuţule, sînt aşa de emoţionată ! Aştept cu nerăbdare să se facă mai curînd ziuă ca să explorez ferma, E opt şi treizeci, voi sufla în lumînare şi voi încerca să dorm. Ne sculăm la cinci. Ai auzit vreodată ceva mai nostim ? Nu—mi vine să cred că, într—adevăr, aceasta este Judy. Dumneata şi bunul Dumnezeu îmi daţi mai mult decît merit. Trebuie să fiu o persoană foarte, foarte, foarte cuminte şi să—mi plătesc datoriile. Voi fi. Ai să vezi,

Noapte bună,
Judy

P.S. Ar trebui să auzi orăcăitul broaştelor şi grohăitul porcilor şi să vezi luna nouă ! Am văzut—o peste umărul meu drept.

LOCK WILLOW 12 IULIE

Dragă Tăicuţule Picioare—Lungi,

De unde ştie secretarul dumitale de Lock Willow ? (Aceasta nu—i o întrebare de retorică ; sînt chiar foarte curioasă să ştiu.) Căci ascultă : ferma a aparţinut odată domnului Jervie Pendleton, dar a donat—o doamnei Semple, care a fost doica lui. Ai auzit vreodată de o coincidenţă atît de stranie ? Ea încă îl mai numeşte „domnişorul Jervie" şi povesteşte despre dînsul ce drăgălaş era pe cînd era copil. Ea păstrează într—o cutie una din buclele lui de pe vremea cînd a fost mic : un păr roşu, mai bine zis roşiatic !

De cînd a descoperit că—l cunosc, am crescut mult în ochii ei. A cunoaşte un membru din familia Pendleton e cea mai bună recomandaţie pe care cineva poate să o aibă la Lock Willow. Iar crema familiei este domnul Jervie — am plăcerea să—ţi spun că Julia aparţine unei ramuri inferioare.

Ferma devine din ce în ce mai interesantă. Ieri am mers într—o căruţă cu fîn. Avem trei porci mari şi nouă purceluşi ; ar trebui să—i vezi mîncînd ! Sînt cu adevărat porci ! Avem puzderie de puişori de găină, raţe, curcani şi bibilici. Trebuie să fii nebun să locuieşti la oraş, cînd ai posibilitatea să stai la o fermă.

Ocupaţia mea zilnică este să caut ouăle. Ieri, încercînd să mă caţăr la un cuib pe care pusese stăpînire găina cea neagră, am dărîmat o grindă din podul hambarului. Cînd am intrat în casă cu un genunchi zgîriat, doamna Semple mi l—a legat cu o frunză de alun, murmurînd tot timpul : „Doamne! Doamne ! Parcă a fost ieri cînd domnişorul Jervie a dărîmat aceeaşi grindă şi s—a zgîriat la acelaşi genunchi".

Priveliştea dimprejur este minunată : o vale, un rîu şi numeroase dealuri împădurite ; iar în depărtare, un munte înalt, albastru, care pur şi simplu ţi se topeşte în gură.

Batem untul de două ori pe săptămînă. Smîntîna o păstrăm în cămara de primăvară, care e făcută din piatră, iar un pîrîiaş curge pe dedesubt. Cîţiva fermieri de primprejur au centrifugă, dar noi nu ne sinchisim de această invenţie nouă. Poate că—i niţel cam greu să scoţi smîntîna şi s—o pui în vase, dar rezultatul e mult mai bun şi rentează. Avem şase viţei şi am ales un nume pentru fiecare :

1. Sylvia, pentru că a fost născută în pădure.
2. Lesbia, după Lesbia lui Catullus.
3. Sallie.
4. Julia — un animal bălţat şi de nedescris.
5. Judy, ca mine.
6. Tăicuţu Picioare—Lungi. Nu te superi, tăicuţule, nu—i aşa ? E un Jersey pur sînge şi are o fire blîndă. Arată la înfăţişare cam ca viţelul de pe pagina următoare

— poţi să—ţi faci o idee cît de bine i se potriveşte numele.

N—am avut încă timp să încep romanul meu nemuritor. Ferma îmi dă prea mult de lucru.

A dumitale pentru totdeauna,
Judy

P.S. 1. Am învăţat să fac gogoşi.

P.S. 2. Dacă ai de gînd să creşti pui de găină, îţi recomand rasa Buff Orpingtons. N—au pene ţepoase.

P.S. 3. Aş dori să—ţi pot trimite o bucată din untul proaspăt şi bun pe care l—am bătut ieri. Sînt o lăptărească excelentă !

P.S. 4. Acesta e un tablou înfăţişînd—o pe domnişoara Jerusha Abbott, marea scriitoare ce va să fie, mînînd vacile acasă.

DUMINICĂ

Dragă Tăicuţule Picioare—Lungi,

Nu—i oare nostim ? Începusem să—ţi scriu ieri după—amiază, dar n—am apucat să scriu decît titlul, „Dragă Tăicuţule Picioare—Lungi", cînd mi—am adus aminte că am făgăduit să culeg mure pentru cină; aşa că am lăsat hîrtia pe masă şi m—am dus după mure, iar azi cînd m—am întors să—ţi scriu, ce crezi că am găsit stînd drept la mijlocul paginii ? Un păianjen de cîmp adevărat!

L—am luat cu multă băgare de seamă de un picior şi l—am aruncat afară pe fereastră. N—aş face vreun rău nici unuia dintre ei pentru nimic în lume. Întotdeauna ei îmi aduc aminte de dumneata.

Azi—dimineaţă am înhămat caii la docar şi ne—am dus la Centre, la biserică. E o bisericuţă încîntătoare, albă, cu o turlă şi trei coloane *dorice* în faţă (sau poate ionice — întotdeauna le încurc).

Am auzit o predică frumoasă, adormitoare. Toată lumea, somnoroasă, îşi făcea vînt cu evantaie din frunze de palmier şi singurul zgomot, cu excepţia aceluia iscat de predicator, era zumzetul albinelor în pomii de afară. Nu m—am trezit decît în clipa cînd m—am pomenit în picioare, cîntînd imnul, şi mi—a părut foarte rău că n—am ascultat predica. Aş vrea să cunosc mai mult din psihologia omului care a ales un astfel de imn. Iată—l :

Vino, lasă petrecerile şi desfătările pămînteşti,
Şi urmează—mă către plăcerile cereşti.
Căci altfel, dragă prietene, îţi spun un lung adio.
Te las să te cufunzi în iad...

Găsesc că nu—i prudent să discuţi despre religie cu Semplii. Dumnezeul lor (pe care l—au moştenit intact de la îndepărtaţii lor strămoşi puritani) e o Persoană mărginită, neraţională, nedreaptă, meschină, răzbunătoare, bigotă. Mulţumesc cerului că nu moştenesc nici un Dumnezeu de la nimeni ! Sînt liberă să—l concep aşa cum îl vreau. Mi—l închipui compătimitor, inventiv, înţelegător şi iertător, cu simţul umorului.

Îmi plac Semplii foarte, foarte mult ; în practică sînt superiori teoriei lor. Sînt mai buni decît Dumnezeul lor. Le—am spus—o şi s—au supărat foc. Ei cred că—s nelegiuită, iar eu cred că nelegiuiţi sînt ei. Am înlăturat teologia din discuţiile noastre.

E duminică după—amiază.

Amasai (argatul), foarte stacojiu şi bine bărbierit, cu cravată purpurie şi cu mănuşi din piele de căprioară galben—deschis, a plecat tocmai acum cu Carrie (îngrijitoarea), îmbrăcată într—o rochie albastră de muselin, cu o pălărie mare, garnisită cu trandafiri roşii, şi cu părul grozav de cîrlionţat.

Amasai şi—a petrecut toată dimineaţa spălînd cabrioleta, iar Carrie nu s—a dus la biserică, sub pretext că are de gătit pentru cină, dar, de fapt, ca să—şi calce rochia de muselin.

Peste două minute, cînd voi isprăvi această scrisoare, mă voi instala într—un fotoliu să citesc o carte pe care am găsit—o în pod. E intitulată : „În urmărire", iar de—a curmezişul primei pagini a scris, într—o caligrafie nostimă de copil :

Jervie Pendleton
Dacă această carte s—ar rătăci vreodată,
Trage—o de urechi şi trimite—o acasă îndată.

Cîndva, la unsprezece ani şi după ce fusese bolnav Jervie a petrecut o vară aici, dar cînd a plecat, a uita să—şi ia volumul „în urmărire". Se vede că a fost citit şi răscitit — urmele degetelor lui mici şi murdare sînt foarte dese. De asemenea, într—un colţ al podului, se mai află o roată hidraulică şi o moară de vînt, cîteva arcuri şi săgeţi. Doamna Semple vorbeşte atît de des despre el, încît am început să cred că, într—adevăr, trăieşte — nu ca un om matur cu joben şi cu baston, ci ca un copil drăguţ, murdar, cu părul ciufulit, care urci scările cu zgomot infernal, lăsînd uşile deschise şi cerînd tot timpul pişcoturi (le şi căpăta, după cît o cunosc eu pe doamna Semple). Pare să fi fost o fire aventuroasă, dîrză şi sinceră. Parcă regret cînd mă gîndesc că—i un Pendleton. Merita să aibă o soartă mai bună.

Mîine vom începe treieratul ovăzului. Va veni batoza și trei oameni în plus.

Cu mîhnire îţi spun că Gălbioara (vaca bălţată cu un singur corn, mama Lesbiei) a făcut un lucru ruşinos. A intrat vineri seară în livadă şi a mîncat la mere pe sub pomi pînă i s—a urcat la cap. Timp de două zile a *umblat beată moartă !* Ceea ce spun e purul adevăr. Auzit—ai vreodată ceva mai scandalos?

Domnule, rămîn,

Orfana dumitale plină de afecţiune,
Judy Abbott

P.S. Piei—roşii, în primul capitol, şi tîlhari de drumul mare, în al doilea. Îmi ţin respiraţia. Ce poate oare să cuprindă al treilea ? „Uliul Roşu a sărit douăzeci de picioare în aer şi a muşcat ţărîna." Acesta este subiectul de pe frontispiciul cărţii. Nu se distrează bine Judy şi Jervie ?

15 SEPTEMBRIE

Dragă tăicuţule,

M—am cîntărit ieri pe cîntarul de făină al magazinului universal de la Corners. Am cîştigat patru kilograme și jumătate ! Îţi recomand Lock Willow ca staţiune climaterică.

A dumitale întotdeauna,
Judy

25 SEPTEMBRIE

Dragă Tăicuţule Picioare—Lungi,

Priveşte—mă — studentă în anul doi! Am sosit vinerea trecută, mîhnită că am părăsit Lock Willow, dar bucuroasă să văd din nou incinta universităţii. Ai o senzaţie plăcută cînd te întorci într—un loc familiar. Încep să mă simt în colegiu la largul meu şi stăpînă pe situaţie ; de fapt, încep să mă simt ca acasă în această lume, ca şi cînd i—aş aparţine cu adevărat, şi nu intrată aici ca tolerată.

Nu cred că înţelegi cîtuşi de puţin ceea ce vreau să spun. O persoană destul de importantă ca să fie epitrop nu poate aprecia sentimentele unei fiinţe destul de neînsemnate ca să fie copil găsit.

Şi acum, tăicuţule, ascultă : cu cine crezi că locuiesc ? Cu Sallie McBride şi cu Julia Rutledge Pendleton. E purul adevăr. Avem o cameră de lucru şi trei mici dormitoare — *voila*[24] !

Sallie şi cu mine hotărîserăm primăvara trecută că ar fi bine să locuim împreună, iar Julia n—a vrut să se despartă de Sallie. De ce, nu pot să—mi explic, căci nu seamănă de loc una cu alta ; dar un Pendleton este prin esenţă conservator şi deci ostil (straşnic cuvînt) schimbărilor. Oricum, aşa stau lucrurile. Închipuieşte—ţi, Jerusha Abbott, care nu demult aparţinea Orfelinatului John Grier, convieţuind cu o domnişoară Pendleton. Iată o ţară democrată !!

Sallie candidează la preşedinţia anului nostru şi, dacă nu ne înşală aşteptările, va fi aleasă. Ce atmosferă de intrigi ! Ar trebui să vezi ce politicieni sîntem ! Oh, tăicuţule, îţi spun că în clipa cînd noi, femeile, vom căpăta drepturi, voi, bărbaţii, va trebui să vă ţineţi bine ca să vi le păstraţi pe ale voastre. Alegerea are loc sîmbăta viitoare, iar seara vom avea o retragere cu torţe — de altfel, nu importă cine va fi aleasă.

Încep chimia, un studiu foarte neobişnuit. Pînă acum n—am văzut ceva asemănător. Materialele folosite sînt moleculele şi atomii, dar abia luna viitoare voi fi în stare să discut despre ele cu mai multă competenţă.

Urmez, de asemenea, retorica, şi logica.

Şi istoria universală.

Şi piesele lui William Shakespeare.

Şi franceza.

Dacă acest învăţămînt mai durează încă vreo cîţiva ani, cred că voi deveni foarte inteligentă.

Aş fi ales mai degrabă economia politică decît franceza, dar n—am îndrăznit, căci mi—a fost teamă că, dacă cumva nu realeg franceza, profesorul nu mă va mai trece la examen — de—abia m—am

---

[24] Iată (în limba franceză în text.)

strecurat la examenul din iunie. Dar trebuie să spun că pregătirea mea la liceu n—a fost tocmai la înălţime.

În anul nostru există o singură fată care trăncăneşte pe franţuzeşte tot aşa de repede ca şi englezeşte. A fost în străinătate cu părinţii ei cînd era mică şi timp de trei ani a urmat la o şcoală de maici. Îţi poţi închipui cît de strălucită e ea în comparaţie cu noi — verbele neregulate îi par o jucărie. Aş fi preferat ca părinţii mei să mă fi dus şi pe mine la o şcoală de maici franţuzoaice cînd eram mică, decît într—un orfelinat. Ba nu, n—aş fi dorit nici asta, căci atunci, poate, nu te—aş fi cunoscut pe dumneata. Şi aş prefera să te cunosc pe dumneata, decît să ştiu limba franceză.

La revedere, tăicuţule. Acum trebuie să trec pe la Harriet Martin şi, după ce vom discuta situaţia la chimie, ca din întîmplare voi arunca cîteva sugestii cu privire la alegerea viitoarei noastre preşedinte.

A dumitale militantă în politică,
J. Abbott

17 OCTOMBRIE

Dragă tăicuţule Picioare—Lungi,

Presupunînd că bazinul de înot din sala de gimnastică ar fi plin cu peltea de lămîie, o persoană care încearcă să înoate ar putea să se ţină la suprafaţă, ori ar cădea la fund ?

Aveam ca desert peltea de lămîie, cînd s—a ridicat această întrebare. Am discutat—o cu aprindere timp de o jumătate de oră şi a rămas încă nerezolvată. Sallie crede că ea ar putea să înoate, dar eu sînt absolut sigură că pînă şi cel mai bun înotător din lume s—ar îneca. N—ar fi oare caraghios să te îneci în peltea de lămîie ?

Încă alte două probleme au atras atenţia celor de la masa noastră.

1. Ce formă au odăile într—o casă octogonală ? Cîteva din fete susţin că sînt pătrate ; dar eu cred că ar trebui să fie de forma unei felii de tort. Nu crezi ?

2. Să presupunem că avem o imensă sferă scobită, făcută din oglindă, şi că cineva ar sta înăuntru. Întrebarea este : unde s—ar opri reflecţia feţei şi unde ar începe reflecţia spatelui ? Cu cît te gîndeşti mai mult la această problemă, cu atît devine mai încîlcită. Vezi, dar, cu ce adînci reflecţii filozofice ne ocupăm în timpul nostru liber!

Ţi—am vorbit oare despre alegeri ? Au avut loc acum trei săptămâni, dar noi trăim într—o goană teribilă, încît trei săptămîni ţin de istoria antică. Sallie a fost aleasă şi am avut retragere cu torţe şi cu pancarde, pe care erau scrise cuvintele „Trăiască McBride", şi o fanfară alcătuită din paisprezece instrumente (trei muzicuţe şi unsprezece piepteni).

Noi, cele de la „258", sîntem acum personaje foarte importante : Julia şi cu mine ne bucurăm de gloria ce se reflectă şi asupra noastră. A locui în aceeaşi casă cu un preşedinte înseamnă a fi într—o intensă încordare socială.

Bonne nuit, cher tăicuţule,
Acceptez mes compliments
Très respectueux,
Je suis,
Votre Judy[25]

[25] Noapte bună, scumpe tăicuţule, primeşte complimentele mele foarte respectuoase, sînt a dumitale Judy (în limba franceză în text)

12 NOIEMBRIE

Dragă tăicuţule Picioare—Lungi,

Ieri am învins la baschet pe studentele din anul întîi. Desigur, sîntem mulţumite, dar, ah, dacă am putea să le învingem pe studentele din anul trei! Aş consimţi chiar să fiu peste tot plină de vînătăi şi să stau o săptămînă în pat înfăşurată în comprese.

Sallie m—a invitat să petrec vacanţa Crăciunului la ea. Locuieşte la Worchester în Massachusetts. E frumos din partea ei, nu—i aşa ? Mi—ar plăcea să merg. Niciodată în viaţa mea n—am fost într—o familie, afară de Lock Willow. Dar Semplii erau maturi şi bătrîni şi nu contează. Soţii McBride însă au o casă plină de copii (cel puţin doi sau trei), o mamă, şi un tată, şi o bunică, şi o pisică de angora. Este o familie absolut completă !

Să—ţi faci bagajul şi să pleci e mult mai plăcut decît să stai pe loc. Sînt grozav de emoţionată de această perspectivă.

Ora a şaptea. Trebuie să alerg la repetiţie. Joc într—un spectacol cu prilejul ”*Thanksgiving*"—ului[26]. Sînt un prinţ care stă într—un turn, cu bucle aurii, îmbrăcat cu o tunică de catifea. Nostim, nu—i aşa ?

A dumitale,
J.A.

[26] Thanksgiving — sărbătoare religioasă în S.U.A. ; ultima joi din luna noiembrie (zi în care se fac daruri).

SÎMBĂTĂ

Vrei să ştii cum arăt la înfăţişare ? Iată o fotografie a noastră, a celor trei, luată de Leonora Fenton. Cea blondă care rîde e Sallie, cea înaltă cu nasul pe sus este Julia, iar cea mică cu părul căzut în ochi este Judy — în realitate e mai frumoasă decît în fotografie, dar îi bătea soarele în ochi.

„STONE GATE" WORCESTER, MASS, 31 DECEMBRIE

Dragă tăicuţule Picioare—Lungi,

Aveam intenţia să—ţi scriu mai demult şi să—ţi mulţumesc pentru cecul de Crăciun, dar viaţa în casa familiei McBride îţi răpeşte tot timpul şi nu sînt în stare să găsesc două minute consecutive ca să stau la birou şi să—ţi scriu.

Mi—am cumpărat o rochie nouă, de care nu aveam nevoie, dar pe care o doream foarte mult. Cadoul meu de Crăciun în anul acesta e de la tăicuţul Picioare—Lungi: familia mea mi—a trimis doar iubire.

La Sallie am petrecut cea mai frumoasă vacanţă. Locuieşte într—o casă mare, stil vechi, din cărămidă cu piatră albă, departe de stradă — seamănă leit cu casele la care obişnuiam să mă uit plină de curiozitate cînd eram la Orfelinatul John Grier şi mă întrebam cum or fi arătînd înăuntru. Niciodată nu m—am aşteptat s—o văd cu propriii mei ochi, dar acum locuiesc în ea! Totul e atît de confortabil, de odihnitor şi de intim ; mă plimb din cameră în cameră şi sorb din ochi mobilierul.

Este casa cea mai perfectă unde pot creşte copiii: cu colţuri întunecoase, foarte nimerite pentru jocul de—a v—aţi ascunselea, cu şemineuri pentru făcut floricele de porumb, cu un pod unde poţi să zburzi în zilele ploioase, cu balustrade alunecoase cu capătul turtit şi comod, cu o bucătărie mare, însorită, şi cu o bucătăreasă grasă, nostimă şi veselă, care de treisprezece ani se află în slujba familiei şi care întotdeauna pune deoparte o bucată de aluat ca s—o coacă copiii. Numai înfăţişarea unei astfel de case te face să doreşti a fi din nou copil.

Cît despre membrii familiei! Nici n—am visat că pot fi atît de drăguţi ! Sallie are tată, mamă, bunică şi cea mai dulce surioară, un copilaş de trei ani, cu bucle, şi un frate de talie mijlocie, care întotdeauna uită să se şteargă pe picioare, şi un frate mare, frumos, pe care—l cheamă Jimmie**,** student în penultimul an la Princeton.

Cele mai vesele clipe le petrecem la masă — toată lumea rîde, vorbeşte şi face glume în acelaşi timp şi nu trebuie să spunem rugăciunea înainte de masă. Simţi o uşurare că nu ai de mulţumit cuiva pentru fiece dumicat pe care—l înghiţi. (Probabil că sînt o nelegiuită, dar şi dumneata ai fi la fel dacă ai fi rostit tot atîtea mulţumiri obligatorii cîte am rostit eu.)

Am făcut aşa de multe lucruri, încît nu pot să încep a le înşira. Domnul McBride e proprietarul unei fabrici şi în ajunul Crăciunului, a făcut un pom pentru copiii muncitorilor. Sala cea mare de ambalaje a fost decorată cu brad şi ilice. Jimmie McBride era îmbrăcat în moş Crăciun, iar Sallie şi cu mine l—am ajutat să împartă darurile.

Oh, Doamne, tăicuţule, ce ciudată senzaţie am avut! M—am simţit tot atît de binevoitoare ca un epitrop de la Orfelinatul John Grier. Am sărutat un băieţel drăgălaş, mînjit de dulciuri, dar nu cred să fi mîngîiat pe vreunul din ei pe cap !

Şi, la două zile după Crăciun, au dat un bal în propria lor casă în cinstea MEA.

A fost primul bal adevărat la care am luat parte. Colegiul, unde fetele dansează cu fete, nu înseamnă nimic. Am avut o rochie de seară nouă, albă (darul dumitale de Crăciun — multe mulţumiri), mănuşi lungi albe şi pantofi albi de şaten. Singurul lucru care m—a împiedicat să fiu cu desăvîrşire, pe de—a—ntregul, absolut fericită a fost faptul că doamna Lippett n—a putut să mă vadă conducînd cadrilul cu Jimmie McBride. Povesteşte—i, te rog, dumneata rîndul viitor, cînd ai să vizitezi O.J.G.

A dumitale veşnic,
Judy Abbott

P.S. Tăicuţule, vei fi oare teribil de contrariat dacă, după toate acestea, n—am să devin o Mare Scriitoare, ci numai o Domnişoară ?

SÎMBĂTĂ, ORA 6,30

Dragă tăicuţule,

Azi am pornit—o pe jos în oraş, dar, Doamne, cum mai ploua ! Îmi place ca iarna să fie iarnă, cu zăpadă în loc de ploaie.

Unchiul atît de dorit al Juliei a venit iarăşi în după—amiaza asta şi a adus o cutie cu bomboane de ciocolată de două kilograme. Vezi, ai şi avantaje cînd stai în acelaşi apartament cu Julia.

Se pare că l—a amuzat trăncăneala noastră nevinovată, căci a plecat cu un tren mai tîrziu, ca să poată lua ceaiul cu noi, în camera noastră de lucru. Am avut multe dificultăţi pînă cînd am căpătat permisiunea. E destul de greu să primeşti în vizită taţi şi bunici, dar şi mai greu unchi; iar cît priveşte fraţii şi verii, e aproape imposibil. Julia a trebuit să jure că este unchiul ei în faţa unui notar public şi apoi să anexeze certificatul, grefierului districtului. (Ce bine mă pricep la legi, nu ?) Şi chiar după toate astea, mă îndoiesc că am fi putut lua ceaiul, dacă din întîmplare decanul ar fi văzut cît de tînăr şi de frumos e unchiul Jervie.

Dar, oricum, am luat ceaiul, cu sandvişuri din pîine neagră, cu brînză de Elveţia. El ne—a ajutat să le facem şi—apoi a mîncat patru. I—am spus că am fost vara trecută la Lock Willow şi am pălăvrăgit mult timp despre Sempli, despre cai, vaci şi pui de găină. Toţi caii pe care i—a cunoscut el sînt morţi, afară de Grover, care era mînz cînd a fost acolo ultima dată. Sărmanul Grover, acum este atît de bătrîn, că abia mai poate merge şontîc—şontîc prin păşune.

A întrebat dacă Semplii mai ţin gogoşile într—o oală galbenă, acoperită cu o farfurie albastră, pe ultimul raft al cămării — şi tot aşa le ţin ! A vrut să ştie dacă mai este gaura de şobolani sub mormanul de pietre de pe păşune — şi este ! În vara asta, Amasai a prins acolo un ; şobolan mare, gras, cenuşiu — al douăzeci şi cincilea strănepot al celui prins de domnişorul Jervie, cînd era copil.

I—am spus în faţă „domnişorule Jervie", dar nu s—a simţit insultat. Julia zice că nu l—a văzut niciodată aşa de amabil ; de obicei, e aproape inaccesibil. Julia însă n—are nici un pic de tact; iar eu cred că faţă de bărbaţi trebuie să ai foarte mult. Cînd le faci pe plac, ei torc ca pisicile, dar scuipă cînd îi superi (nu e o metaforă prea elegantă, însă vorbesc la figurat).

Citim memoriile Mariei Bashkirtseff. Ce uluitor ! Ascultă ce spune : „Aseară am fost cuprinsă de o criză de disperare, care s—a exteriorizat prin plînsete şi care, în cele din urmă, m—a îndemnat să azvîrl în mare ceasul din sufragerie".

Aceasta mă face aproape să sper că nu sînt un geniu. Trebuie să fie foarte obositor să—i ai în preajma ta şi, mai cu seamă, sînt teribili de stricători pentru mobile.

Dumnezeule, cum mai plouă ! Astă—seară vom fi nevoite să înotăm pînă la capelă.

A dumitale pe veci,

Judy

20 IANUARIE

Dragă tăicuţule Picioare—Lungi,

Ai avut vreodată o fetiţă scumpă care ţi—a fost furată în leagăn?

Poate că eu sînt aceea ! Dacă am fi într—un roman, acesta ar fi deznodămîntul, nu—i aşa ?

Într—adevăr, e tare straniu să nu ştii cine eşti, dar totodată emoţionant şi romantic. Sînt aşa de multe posibilităţi. Poate că nu sînt americancă ; multă lume nu este. S—ar putea să fiu descendentă directă din vechii romani, sau s—ar putea să fiu fiica unui viking, sau poate—s o ţigancă — cred că asta şi sînt. Am o înclinare pentru viaţa de hoinar, deşi pînă acum n—am avut prilejul s—o manifest.

Cunoşti dumneata acea unică pată scandaloasă din existenţa mea — atunci cînd am fugit de la orfelinat fiindcă mă pedepsiseră pentru că furasem nişte prăjituri ? Este consemnat în dosarul meu şi pus la dispoziţia oricărui epitrop ca să citească. Dar, tăicuţule, la ce te—ai fi putut aştepta ? Cînd pui o fetiţă de nouă ani, înfometată, să cureţe cuţitele în cămară, cu farfuria de prăjituri sub nasul ei, iar tu te duci afară, lăsînd—o singură, şi pe urmă te întorci fără veste, oare nu te—aştepţi s—o găseşti plină de firimituri ? Şi—apoi, cînd o zgîlţîi de braţ şi o tragi de urechi, şi o scoli de la masă tocmai cînd se aduce budinca, spui celorlalţi copii că e pedepsită pentru că—i hoaţă, nu te—aştepţi ca ea să fugă ?

Am fugit doar patru mile. M—au prins şi m—au adus înapoi; şi în fiecare zi, timp de o săptămînă, am fost legată, ca un căţel hoinar, de un stîlp în curtea din dos, în timp ce copiii ceilalţi erau afară în recreaţie.

Oh, Doamne ! Sună clopotul de la capelă, iar după rugăciune avem o şedinţă de comitet. Îmi pare rău căci îmi propusesem de astă dată să—ţi scriu o scrisoare foarte amuzantă.

Auf wiedersehen[27]

Cher[28] — tăicuţule, *Pax tibi*[29]*!*

Judy

P.S. De un lucru sînt absolut sigură : nu sînt chinezoaică.

---

[27] La revedere (în limba germană în text).
[28] Scumpe (în limba franceză în text).
[29] Pace ţie (în limba latină în text).

4 FEBRUARIE

Dragă tăicuţule Picioare—Lungi,

Jimmie McBride mi—a trimis un fanion al Princetonului, dar mare cît peretele camerei; îi sînt foarte recunoscătoare că nu m—a uitat, dar nu ştiu ce naiba să fac cu el. Sallie şi Julia nu vor să mă lase să—l atîrn pe perete ; anul acesta camera noastră e tapisată în roşu şi îţi poţi închipui ce efect ar avea dacă aş adăuga portocaliu şi negru. Dar drapelul e dintr—un fetru atît de bun, de călduros şi de gros, încît mi—ar părea rău să nu—l folosesc. Ar fi oare incorect să—l transform într—un halat de baie ? Cel vechi a intrat mult la spălat.

În ultimul timp am neglijat cu desăvîrşire să—ţi spun ce învăţ ; dar, deşi nu poţi deduce din scrisorile mele, timpul meu este ocupat în întregime cu învăţătura. E greu să fii cu capul limpede cînd trebuie să înveţi la cinci materii deodată.

„Dovada adevăratei eruditii", spune profesorul de chimie, „este pasiunea pentru amănunt."

„Fiţi cu băgare de seamă ca nu cumva ochiul vostru să se oprească la amănunte", spune profesorul de istorie. Staţi cît se poate de departe, ca să aveţi o perspectivă de ansamblu."

Poţi să vezi cu cîtă abilitate trebuie să ne călăuzim barca între chimie şi istorie. Îmi place mai mult metoda istoriei. Dacă spun că Wilhelm—Cuceritorul a venit în 1492 şi Columb a descoperit America în 1100 sau 1066, sau cînd o fi fost, acesta nu e decît un simplu detaliu, pe care profesorul îl trece cu vederea. Cînd te—ascultă la istorie, ai un sentiment de siguranţă şi de calm, care îţi lipseşte cu desăvîrşire la lecţia de chimie.

Sună clopoţelul de şase ! Trebuie să mă duc la laboratorul şi să studiez o mică problemă privitor la un amestec de acizi, săruri şi alcalini. Mi—am ars halatul de chimie cu acid clorhidric şi i—am făcut în faţă o gaură mare cît o farfurie. Dacă teoria era valabilă, trebuia să fiu în stare să neutralizez gaura cu amoniac foarte concentrat, nu—i aşa ?

Săptămîna viitoare avem examene, dar cine se teme ?

A dumitale veşnic,
Judy

5 MARTIE

Dragă tăicuţule Picioare—Lungi,

Suflă un vînt de martie şi cerul este acoperit de nori călători, negri şi grei. Ciorile în brazi fac atîta gălăgie ! Este un zgomot care te îmbată, te înviorează, te cheamă. Îţi vine să închizi cartea şi să pleci peste dealuri, să te iei la întrecere cu vîntul.

Sîmbăta trecută am organizat o „vînătoare pe urme de confeti" pe o distanţă de peste 10 kilometri, într—un teren mlăştinos. Vulpile (reprezentate de trei fete ducînd o baniţă cu confeti) au pornit cu o jumătate de oră înaintea celor douăzeci şi şapte de vînători. Eu eram unu: din cei douăzeci şi şapte. Opt au căzut la marginea drumului, iar nouăsprezece am mers pînă la capăt. Urmărirea ducea pe un deal, printr—un lan de grîu şi—apoi într—o mlaştină, unde a trebuit să sărim cu băgare de seamă de pe o moviliţă pe alta. Desigur, jumătate dintre noi ne—am înfundat pînă la glezne. Pierdeam mereu urma şi am zăbovit în mlaştină douăzeci şi cinci de minute. Apoi am găsit urma sus pe deal, pe urmă am luat—o printr—o pădure, pînă la fereastra unui hambar ! Uşile hambarului erau toate închise, iar fereastra se afla sus şi era foarte mică. Nu cred că asta este o treabă cinstită, ce părere ai ?

Dar n—am intrat înăuntru, am făcut înconjurul hambarului şi am regăsit urma, care ieşea prin acoperişul unui şopron foarte scund şi continua pe creasta unui gard. Vulpoiul a crezut că o să ne oprim acolo, dar l—am păcălit noi pe el. Apoi am luat—o drept înainte peste o păşune accidentată, lungă de două mile, unde urmărirea a fost tare grea, căci *confetele* se răreau. Regula este ca ele să fie la o distanţă de cel mult şase picioare, dar picioarele astea erau cele mai lungi pe care le—am văzut vreodată. În cele din urmă, după două ore de trap susţinut, am dat de urma Doamnei Vulpi în bucătăria Crystal Spring (aceasta este ferma unde fetele se duc cu săniile sau în căruţe cu fîn pentru a cina cu pui de găină şi clătite). Le—am găsit pe cele trei vulpi mîncînd liniştite lapte, miere şi biscuiţi. Ele nu şi—au închipuit că vom ajunge aşa de departe. Erau sigure că o să ne înfundăm la fereastra hambarului.

Ambele părţi pretind că au cîştigat. Dumneata ce crezi ? Eu cred că noi am cîştigat fiindcă le—am prins înainte de a se întoarce în incinta colegiului. Dar, oricum, toate nouăsprezece ne—am năpustit spre masă ca lăcustele, cerînd zgomotos miere. Nu era miere de ajuns pentru toată lumea, dar doamna Crystal Spring (acesta e diminutivul pe care i l—am dat noi; de fapt, ea se numeşte Johnson) a adus un borcan cu gem de căpşuni, un bidon cu sirop de arţar — făcut abia săptămîna trecută — şi trei pîini negre.

Nu ne—am întors la colegiu decît la şase şi jumătate, cu o întîrziere de treizeci de minute la cină, şi ne—am dus direct la masă, cu o straşnică poftă de mîncare, fără a ne mai schimba hainele! Apoi cu toatele am suprimat rugăciunea de seară, starea în care erau ghetele noastre fiind un bun pretext pentru a nu mai merge la capelă. Nu ţi—am spus nimic despre examene. Le—am trecut pe toate cu cea mai mare uşurinţă — acum ştiu secretul şi n—am să mai cad altă dată. Nu voi fi în stare să—mi iau licenţa cu

distincţie din pricina afurisitei de „Proze Latine" şi „Geometriei" din anul întîi. Dar nu—mi pasă ! Ce contează, atîta timp cît eşti fericit ! (Ăsta—i un citat. Se cunoaşte că citesc clasicii englezi!)

Fiindcă veni vorba de clasici, ai citit vreodată „Hamlet" ? Dacă nu, citeşte—l numaidecît. Este absolut uluitor. Am auzit de Shakespeare în tot timpul vieţii mele, dar nu—mi închipuiam că a scris atît de bine. Întotdeauna l—am bănuit că se bucură pe nedrept de o reputaţie prea mare.

Am un joc foarte frumos pe care l—am născocit demult, de pe vremea cînd am început să citesc. Mă culc în fiecare seară, imaginîndu—mi că sînt un personaj (personajul principal) din cartea pe care o citesc în acel moment.

În prezent sînt Ofelia — o Ofelie foarte raţională ! Tot timpul caut să—l distrez pe Hamlet, şi—l mîngîi, şi—l cert, şi—l silesc să—şi înfăşoare gîtul cînd e răcit. L—am vindecat cu desăvîrşire de melancolie. Regele şi regina sînt morţi amîndoi — un naufragiu ; nu e nevoie de funeralii — aşa că Hamlet şi cu mine domnim în Danemarca fără nici o supărare. Regatul merge admirabil. El are grijă de guvernare, iar eu mă ocup cu opere de binefacere. Am fondat cîteva orfelinate pe cinste. Dacă dumneata sau oricare altul dintre epitropi ar dori să le viziteze, voi fi încîntată să vă conduc. Cred că dumneata ai putea da multe sugestii folositoare. Rămîn, Domnule,

A dumitale, cu cea mai mare amabilitate,
OFELIA, Regina Danemarcei

24 MARTIE, POATE 25

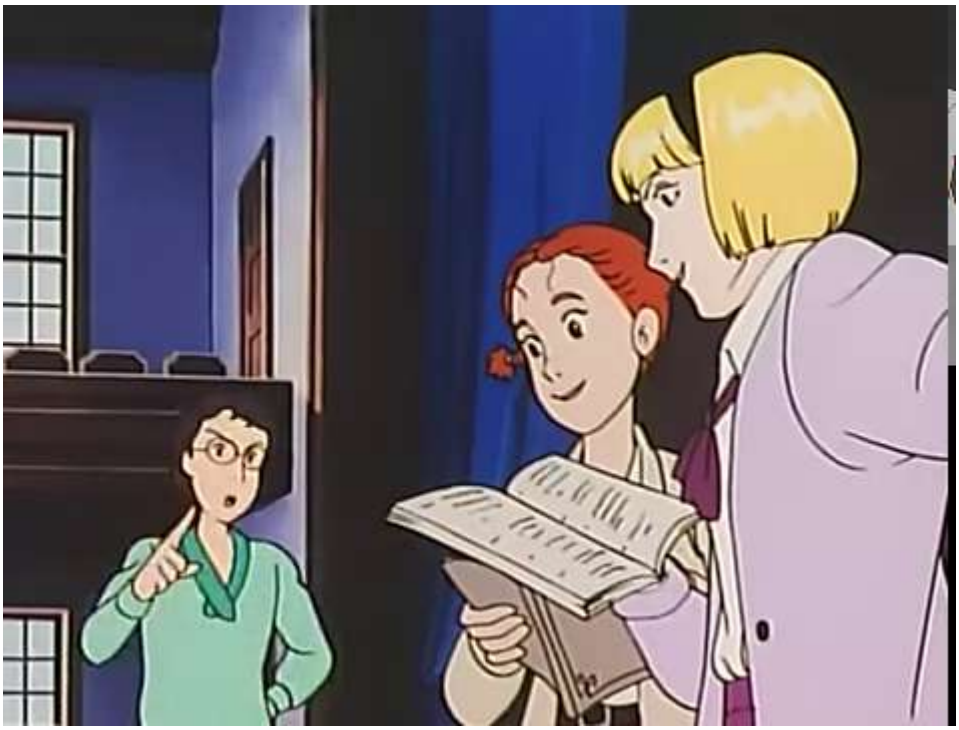

Dragă Tăicuţule Picioare—Lungi,

Nu cred că voi putea merge în rai. Primesc atît de multe lucruri bune aici, încît n—ar fi drept să le mai primesc şi în viaţa de apoi. Ascultă ce s—a întîmplat:

Jerusha Abbott a cîştigat premiul concursului de nuvele (un premiu de nouăzeci şi cinci de dolari) pe care Revista Lunară îl acordă în fiecare an. Ea, o studentă în anul II ! Concurentele sînt în cea mai mare parte studente în ultimul an. Cînd am văzut numele meu afişat, nu mi—a venit să cred că este cu putinţă. În cele din urmă, poate voi ajunge scriitoare. Aş fi dorit ca doamna Lippett să nu—mi fi dat un nume atît de stupid. Sună însă ca un nume de autoare, nu—i aşa ?

De asemenea, am fost aleasă să joc în spectacolul de primăvară : „Cum vă place", care se dă în aer liber. Voi fi Celia, verişoara bună a Rosalindei.

Şi, în sfîrşit, eu, Julia şi Sallie mergem vinerea viitoare la New—York, ca să facem tîrguieli de primăvară. Vom sta toată noaptea, iar a doua zi ne vom duce la teatru cu „domnişorul Jervie". El ne—a invitat. Julia se va duce acasă, iar Sallie şi cu mine vom trage la hotelul „Martha Washington". Ai auzit vreodată ceva mai palpitant ? Niciodată în viaţa mea n—am fost într—un hotel şi nici la teatru, afară de o singură dată cînd biserica catolică a dat un festival şi i—a invitat şi pe orfani. Dar aceea n—a fost o adevărată piesă şi nu contează. Şi ce crezi că vom vedea la teatru ? „Hamlet". Închipuieşte—ţi!

Am studiat piesa asta timp de patru săptămîni, în orele consacrate lui Shakespeare, şi o ştiu pe dinafară.

Sînt aşa de emoţionată de aceste proiecte, încît abia pot să dorm.

La revedere, tăicuţule ! Viaţa e foarte amuzantă !

A dumitale pentru totdeauna,
Judy

P.S. Chiar acum m—am uitat în calendar. Sîntem în 28.

Un alt post—scriptum. Astăzi am văzut un conductor de tramvai cu un ochi albastru şi cu celălalt căprui. Ce zici, n—ar fi oare un pungaş ideal pentru un roman poliţist ?

7 APRILIE

Dragă Tăicuţule Picioare—Lungi,

Doamne ! Ce mare este New—Yorkul ! Worcester nu—i nimic pe lîngă el. Vrei, într—adevăr, să spui că dumneata trăieşti în vălmăşagul acela cumplit ? Nu cred că o să—mi vin în fire luni în şir din năuceala celor două zile petrecute la New—York. Nu pot să—ţi înşir toate lucrurile uluitoare pe care le—am văzut. De altfel, cred că le cunoşti, deoarece locuieşti acolo.

Nu sînt străzile distractive ? Dar lumea ? Dar magazinele ? Niciodată n—am văzut lucruri atît de frumoase ca acelea din vitrine. Ele te fac să doreşti ca toată viaţa să n—ai altă grijă decît să porţi toalete frumoase.

Sîmbătă dimineaţă, Julia, Sallie şi cu mine ne—am dus după tîrguieli. Julia a intrat în cel mai măreţ magazin pe care l—am văzut vreodată. Avea pereţii albi şi aurii, covoare albastre pe jos, perdele de mătase albastră și scaune aurite. O doamnă de o rară frumuseţe, cu părul blond şi rochie de mătase neagră cu trenă, ne—a întîmpinat cu un zîmbet de bunvenit. Am crezut că facem o vizită şi eram cît pe aci să—i strîng mîna ; dar mi—am dat imediat seama că sîntem acolo numai pentru a cumpăra pălării — cel puţin Julia voia să cumpere. S—a aşezat în faţa unei oglinzi şi a încercat o duzină, una mai frumoasă ca alta, şi a cumpărat două — de fapt, cele mai frumoase.

Nu pot să—mi închipui o plăcere mai mare în viaţă decît să stai în faţa oglinzii şi să cumperi orice pălărie, pe care o alegi fără a fi nevoit ca mai întîi să te gîndeşti la preţ ! Fără îndoială, tăicuţule, că New—Yorkul ar submina repede acest caracter frumos şi stoic pe care Orfelinatul John Grier l—a cultivat în mine cu atîta răbdare.

După ce am isprăvit cu tîrguielile, ne—am întîlnit cu domnul Jervie, la restaurantul „Sherry". Bănuiesc că ai fost la „Sherry" ? Închipuieşteţi—l şi—apoi încearcă să vezi şi sala de mese a orfelinatului Grier, cu mesele acoperite de muşamale, cu cănile de metal alb ce nu se pot sparge, cu cuţitele şi furculiţele cu mînere de lemn — și imaginează—ți ce am simţit!

Am mîncat peştele, folosind greşit o furculiţă, dar chelnerul, foarte politicos, mi—a dat alta, așa că nimeni n—a observat.

După masa de prînz ne—am dus la teatru — a fost un spectacol uluitor, splendid, de necrezut, îl visez în toate nopțile.

Ce minunat e Shakespeare !

„Hamlet" e cu mult mai bine pe scenă decît atunci cînd îl analizăm în clasă. Şi înainte l—am apreciat, dar acum, o, Doamne !

Cred că, dacă nu te superi, aş dori mai degrabă să fiu actriţă decît scriitoare. N—ai vrea să părăsesc colegiul şi să intru într—o şcoală de artă dramatică ? Atunci ţi—aş trimite o lojă pentru toate

spectacolele mele şi ţi—aş surîde de la rampă. Numai te rog să porţi un trandafir roşu la butonieră ca să fiu sigură că surîd celui căruia i se cuvine. Ar fi o greşeală îngrozitoare, care m—ar pune în încurcătură, dacă s—ar nimeri să fie altcineva.

Ne—am întors sîmbătă seară şi am luat cina în tren, la mese mici, cu lămpi trandafirii şi chelneri negri. Niciodată n—am auzit că se poate servi masa în tren şi am şi spus—o din nebăgare de seamă.

—Unde Dumnezeu ai fost crescută ? m—a întrebat Julia.

—Într—un sat — i—am răspuns cu blîndeţe.

—Şi n—ai călătorit niciodată ? a mai zis ea.

—Nu, pînă ce n—am venit la colegiu, niciodată ; iar atunci n—am mers decît o sută şaizeci de mile şi n—am mîncat în tren — i—am replicat eu.

Julia începe să se intereseze cam mult de mine, deoarece spun lucruri atît de ciudate. Mă străduiesc din greu să nu le spun, dar tot îmi mai scapă cînd mă mir de ceva — şi aproape mai tot timpul rămîn uimită. E o experienţă ameţitoare, tăicuţule, să stai optsprezece ani în Orfelinatul John Grier şi—apoi deodată să te avînţi în LUME.

Dar încep să mă aclimatizez. Nu mai fac greşeli atît de îngrozitoare, cum făceam la început, şi nu mă mai simt stingherită cînd sînt cu celelalte fete. Tremuram ori de cîte ori cineva se uita la mine. Mi se părea că oamenii văd prin îmbrăcămintea mea nouă, înşelătoare, uniforma cu pătrăţele, de bumbac. Dar n—o să mă mai necăjesc din pricina rochiilor de stambă din trecut : mi—ajunge răul pe care mi l—au făcut pînă mai ieri.

Am uitat să—ţi povestesc despre florile noastre. Domnul Jervie ne—a dat fiecăreia cîte un buchet mare de violete şi mărgăritare. Aşa—i c—a fost frumos din partea lui ?

Mai înainte, niciodată nu—mi prea plăceau bărbaţii — judecînd după epitropi — dar acum încep să—mi schimb părerea.

Unsprezece pagini. Asta—i scrisoare, nu glumă ! Curaj ! Am să isprăvesc.

A dumitale întotdeauna,
Judy

10 APRILIE

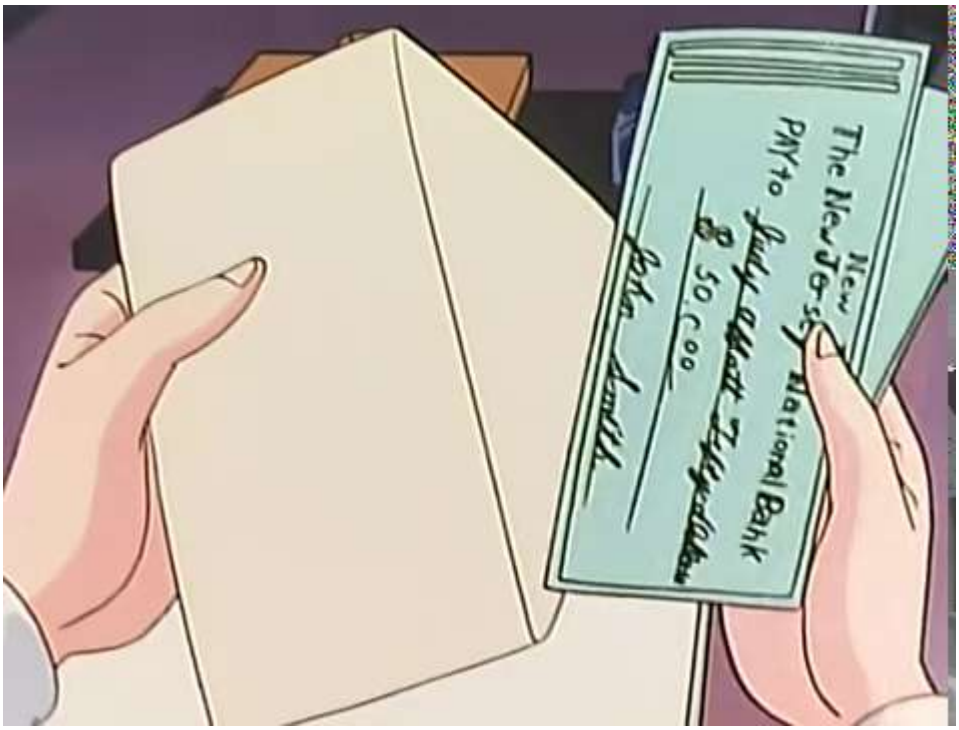

Stimate Domnule Bogătaş,

Iată cecul dumneavoastră de cincizeci de dolari. Vă mulţumesc foarte mult, dar prefer să nu—l opresc. Alocaţia mea este suficientă ca să—mi cumpăr pălăriile de care am nevoie. Îmi pare rău că am scris despre toate acele fleacuri de la magazinul de mode. Am făcut—o numai datorită faptului că niciodată n—am văzut ceva asemănător.

În orice caz, n—am cerşit! Şi aş dori să nu primesc mai multe binefaceri decît sînt obligată să primesc.

A dumneavoastră cu stimă,

Jerusha Abbott

11 APRILIE

Scumpe tăicuţule,

Vrei, te rog, să mă ierţi pentru scrisoarea pe care ţi—am scris—o ieri ? După ce am pus—o la cutie, mi—a părut rău şi am încercat s—o iau înapoi, dar afurisitul de funcţionar de la poştă n—a vrut să mi—o dea.

Acum e miezul nopţii; stau trează de ceasuri întregi şi mă gîndesc ce Vierme cu o mie de picioare sînt — ăsta—i cel mai urît epitet pe care pot să mi—l dau ! Am închis încet uşa de la birou, ca să nu le trezesc pe Julia şi pe Sallie, şi stau în pat în capul oaselor, scriindu—ți pe o bucată de hîrtie ruptă din maculatorul de istorie.

Voiam numai să—ţi spun că—mi pare rău c—am fost atît de nepoliticoasă în privinţa cecului. Ştiu că dumneata ai fost bine intenţionat şi cred că eşti un bătrîn scump care îşi dă atîta osteneală pentru un lucru tare neînsemnat cum este o pălărie. Trebuia să—ţi fi înapoiat cecul cu mult mai multă politețe.

Dar, în orice caz, trebuia să ţi—l înapoiez. Cu mine, lucrurile stau altfel decît cu celelalte fete. Ele pot primi daruri de la oameni în mod firesc. Ele au şi taţi, şi fraţi, şi unchi, şi mătuşi, în vreme ce eu n—am nici un fel de rude. Îmi place să—mi închipui că dumneata îmi aparţii, dar numai ca să mă mîngîi cu acest gînd, căci, desigur, ştiu prea bine că nu—mi aparţii. Sînt, într—adevăr, singură — cu spatele la perete, luptîndu—mă cu lumea — şi simt că mi se taie respiraţia cînd mă gîndesc la asta. Alung însă asemenea gînduri şi continui să pretind că sînt rudă cu dumneata. Dar nu pricepi, tăicuţule? Nu pot să mai primesc alţi bani în afară de aceia de care am neapărată nevoie, fiindcă într—o zi voi vrea să ţi—i înapoiez, şi chiar dacă voi ajunge o mare scrisoare, precum intenţionez să devin, îmi va fi cu neputiţă să achit o datorie atît de uriaşă.

Mi—ar plăcea să am pălării şi lucruri frumoase, dar trebuie să—mi ipotechez viitorul ca să le plătesc.

Mă vei ierta oare că am fost atît de mojică ? Am urîtul obicei de a mă pripi şi de a scrie primul gînd ce—mi trece prin cap, apoi pun scrisoarea la cutie. *Pas de—o mai ia înapoi* ! Dar dacă uneori par fără judecată şi nerecunoscătoare, n—o fac dinadins. Îţi mulţumesc din adîncul inimii pentru viaţa, libertatea şi independenţa ce mi le—ai dăruit. Toată copilăria mea n—a fost decît o lungă și tristă perioadă de revoltă, iar azi sînt atît de fericită clipă de clipă, încît nu—mi vine să cred că e adevărat. Am impresia că sînt o eroină de roman.

Este două şi un sfert. O să ies în vîrful picioarelor afară ca să pun scrisoarea la cutie. O vei primi cu poşta următoare, îndată după cealaltă, aşa că nu vei avea prea mult timp să gîndeşti rău despre mine.

Noapte bună, tăicuţule,
Te iubesc mereu,
Judy

4 MAI

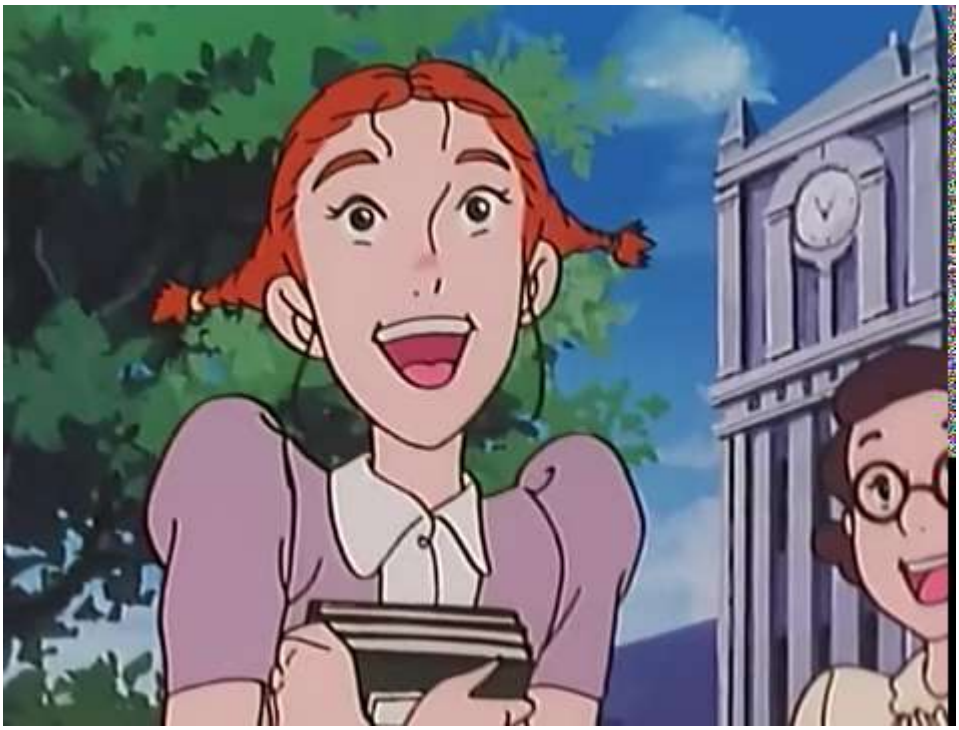

Dragă tăicuţule Picioare—Lungi,

Sîmbăta trecută s—a sărbătorit Ziua Sporturilor. A fost un eveniment foarte spectaculos. Mai întîi a avut loc o defilare a tuturor claselor, toată lumea îmbrăcată în rochii albe de olandă; studentele din ultimul an purtau umbrele japoneze albastre cu auriu, iar cele din anul trei, steaguri albe cu galben. Anul nostru avea baloane roşii, care atrăgeau privirile, mai ales că mereu ne scăpau din mîini, luîndu—şi zborul în văzduh, iar studentele din anul întîi purtau pălării verzi, făcute din hîrtie satinată, cu panglici lungi. De asemenea, am angajat o fanfară din oraş, cu muzicanţi îmbrăcaţi în uniforme albastre, şi o duzină de comici, cum sînt clovnii la circ, ca să distreze publicul între pauzele probelor de atletism.

Julia era deghizată într—un provincial gras, purtînd o manta cenuşie, cu o umbrelă cît un burduf şi cu favoriţi. Patsy Moriarty (Patricia, de fapt. Ai auzit vreodată asemenea nume ? Doamna Lippett nu putea să—l aleagă mai bine!), care este înaltă şi slabă, era soţia Juliei şi purta o bonetă verde absurdă, pusă pe o ureche. Ele au stîrnit cascade de rîs pe tot parcursul drumului. Julia şi—a jucat admirabil rolul. Nu mi—am închipuit vreodată că un Pendleton ar putea să desfăşoare atîta vervă comică — cer iertare domnului Jervie, dar pe el nu—l consider un Pendleton adevărat, cum nu te consider nici pe dumneata un veritabil epitrop. Sallie şi cu mine n—am luat parte la defilare fiindcă am participat la competiţiile sportive. Şi ce crezi ? Am cîştigat amîndouă ! Cel puţin la o probă. Am încercat la săritura în lungime, dar am pierdut; Sallie a cîştigat însă la săritura cu prăjina (şapte picioare şi trei ţoli), iar eu am cîştigat cursa de viteză de cincizeci de metri plat (în opt secunde).

La sosire gîfîiam de—a binelea, dar a fost foarte amuzant cînd toate colegele mele, clătinînd baloanele şi aplaudînd, strigau într—un singur glas :

Ce—i cu Judy Abbott ?

Ea e bine.

Cine e bine ?

Judy Abbott.

Tăicuţule, ăsta—i un adevărat triumf. Apoi am mers în trap la cortul—vestiar, unde am fost frecţionată cu alcool şi am supt o lămîie. Vezi, dar, că sîntem profesioniste. E mare lucru să cîştigi o probă pentru anul tău, deoarece anul care cîştigă cele mai multe puncte primeşte cupa de atletism. Fetele din anul IV au cîştigat—o anul acesta, obţinînd opt puncte, spre cinstea lor. Asociaţia sportivă a dat o masă, în sala de gimnastică, tuturor cîştigătoarelor. Ni s—au servit crabi prăjiţi şi îngheţată de ciocolată în formă de mingi de baschet.

Noaptea trecută am stat pînă la miezul nopţii citind „Jane Eyre". Oare eşti destul de bătrîn, tăicuţule,

ca să—ţi aminteşti de lucruri de acum şaizeci de ani ? În acest caz, spune—mi: vorbea lumea chiar aşa?

Mîndra Blanche spune valetului: „Ţine—ţi gura, ticălosule, şi fă ce—ţi poruncesc !" Domnul Rochester, cînd vorbeşte despre cer, spune : „Bolta de metal" ; cît despre femeia nebună, care rîde ca hiena, dă foc perdelelor de la pat, rupe în bucăţi voalul de mireasă şi *muşcă,* e cea mai pură melodramă, dar totuşi citeşti, citeşti, citeşti. Nu pot pricepe cum a putut o fată să scrie asemenea carte, mai ales o fată care a fost crescută într—un cimitir. Aceste Bronte au ceva care mă fascinează. Cărţile lor, viaţa lor, starea lor sufletească. De unde au dobîndit ele acest ceva ? Cînd am citit despre amărăciunile micuţei Jane în orfelinat, m—am înfuriat atît de tare, încît a trebuit să ies şi să mă plimb. Am înţeles exact ceea ce a simţit ea. Cunoscînd—o pe doamna Lippett, am putut să mi—l închipui pe domnul Brocklehurst.

Să nu te simţi jignit, tăicuţule. Nu insinuez că Orfelinatul John Grier se aseamănă cu institutul Lowood ! Aveam acolo destulă mîncare şi îmbrăcăminte, apă suficientă ca să ne spălăm şi un cazan de calorifer în pivniţă. Totuşi există o asemănare cumplită. Viaţa noastră era cu desăvîrşire monotonă şi lipsită de evenimente. Niciodată nu se întîmpla ceva plăcut, afară de duminici cînd mîncam îngheţată, dar şi asta se dădea prea regulat, în toţi cei optsprezece ani cît am stat acolo s—a petrecut doar un singur eveniment: cînd a ars şopronul de lemne. A trebuit să ne sculăm în toiul nopţii, să ne îmbrăcăm ca să fim gata în cazul cînd ar fi luat foc clădirea noastră. Dar n—a luat şi ne—am întors în dormitoare.

Toată lumea doreşte să aibă cîteva surprize; e o dorinţă absolut firească omului. Eu n—am avut nici una pînă în ziua cînd doamna Lippett m—a chemat în cancelarie, ca să—mi spună că domnul John Smith mă trimite la colegiu. Dar şi atunci mi—a adus vestea la cunoştinţă în mod atît de gradat, încît abia dacă am tresărit o clipă.

Ştii, tăicuţule, eu cred că cea mai necesară calitate a oricărui om este să aibă imaginaţie. Închipuirea îi ajută pe oameni să se poată transpune în locul altor semeni de—ai lor, îi face buni, miloşi şi înţelegători. Ar trebui să fie cultivată la copii. Dar Orfelinatul John Grier înăbuşea pe dată cea mai mică licărire de imaginaţie ce se ivea. Simţul datoriei era singura calitate încurajată acolo. Eu sînt de părere că cei mici n—ar trebui să cunoască sensul *cazon* al acestui cuvînt. Ei ar trebui să facă totul din dragoste.

Dar aşteaptă pînă ce ai să vezi azilul de orfani unde voi fi eu directoare ! Este jocul meu favorit, noaptea, înainte de a adormi. L—am plănuit pînă în cele mai mici amănunte — mîncare, îmbrăcăminte, învăţătură, distracţii, pedepse ; căci chiar şi orfanii mei superiori sînt uneori nedisciplinaţi.

Dar, oricum, ei vor fi fericiţi. Cred că fiecare dintre ei oricît de multe supărări ar avea cînd va fi mare, trebuie să aibă o copilărie fericită la care să se gîndească cu drag. Şi dacă vreodată aş avea copii, oricît de nenorocită aş fi eu, pe ei nu—i voi lăsa să aibă griji pînă ce nu cresc mari.

(Sună clopotul de rugăciune — voi termina această scrisoare altă dată.)

JOI

În după—amiaza asta, cînd m—am întors de la laborator, am găsit o veveriță stînd pe masă şi servindu—se cu migdale. Aceştia sînt musafirii pe care îi primim noi de cînd vremea s—a încălzit, iar ferestrele rămîn deschise.

SÎMBĂTĂ DIMINEAŢA

Poate îţi închipui că aseară, fiind vineri, iar azi o zi fără cursuri, am petrecut o seară liniştită şi plăcuta citind din operele lui Stevenson, pe care le—am cumpărat cu banii mei de la premiu ? Dacă asta crezi, atunci niciodată n—ai învăţat într—un colegiu de fete, tăicuţule dragă. Mi—au picat şase prietene ca să facem caramele : iar una din ele a răsturnat compoziţia, cînd era încă lichidă, drept în mijlocul covorului nostru cel bun. N—o să mai putem scoate pata niciodată.

În ultima vreme n—am mai pomenit nimic despre cursurile mele — ceea ce nu înseamnă că nu se ţin în fiecare zi. Totuşi e un fel de uşurare să te depărtezi de ele şi să discuţi viaţa în linii generale — discuţiile dintre mine şi dumneata sînt duse numai de o singură parte, dar asta e din vina dumitale. Eşti binevenit cu răspunsul oricînd vei dori.

Am scris această scrisoare cu întreruperi timp de trei zile şi mă tem că acum *vous etes bien*[30] plictisit!

La revedere, domnule, cel mai încîntător om de pe pămînt,

Judy

[30] Eşti foarte... (în limba franceză în text).

DOMNULUI TĂICUŢU PICIOARE—LUNGI—SMITH,

Domnule,

Terminînd studiul argumentării şi arta de a împărţi un subiect în capitole, m—am hotărît să adopt următoarea formă în alcătuirea scrisorilor. Ele vor conţine tot ce este necesar, fără vorbărie inutilă :

I. Săptămîna aceasta am avut lucrări scrise la :
- A. Chimie.
- B. Istorie.

II. Se clădeşte un nou pavilion.
- A. Materialele sînt :
  - a) cărămidă roşie.
  - b) piatră cenuşie.
- B. Capacitatea lui va fi :
  - a) un decan, cinci profesori.
  - b) două sute de fete.
  - c) o administratoare, trei bucătărese, douăzeci chelnăriţe, douăzeci cameriste.

III. Astă—seară am avut ca desert lapte prins cu frişcă.

IV. Scriu un studiu special despre „Izvoarele pieselor lui Shakespeare".

V. Lou McMahon a alunecat şi a căzut în după—amiaza asta la baschet şi:
- A. Şi—a luxat umărul.
- B. Şi—a învineţit genunchiul.

VI. Am o pălărie nouă garnisită cu :
- A. Panglică de catifea albastră.
- B. Două pene albastre.
- C. Trei pompoane roşii.

VII. Este nouă şi jumătate.

VIII. Noapte bună!

Judy

2 IUNIE

Dragă tăicuţule Picioare—Lungi,

N—ai să ghiceşti ce lucru plăcut s—a întîmplat.

Familia McBride m—a invitat să petrec vara asta cu dînşii în „campingul" lor de la Adirondacks ! Ei fac parte dintr—un fel de club, care este situat lîngă un lac mic şi frumos în mijlocul unei păduri. Diferiţi membri ai clubului au case făcute din bîrne, risipite printre copaci, şi pleacă pe lac cu bărcile, fac lungi plimbări pe poteci, la alte campinguri, şi organizează serate dansante o dată pe săptămînă în clădirea clubului. Jimmi: McBride o să invite pe un coleg de—al lui ca să stea la ei o parte din vară, astfel că o să avem destui bărbaţi cu care să dansăm. Aşa—i că—i frumos din partea doamnei McBride că m—a invitat ? Se pare că i—am plăcut cînd am fost la dînşii de Crăciun.

Te rog, iartă—mă că—ţi scriu aşa de puţin. Nu—i o scrisoare adevărată, ci am vrut numai să te anunţ că voi fi ocupată în vara asta.

A dumitale, într—o admirabilă stare sufletească,

Judy

5 IUNIE

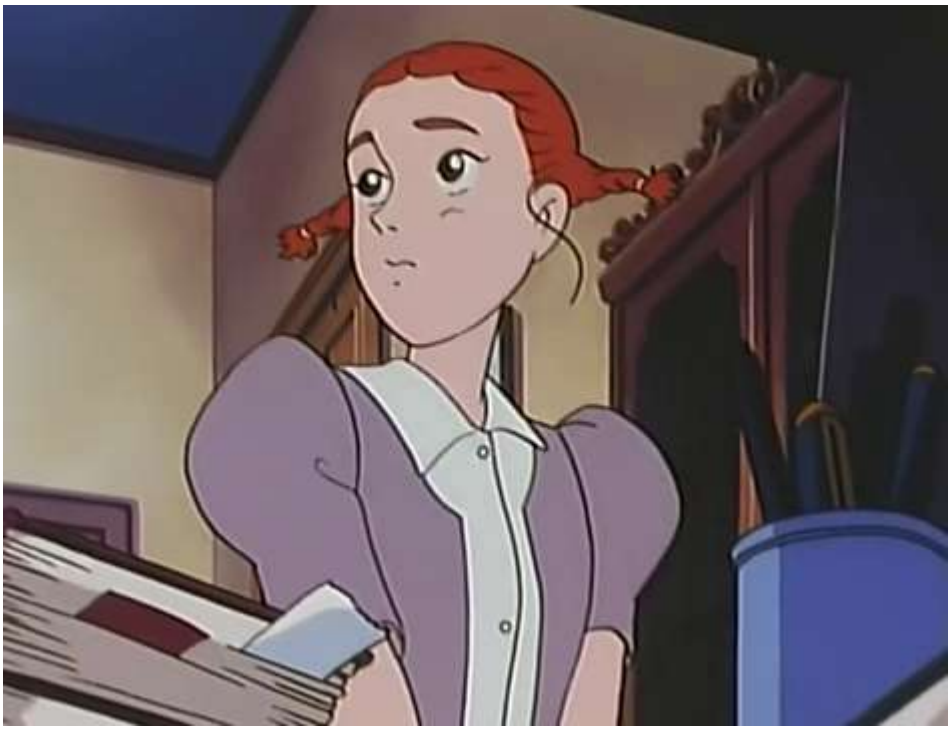

Dragă tăicuţule Picioare—Lungi,

Secretarul dumitale mi—a scris că domnul Smith doreşte să nu primesc invitaţia doamnei McBride, ci să mă duc din nou la Lock Willow, ca şi în vara trecută.

De ce, de ce, *de ce,* tăicuţule ?

Dumneata nu înţelegi cum stau lucrurile. Doamna McBride doreşte sincer să mă duc la dînşii. Nu sînt cîtuşi de puţin o povară în casa lor, ci un ajutor. Ei nu au mulţi servitori, iar Sallie şi cu mine putem face nenumărate treburi folositoare. Este un excelent prilej pentru mine ca să învăţ gospodăria. Orice femeie trebuie s—o cunoască, iar eu nu mă pricep decît cum să îngrijesc un orfelinat.

În camping nu sînt alte fete de vîrsta noastră, iar doamna McBride ţine să fiu tovarăşa Salliei. Plănuim să citim împreună foarte mult. Avem de gînd să citim toate cărţile de engleză şi de sociologie care ni se cer pentru anul viitor. Profesorul a spus că are să ne fie de mare folos dacă le vom citi în timpul verii, şi e cu mult mai uşor să ni le însuşim dacă le vom citi şi discuta împreună.

A locui cu mama Salliei în aceeaşi casă constituie o educaţie în sine. Este cea mai interesantă, cea mai distractivă, cea mai prietenoasă şi cea mai fermecătoare femeie din lume ; ea ştie totul. Gîndeşte—te cîte veri am petrecut cu doamna Lippett şi cît de mult voi aprecia contrastul. Nu trebuie să te temi că am să—i incomodez, deoarece casa lor este foarte elastică ! Cînd au mulţi musafiri, ei ridică imediat corturi în pădure şi—i trimit acolo pe băieţi. Va fi o vară aşa de plăcută şi de sănătoasă, cu sport în aer liber clipă de clipă. Jimmie McBride mă va învăţa să călăresc, să vîslesc la canoe, să trag cu puşca şi, oh ! o mulţime de lucruri pe care ar trebui să le ştiu. Va fi o vacanţă plăcută, fără griji o vacanţă cum n—am avut niciodată ; şi cred că orice fată merită aşa ceva măcar o dată în viaţă. Desigur, voi face aşa cum vei dori, dar, *te rog,* lasă—mă să mă duc, tăicuţule. Niciodată nu mi—am dorit ceva aşa de mult.

Nu Jerusha Abbott, viitoarea celebră scriitoare, îţi scrie, ci Judy, o fată.

9 IUNIE

Domnului John Smith,

Domnule,

Am primit scrisoarea dumneavoastră din 7, luna curentă, în conformitate cu instrucţiunile primite prin secretarul dumneavoastră voi pleca vinerea viitoare ca să petrec vara la ferma Lock Willow.

Sper să rămîn întotdeauna, a dumitale

(Domnişoara) JERUSHA ABBOTT

FERMA LOCK WILLOW 3 AUGUST

Dragă tăicuţule Picioare—Lungi,

Au trecut aproape două luni de cînd n—am mai scris, ceea ce n—a fost frumos din partea mea, ştiu, dar nu te—am iubit prea mult în vara asta — vezi, sînt sinceră !

Nu—ţi poţi închipui cît am fost de dezamăgită cînd a trebuit să renunţ de a mai merge la campingul McBride. Desigur, ştiu că eşti protectorul meu şi că trebuie să ţin cont de dorinţele dumitale în toate privinţe**le,** dar de astă dată n—am putut să înţeleg *motivul* care te—a determinat să nu mă laşi. Era evident cel mai bun lucru care mi s—ar fi putut oferi. Dacă eu aş fi fost tăicuţul, iar dumneata ai fi fost Judy, aş fi spus : „Te binecuvîntez, copilul meu, du—te şi te distrează ! Fă cunoştinţă cu multă lume şi învaţă multe lucruri noi. Trăieşte în aer liber, ca să fii voinică, sănătoasă şi odihnită pentru un alt an de muncă grea".

Dar dumneata nici pomeneală ! Doar cîteva rînduri de la secretarul dumitale, cu porunca să mă duc la Lock Willow.

Impersonalitatea poruncilor dumitale este ceea ce îmi răneşte sentimentele. Dacă ai fi avut un dram de afecţiune pentru mine — nu—ţi cer afecţiunea pe care o am eu pentru dumneata — mi—ai fi trimis din cînd în cînd cîte un mesaj pe care l—ai fi scris cu propria dumitale mînă, în loc de acele afurisite note bătute la maşină ale secretarului dumitale. Dacă aş avea cea mai mică bănuială că dumneata ţii cît de cît la mine, aş face orice pe pămînt ca să te mulţumesc.

Ştiu că învoiala a fost ca să—ţi trimit scrisori lungi, frumoase şi amănunţite, fără ca vreodată să aştept răspuns. Dumneata te ţii de învoială — îmi dai educaţie — și presupun că eşti convins că eu nu mă ţin de cuvînt !

Dar, tăicuţule, e o tranzacţie prea crudă. Într—adevăr, este. Sînt nespus de singură. Dumneata eşti unica fiinţă la care trebuie să ţin, dar eşti atît de vag, de estompat. Eşti doar o creaţie imaginară a minţii mele şi probabil că persoana dumitale reală nu corespunde cîtuşi de puţin felului cum mi te închipui eu. Odată, totuşi, cînd eram bolnavă la infirmerie, mi—ai trimis cîteva rînduri, iar acum, cînd mă simt uitată de toată lumea, scot cartea dumitale de vizită şi o recitesc.

Dar văd că nu—ţi spun ceea ce începusem de fapt şi anume :

Deşi sentimentele mele sînt încă rănite, căci este foarte umilitor să fii culeasă şi mutată de colo pînă colo de o Providenţă arbitrară, intransigentă, neraţională atotputernică şi invizibilă, totuşi, cînd un om a fost atît de bun, de generos şi atent, aşa cum ai fost dumneata pînă azi cu mine, presupun că el are dreptul, dacă îi place, să fie o Providenţă arbitrară, intransigentă, neraţională şi invizibilă şi, prin urmare, am să te iert şi am să fiu din nou veselă. Dar să ştii că nu mă bucur cînd primesc scrisorile Salliei în care îmi povesteşte cum se distrează în camping !

Oricum, să dăm uitării şi s—o luăm de la început.

În vara asta am scris şi am scris mereu ; am terminat patru nuvele pe care le—am trimis la patru revista diferite. Aşa că, vezi, încerc să devin scriitoare. Mi—am mobilat o odaie de lucru într—un ungher al podului, unde domnul Jervie obişnuia să se joace în zilele ploioasa. Este un colţ răcoros, unde adie vîntul, cu două lucarne şi umbrit de un arţar în a cărui scorbură trăieşte o familie de veveriţe roşii.

Îţi voi scrie o scrisoare mai frumoasă peste cîteva zile şi—ţi voi spune toate noutăţile de la fermă.

Avem nevoie de ploaie.

A dumitale ca întotdeauna,

Judy

10 AUGUST

Domnului tăicuţu Picioare—Lungi,

Domnule,

Mă adresez dumitale de pe bifurcaţia a doua a sălciei de lîngă eleşteul de pe pajişte. O broască rîioasă orăcăie dedesubt, un greier cîntă deasupra capului, iar două mici şopîrle aleargă în sus şi—n jos de—a lungul trunchiului. Mă aflu aici de o oră. Este o bifurcaţie foarte confortabilă, mai ales după ce am capitonat—o cu două perne de sofa. Mi—am adus cu mine un toc şi un bloc de hîrtie, sperînd să scriu o nuvelă nemuritoare, dar eroina mea îmi dă multă bătaie de cap — nu pot s—o fac să se poarte aşa cum vreau eu. De aceea am părăsit—o pentru moment şi îţi scriu dumitale. (Nici asta nu mă prea satisface, căci nici pe dumneata nu te pot face să te porţi aşa cum vreau eu.)

Aş fi dorit, dacă dumneata te afli în acel New—York îngrozitor, să pot să—ţi trimit un crîmpei din acest peisaj fermecător, luminos şi răcorit de o plăcută adiere. La ţară e un rai după o săptămînă de ploaie.

Şi fiindcă vorbim de rai, ţi—aduci aminte de domnul Kellog, pastorul de la bisericuţa cea albă din Corners, despre care ţi—am vorbit vara trecută ? Ei bine, sărmanul bătrîn a murit în iarna trecută de pneumonie. M—am dus de o jumătate de duzină de ori ca să—l ascult predicînd şi m—am pus la curent cu teologia lui. Pînă la sfîrşitul vieţii sale a crezut exact în aceleaşi lucruri în care a crezut de la început. Sper că se bucură de harpa și cununa de aur. Era atît de convins că le va găsi în cer ! Un tînăr foarte energic i—a luat locul. Congregaţia se cam îndoieşte de el şi, mai cu seamă, grupul condus de diaconul Cummings. Se pare că n—a lipsit mult să fie o dezbinare cumplită în biserică. În districtul nostru nu ne sinchisim de inovaţii în religie.

Toată săptămîna cît a plouat, am stat în pod şi am citit de m—am spetit — în special din Stevenson. El însuşi e mult mai amuzant decît oricare alt personaj din cărţile sale. Sînt încredinţată că a vrut să devină un fel de erou, vrednic de a vedea lumina tiparului. Nu crezi că a făcut bine cînd a cheltuit toţi cei 10.000 de dolari pe care i—a lăsat tatăl său, pentru un iaht, şi că a pornit—o în larg spre Mările Sudului ? A trăit după crezul lui cutezător. Dacă tata mi—ar fi lăsat 10.000 de dolari, aş fi făcut la fel. Numai gîndul la Vailima mă înnebuneşte. Vreau să văd tropicul. Vreau să văd toată lumea. Am s—o văd într—o zi, crede—mă, tăicuţule, cînd voi ajunge o mare scriitoare, sau pictoriţă, sau actriţă, sau dramaturg, sau orice altă persoană marcantă va fi să devin. Am în sînge patima pribegiei. Simpla vedere unei hărţi trezeşte în mine dorinţa să—mi pun pălăria, să—mi iau umbrela şi s—o pornesc. „înainte de a muri, voi vedea palmierii şi templele din sud."

JOI SEARĂ, ÎN AMURG, STÎND ÎN PRAGUL UŞII

E foarte greu să—ţi dau noutăţi în această scrisoare ! Judy a devenit aşa de filozoafă în ultimul timp, încît ar vrea să discute pe larg probleme despre lume, în general, în loc să se coboare la detaliile banale ale vieţii zilnice. Dar dacă *trebuie* neapărat să ai noutăţi, iată—le : Marţea trecută, cei nouă purceluşi au străbătut vadul pîrîului şi au fugit ; numai opt s—au întors înapoi. Nu vrem să învinuim pe nimeni pe nedrept, dar bănuim că văduva Dowd are cu unul mai mult decît ar trebui să aibă.

Domnul Weaver şi—a vopsit hambarul şi cele două şure, cu un galben ţipător ca dovleacul — o culoare foarte urîtă; dar el pretinde că aceasta va rezista mai bine.

Săptămîna asta familia Brewer a avut musafiri : sora doamnei Brewer şi două nepoate din Ohio.

Una din găinile Rhode Island Red a scos, din cincişprezece ouă, numai trei puişori. Nu putem pricepe ce s—a întîmplat. Rhode Island Red, după părerea mea, este o rasă foarte inferioară. Prefer rasa Buff Orpington.

Noul funcţionar de la poşta din Bonnyrigg Four Corners, înainte de a fi descoperit, a băut pînă la ultima picătură romul de Jamaica aflat în depozit[31], în valoare de şapte dolari.

Bătrînul Ira Hatch are reumatism şi nu poate să mai muncească ; fiindcă n—a pus un ban deoparte cînd cîştiga bine, acum e nevoit să trăiască pe socoteala oraşului.

Sîmbătă seara va fi o reuniune în clădirea şcolii şi se va servi îngheţată. Vino şi adu—ţi şi familia.

Am o pălărie nouă, pe care am cumpărat—o cu douăzeci de cenţi de la poştă. Pe cealaltă pagină este portretul meu cel mai recent, în drum spre cositul fînului.

Începe să se întunece de—a binelea şi nu mai văd; dar şi stocul de noutăţi s—a epuizat,

Noapte bună,
Judy

[31] În America, de altfel ca şi în Anglia, oficiul poştal de cartier se află în acelaşi local ca o librărie sau băcănie etc.

VINERI

Bună dimineaţa ! Am cîteva noutăţi ! Ce crezi ? Nu vei ghici niciodată, niciodată cine are să vină la Lock Willow. O scrisoare de la domnul Pendleton către doamna Semple. Trece cu automobilul prin Berkshire, este obosit şi vrea să se odihnească la o fermă plăcută şi liniştită. Şi dacă se opreşte în pragul casei ei, într—o seară, va găsi oare o cameră pregătită pentru el ? Va sta poate o săptămînă, poate două, poate trei ; cînd vine, va vedea cît va fi de odihnitor.

Sîntem într—o teribilă agitaţie ! Se curăţă casa de sus pînă jos şi se spală toate perdelele. În dimineaţa asta mă duc cu căruţa la Corners, ca să cumpăr un linoleum nou de pus la intrare şi două bidoane cu vopsea maron pentru podeaua din hol şi scara de serviciu. Doamna Dowd a fost angajată să spele ferestrele (din cauza urgenţei susmenţionate, am lăsat la o parte bănuiala noastră referitoare la lipsa purceluşului). Din pricina acestei activităţi, ai putea crede că nu era destul de curat în casă ; dar te asigur că era ! Oricare ar fi defectele doamnei Semple, ea este o GOSPODINA desăvîrşită.

Dar, tăicuţule, nu—i el oare la fel ca toţi bărbaţii ? Nu face nici cea mai vagă aluzie dacă va descinde în pragul casei astăzi sau de azi în două săptămîni. Vom fi într—o continuă agitaţie pînă ce va sosi, şi dacă nu se grăbeşte, va trebui probabil să facem din nou curăţenie.

Iată—l pe Amasai aşteptînd jos cu căruţa şi cu Grover. Mîn calul singură, dar dacă ai putea să—l vezi pe bătrînul Grover, nu te—ai teme pentru viaţa mea.

Cu mîna pe inimă, adio !
Judy

P.S. Aşa—i că e o încheiere frumoasă ? Am scos—o din scrisorile lui Stevenson.

SÎMBĂTĂ

Din nou „bună dimineaţa" ! N—am putut să termin scrisoarea ieri înainte de a veni poştaşul, aşa că voi mai adăuga ceva acum. Poşta noastră are o singură cursă pe zi, la orele douăsprezece. Distribuirea rurală a scrisorilor este o binecuvîntare pentru fermieri! Poştaşul nostru nu numai că ne aduce scrisorile, dar ne face şi comisioane în oraş — cinci cenţi de fiece comision. Ieri mi—a adus nişte şireturi de ghete, un borcan cu alifie (mi s—a pîrlit tot nasul din pricina soarelui, mai înainte de a—mi cumpăra pălăria cea nouă), o cravată albastră Windsor, un borcan cu cremă de ghete neagră, totul numai pentru 10 cenţi. A fost o afacere straşnică, ţinînd seama de numărul obiectelor comandate.

Totodată, el ne spune ce se petrece în Lumea Largă. Cîţiva oameni cumpără zilnic ziare, pe care el le distribuie în drumul său, dar în timp ce merge agale, le citeşte şi împărtăşeşte şi celor ce nu sînt abonaţi noutăţile.

Astfel, în caz că ar izbucni un război între Statele Unite şi Japonia, sau dacă Preşedintele ar muri, sau dacă Rockefeller ar lăsa un milion de dolari Orfelinatului John Grier, nu e nevoie să te osteneşti să—mi scrii; o voi afla, oricum.

Încă nici un semn de la domnul Jervie. Dar ar trebui să vezi ce curată e casa şi cu cîtă grijă ne ştergem pe picioare înainte de a intra !

Sper că va veni în curînd. Ard de dorinţa să am pe cineva aici cu care să stau de vorbă. Doamna Semple, drept să—ţi spun, devine cam monotonă. Ea nu permite ideilor să întrerupă şirul curgător al conversaţiei sale. Oamenii de aici sînt oarecum ciudaţi. Pentru ei, toată lumea se rezumă la această culme de deal. Nu sînt cîtuşi de puţin universali — nu ştiu dacă înţelegi ce vreau să spun. Este întocmai ca la „John Grier". Acolo, ideile noastre erau limitate la cele patru laturi ale gardului de fier. Numai că pe atunci nu mă sinchiseam prea mult, fiindcă eram tînără şi tare ocupată. În clipa cînd isprăveam de făcut toate paturile, de spălat copilaşii pe ochi, după ce mă duceam şi veneam de la şcoală, şi—i spălam din nou pe micuţi, şi le ţeseam ciorapii, şi reparam pantalonii lui Freddie Perkins (îi rupea zilnic), iar între timp îmi pregăteam lecţiile şi eram gata să mă duc la culcare, nu simţeam de fel nevoia să comunic cu lumea. Dar după doi ani petrecuţi într—un colegiu, unde se vorbeşte mult, simt că îmi lipseşte societatea şi aş fi fericită să văd pe cineva care să se exprime în limba mea.

Cred că, într—adevăr, am terminat, tăicuţule. În momentul de faţă nu mă pot gîndi la nimic altceva. Voi încerca să—ţi trimit o scrisoare mai lungă data viitoare.

Întotdeauna a dumitale,
Judy

P.S. Lăptucile nu sînt de loc bune anul acesta. La începutul sezonului, vremea a fost foarte secetoasă.

25 AUGUST

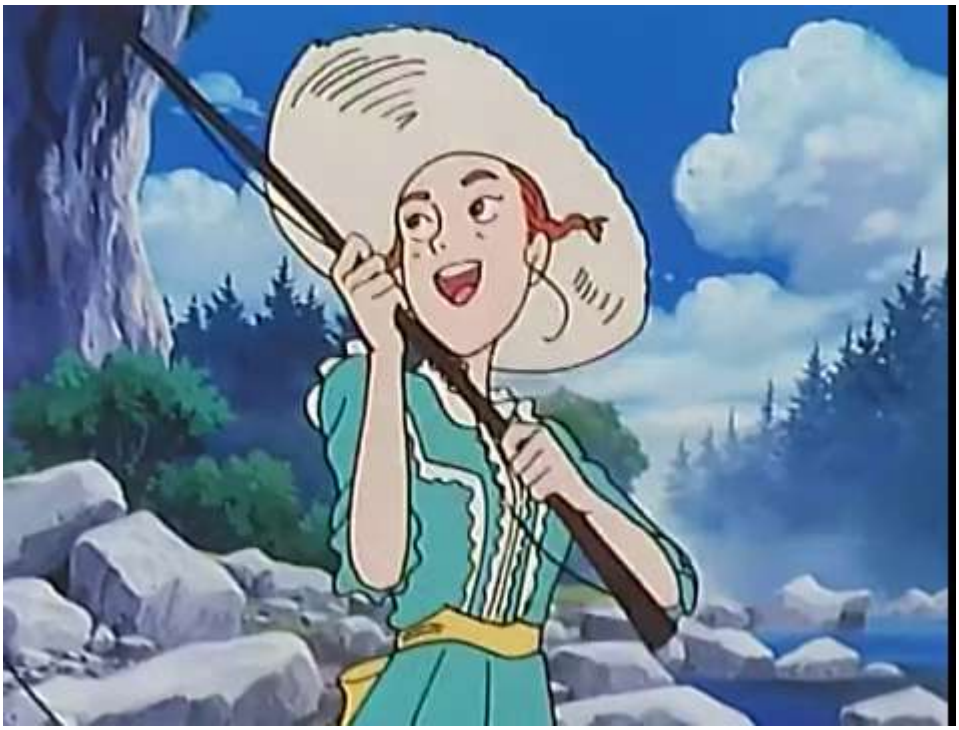

Ei bine, tăicuţule, domnul Jervie este aici. Şi ce minunat petrecem ! Cel puţin în ce mă priveşte pe mine, dar cred că şi el se distrează. A sosit acum zece zile şi nu dă semne de plecare. Felul în care doamna Semple îi răsfaţă pe acest om e scandalos. Dacă l—a răsfăţat tot aşa cînd era copil, nu pricep cum de e atît de bine—crescut.

El şi cu mine mîncăm la o măsuţă aşezată pe verandă sau cîteodată sub pomi, iar cînd plouă sau e frig, în salonul cel mare. El alege locul unde vrea să mănânce, iar Carrie merge la trap după dînsul cu masa. Iar dacă lucrul acesta i—a dat prea multă bătaie de cap şi dacă a trebuit să transporte farfuriile foarte departe, ea găseşte un dolar sub zaharniţă.

E un foarte bun tovarăş, deşi n—ai crede cînd îl cunoşti doar ocazional. La prima vedere arată ca un adevărat Pendleton, dar nu—i cîtuşi de puţin. Este atît de simplu, de neafectat şi drăguţ cum nu se mai poate. Această descriere a unui bărbat poate să pară ciudată, dar este purul adevăr. Este nemaipomenit de amabil cu fermierii din vecinătate; cînd se întâlneşte cu ei, se poartă ca de la egal la egal, încît îi dezarmează de îndată. La început, au fost foarte bănuitori. Nu le plăceau hainele lui ! Şi ţin să—ţi spun că are nişte haine uluitoare. Poartă pantaloni golf şi jachete cadrilate, costume albe din flanel şi haine; de călărie cu pantaloni bufanţi. Ori de cîte ori apare cu ceva nou, doamna Semple, radiind de bucurie, se învârteşte în jurul lui, îl cercetează din toate unghiurile şi—l roagă să bage de seamă unde se aşază. Se teme c—o să se umple de praf. Asta îl plictiseşte îngrozitor. Întotdeauna îi spune :

—Du—te, Lizzie, şi vezi—ţi de treabă. Nu mă mai dădăci atîta! Sînt om în toată firea.

E foarte nostim cînd te gîndeşti că acest bărbat matur, înalt, lung în picioare (este aproape la fel de înalt ca şi dumneata, tăicuţule) a stat odată în poala doamnei Semple şi ea îl spăla pe ochi. Mai cu seamă cînd te uiţi la doamna Semple. Acum e foarte grasă şi are trei rînduri de guşi; dar el spune că odinioară a fost slabă, zveltă, vioaie şi putea să alerge mai repede ca el.

Ne petrecem vremea în chip atît de variat ! Am explorat ţinutul pe distanţe de kilometri jur împrejur şi am învăţat să pescuiesc cu musculiţe caraghioase făcute din pene. De asemenea, am învăţat să trag cu puşca şi cu revolverul şi să călăresc. Bătrînul Grover dă dovadă de o energie uluitoare. L—am hrănit cu ovăz timp de trei zile şi, speriindu—se de un viţel, aproape că a fugit cu mine în spinare.

MIERCURI

Luni după—masă ne—am urcat pe Sky Hill. Este un munte din apropiere ; un munte, poate, nu grozav de înalt, fără zăpadă pe culme, dar abia de mai răsufli cînd ajungi în vîrf. Poalele sînt acoperite cu păduri, dar pe creastă nu—s decît stînci îngrămădite şi un platou cu buruieni. Ne—am oprit acolo şi am rămas ca să privim apusul soarelui; am aprins un foc şi am pregătit cina. Domnul Jervie a gătit; a spus că se pricepe mai bine decît mine, şi este adevărat, fiindcă—i obişnuit cu „campingul". Apoi am coborât cînd a răsărit luna ; cînd am ajuns pe cărarea din pădure, era întuneric şi ne—am luminat drumul cu o lanternă electrică pe care domnul Jervie o avea în buzunar. A fost tare plăcut! El a rîs, a glumit şi tot timpul a povestit lucruri interesante. A citit toate cărţile pe care le—am citit şi eu, şi încă multe alte. E surprinzător cîte lucruri ştie.

Azi—dimineaţă am făcut o lungă plimbare şi ne—a prins furtuna. Înainte de a ajunge acasă hainele lui erau ude leoarcă, dar buna noastră dispoziţie n—a scăzut cîtuşi de puţin. Ar fi trebuit să vezi mutra doamnei Semple cînd s—a pomenit cu noi în bucătărie.

„Oh, domnule Jervie! Oh, domnişoară Judy ! V—aţi udat pînă la piele. Doamne ! Doamne ! Ce să fac? Haina asta nouă şi frumoasă s—a prăpădit de—a binelea !"

Era nespus de caraghioasă. Ai fi zis că sîntem nişte copii de zece ani, iar ea, o mamă necăjită. O clipă chiar m—am temut că n—o să ne dea marmeladă la ceai.

SÎMBĂTĂ

Am început această scrisoare de aproape un secol, dar n—am avut nici o secundă liberă ca s—o termin. Ce frumoasă—i această gîndire a lui Stevenson : „Lumea e atît de bogată, încît, sînt sigur, toţi am putea fi la fel de fericiţi ca şi cum am fi regi."

Ştii, e foarte adevărat ! Lumea e plină de bucurii şi—i loc pentru toţi în ea, dacă fiecare s—ar mulţumi cu ceea ce îi iese în cale. Tot secretul este să fii maleabil. La ţară, mai cu seamă, sînt tare multe lucruri distractive. Pot să mă plimb pe ogorul oricui, să admir orice privelişte şi să mă bălăcesc în toate gîrlele. Pot să mă bucur de ele ca şi cum mi—ar aparţine, fără să am de plătit vreun impozit.

.....

Acum e duminică seară, aproape unsprezece, şi s—ar părea că o să am parte de un somn dulce ; dar am băut cafea după cină, aşa că adio somn dulce !

Azi—dimineaţă, doamna Semple i—a spus domnului Pendleton pe un ton hotărît:

—Trebuie să plecăm la orele zece şi un sfert pentru ca la unsprezece să ajungem la biserică.

—Foarte bine, Lizzie — a zis domnul Jervie — pregăteşte cabrioleta, iar dacă eu n—o să fiu gata, pleacă fără să m—aştepţi.

—Eu aştept — a spus ea.

—Cum doreşti — a zis el — numai nu lăsa caii s—aştepte prea mult.

Apoi, pe cînd ea se îmbrăca, el a vorbit cu Carrie şi i—a spus să pună într—un coş merinde, iar mie să mă îmbrac de excursie. Apoi ne—am strecurat pe poarta din dos şi ne—am dus la pescuit. Faptul acesta a dat peste cap obiceiurile casei, căci la Lock Willow duminica se prînzeşte la orele două. Dar el a comandat cina pentru ora şapte — comandă mesele la orice oră vrea; ai crede că sîntem la restaurant. Asta i—a împiedicat pe Carrie şi pe Amasai să se mai plimbe cu trăsura, dar el a spus că e mult mai bine aşa, fiindcă nu se cuvine să se ducă la plimbare numai ei doi; şi—apoi, el are nevoie de cai ca să mă plimbe pe mine. Ai auzit vreodată ceva mai bizar ?

Şi sărmana doamna Semple crede că cine se duce duminica la pescuit, pe lumea cealaltă va nimeri într—un iad dogoritor. E foarte necăjită gîndindu—se că nu l—a educat mai bine cînd era mic şi ascultător, iar ea avea prilejul s—o facă. De altfel, voia să meargă împreună cu dînsul la biserică numai ca să se fălească cu el.

Dar, oricum, noi am pescuit. Domnul Jervie a prins patru peştişori pe care i—am fript pentru dejun la un foc de tabără. Peştii au căzut de mai multe ori din frigare şi cam aveau gust de cenuşă, totuşi i—am mîncat. Ne—am întors acasă la orele patru, la cinci am ieşit cu brişcă, la şapte am luat cina, iar la zece am fost trimisă la culcare. Şi iată—mă scriindu—ţi.

Începe totuşi să—mi fie somn.

Noapte bună!

Iată desenul unicului peşte pe care l—am prins eu.

SE APROPIE CORABIA, CĂPITANE PICIOARE—LUNGI!

Stai ! Trageţi şi legaţi corabia la ţărm ! Iu—hei ! Ho, şi o sticlă de rom ! Ghiceşte ce citesc. Conversaţia noastră în aceste ultime două zile s—a învîrtit în jurul corăbiilor şi al piraţilor. Nu—i amuzantă „Comoara din insulă" ? Ai citit—o vreodată, sau încă nu fusese scrisă pe vremea cînd erai dumneata copil ? Stevenson n—a primit decît treizeci de lire sterline ca drepturi de autor şi a publicat—o sub formă de foileton. Nu cred că e vreo procopseală să fii mare scriitor. Poate am să mă fac profesoară.

Iartă—mă că umplu scrisorile cu Stevenson. În prezent mintea mea e foarte plină de dînsul. În biblioteca de la Lock Willow nu—i decît el.

Am scris această scrisoare în decurs de două săptămîni şi cred că e timpul s—o sfîrşesc. Să nu spui, tăicuţule, că nu—ţi dau amănunte. Aş fi dorit să fii şi dumneata aici, ne—am fi distrat aşa de bine împreună. Îmi place ca prietenii mei să se cunoască unii cu alţii. Am vrut să—l întreb pe domnul Pendleton dacă te—a cunoscut la New—York ; aş crede că da. E posibil să frecventaţi aceleaşi cercuri înalte şi amîndoi să fiţi preocupaţi de probleme sociale şi alte chestiuni asemănătoare, dar n—am putut să—l întreb fiindcă nu ştiu numele dumitale adevărat.

A nu—ţi cunoaşte numele e lucrul cel mai stupid pe care l—am auzit vreodată. Doamna Lippett m—a prevenit că eşti excentric. Aşa cred şi eu !

Cu afecţiune,
Judy

P.S. Recitind această scrisoare, observ că nu vorbesc numai de Stevenson. Sînt două sau trei aluzii la domnul Jervie.

10 SEPTEMBRIE

Dragă tăicuţule,

El a plecat şi noi îi simţim lipsa ! Cînd te obişnuieşti cu anumite persoane, cu anumite locuri sau cu un anumit fel de a trăi, şi deodată toate acestea îţi sînt răpite, rămâi în suflet cu un gol înfiorător care te macină. Acum, conversaţia doamnei Semple mi se pare tare nesărată.

Colegiul se deschide peste două săptămîni şi voi fi bucuroasă să încep din nou munca. În vara asta am lucrat destul de mult : şase nuvele şi şapte poeme.

Acelea pe care le—am trimis la reviste s—au întors toate înapoi, cu cea mai curtenitoare promptitudine. Dar nu—mi pasă, e un bun exerciţiu. Domnul Jervie le—a citit — el le—a adus de la poştă, aşa că n—am putut să evit ca să nu afle — şi mi—a spus că sînt *îngrozitoare.* Dovedeau că n—am nici cea mai mică idee despre ce am vrut să spun. (Domnul Jervie nu îngăduie ca politeţea să întunece adevărul.) Ultima mea nuvelă însă — o mică schiţă despre viaţa în colegiu — el zice că nu e rea ; am bătut—o la maşină şi am trimis—o la o revistă. Se află acolo de două săptămîni ; poate că editorul reflectează asupra ei.

Ar trebui să vezi cerul! Pretutindeni se revarsă o ciudată lumină portocalie. Se apropie furtuna!

.....

Chiar în clipa aceea au început să cadă picături foarte mari şi toate obloanele s—au pornit să zăngăne. A trebuit să alerg şi să închid toate ferestrele în vreme ce Carrie a zburat în pod, cu braţul plin de oale ca să le pună în locurile unde acoperişul e spart; pe urmă, tocmai cînd am luat iar tocul în mînă ca să—ţi scriu, mi—am adus aminte că am lăsat o pernă, un covor şi poemele lui Matthew Arnold sub copacul din livadă, aşa că m—am repezit valvîrtej afară ca să le—aduc în casă, dar toate erau ude leoarcă. Culoarea roşie a copertei poemelor s—a întins pe pagini. Pe viitor, „Plaja Dover" va fi spălată de valuri roşii.

O furtună la ţară îţi dă mult de furcă. Trebuie să te gîndeşti la atîtea şi atîtea lucruri rămase pe afară şi care ar putea să se strice.

JOI

Tăicuţule ! Tăicuţule ! Ce crezi ? Poştaşul a sosit chiar acum cu două scrisori.

1. Nuvela mea este acceptată. *50* de dolari. *Alors!*[32] Sînt SCRIITOARE !

2. O scrisoare de la secretarul colegiului. Voi avea o bursă timp de doi ani, care constă în internat şi învăţătură gratuite. Această bursă a fost instituită drept recompensă pentru studenţii care au un real talent la engleză şi excelează la celelalte materii. Şi am obţinut—o ! Am solicitat—o înainte de a pleca, dar n—am crezut că o voi obţine din cauza rezultatelor mele nesatisfăcătoare la latină şi la matematici din anul întîi. Se pare însă că am progresat. Sînt nespus de fericită, tăicuţule, deoarece n—am să—ţi mai fiu o povară atît de grea. Alocaţia lunară e tot ce—mi va mai trebui, dar poate că şi pe aceasta voi fi în stare s—o cîştig cu scrisul, dînd meditaţii sau făcînd altceva.

Aştept cu *nerăbdare* să mă întorc la colegiu şi să mă aştern la lucru.

A dumitale întotdeauna,
Jerusha Abbott

Autorul schiţei „A cîştigat anul II". De vînzare la toate standurile de cărţi noi, preţul 10 cenţi.

[32] Aşadar (in limba franceză în text).

26 SEPTEMBRIE

Dragă tăicuţule Picioare—Lungi,

Sînt din nou la colegiu şi studentă în cursul superior, în anul acesta, odaia noastră de lucru e mai bună ca oricînd — e situată spre sud şi are două ferestre largi — şi, oh, aşa de frumos mobilată ! Julia a venit cu două zile mai devreme şi, avînd o alocaţie nelimitată, a fost cuprinsă de frigurile mobilării.

Aveam tapet nou pe perete, covoare orientale şi scaune de mahon — nu vopsite în culoarea mahonului, ci mahon adevărat. E foarte somptuos, dar nu mă simt la largul meu. Tot timpul sînt nervoasă de teamă ca nu cumva să fac vreo pată de cerneală unde nu trebuie.

Tăicuţule, am găsit scrisoarea dumitale aşteptîndu—mă — iertare, vreau să spun scrisoarea secretarului dumitale.

Vrei să fii atît de bun şi să mă lămureşti de ce nu trebuie să primesc bursa ? Nu înţeleg cîtuşi de puţin obiecţia dumitale. De altfel, nu—ţi va folosi la nimic să te opui, deoarece am şi acceptat—o şi nici nu—mi trece prin cap să mă răzgîndesc. Asta seamănă a obrăznicie, dar nu cred că sînt obraznică.

Presupun că atunci cînd te—ai hotărît să mă dai la învăţătură, ai dorit s—o închei, să pui un punct final, sub forma unei diplome.

Dar judecă un moment din punctul meu de vedere. Faptul că voi fi un om instruit îl voi datora dumitale în aceeaşi măsură ca şi în cazul cînd te—aş fi lăsat să plăteşti în întregime pînă la sfîrşitul studiilor mele, numai că nu voi datora atît de mulţi bani. Ştiu că dumneata nu aştepţi ca eu să—ţi înapoiez banii, cu toate acestea vreau s—o fac dacă îmi va fi cu putinţă ; obţinînd această bursă, mi—e cu mult mai uşor, Eram încredinţată că voi petrece tot restul vieţii plătindu—mi datoriile, acum însă nu va trebui să—mi consacru în acest scop decît jumătate din viaţă.

Sper că înţelegi punctul meu de vedere şi nu vei fi supărat. Voi primi cu cea mai mare recunoştinţă alocaţia ce mi—o trimiţi. Se cere să ai bani ca să trăieşti împreună cu Julia şi cu mobila ei! Aş fi dorit ca ea să fi fost crescută altfel, cu gusturi mai simple, sau să nu fi fost tovarăşă de cameră cu mine.

Aceasta nu e chiar o scrisoare. Îmi pusesem în gînd să—ţi scriu mult, dar mai am de tivit încă patru perdele pentru ferestre şi trei draperii (îmi pare bine că nu poţi vedea lungimea împunsăturilor), de lustruit alămurile de pe birou cu praf de *dinţi* (muncă foarte grea), de tăiat sîrmă pentru tablouri cu foarfecă de unghii şi de desfăcut patru cufere cu cărţi şi două cufere ticsite cu îmbrăcăminte (pare neverosimil ca Jerusha Abbott să posede două cufere pline cu haine, şi totuşi le are !), iar între timp să urez „bun venit" la cincizeci de prietene bune.

Ziua de deschidere a cursurilor e un prilej de veselie !

Bună seara, tăicuţule dragă, şi nu fi necăjit că puiul dumitale vrea să—şi caute singur hrana. El s—a preschimbat într—o găinuşă foarte energică — cotcodăceşte straşnic şi are multe pene frumoase (toate,

datorită dumitale).

Cu afecţiune,
Judy

30 SEPTEMBRIE

Dragă tăicuţule,

Tot mai insişti în chestiunea bursei ? N—am pomenit un om atît de îndărătnic, încăpăţînat, neraţional, tenace, buldog şi incapabil de a privi lucrurile din punctul de vedere al altora, ca dumneata!

Preferi să nu accept favoruri de la străini.

Străini! Dar dumneata ce eşti, mă rog ?

Există cineva în lume pe care să—l cunosc mai puţin decît pe dumneata ? Nu te—aş recunoaşte chiar dacă te—aş întîlni pe stradă. Vezi, dacă ai fi fost o persoană înţelegătoare, cu judecată, şi i—ai fi trimis Judyei scrisori frumoase, vesele, părinteşti, şi ai fi venit din cînd în cînd s—o mîngîi pe cap, şi dacă i—ai fi spus că te bucuri că—i o fată atît de cuminte, atunci poate ea nu te—ar fi necăjit la vîrsta dumitale atît de înaintată, ci ar fi ascultat de cea mai mică dorinţă a dumitale, întocmai ca o fiică supusă, cum ar fi trebuit să fie.

Străini, într—adevăr ! Dumneata trăieşti într—o casă de sticlă, domnule Smith.

În afară de asta, bursa nu este o favoare ; e ca şi un premiu ; am cîştigat—o prin muncă asiduă. Dacă nimeni n—ar fi fost destul de bun la engleză, comitetul n—ar fi acordat bursa. Sînt ani cînd nu se dă. De asemenea... dar la ce bun să mai discut cu un bărbat? Dumneata, domnule Smith, aparţii unui sex lipsit de simţul logicii. Ca să hotărăşti un bărbat să facă ce vrei tu, există doar două metode : să—l linguşeşti sau să fii dezagreabilă cu el. Dispreţuiesc faptul de a linguşi un bărbat ca să obţin ceea ce doresc. De aceea nu—mi rămîne decît să fiu dezagreabilă.

Refuz, domnule, să renunţ la bursă, iar dacă mai insişti, nu voi mai primi nici alocaţia lunară, ci mă voi epuiza pînă la astenie, meditînd elevele proaste din anul întîi.

Acesta este ultimatumul meu !

Şi, ascultă, mai am o idee. Deoarece ţi—e teamă că, primind această bursă, privez pe altcineva de posibilitatea de a se instrui, am găsit o soluţie: poţi întrebuinţa banii pe care i—ai fi cheltuit cu mine, trimiţînd la studii altă fată din Orfelinatul John Grier. Nu crezi că e o idee frumoasă ? Numai, tăicuţule, instruieşte o altă fată cît vrei de mult, dar, rogu—te, să n—o *iubeşti* mai mult decît pe mine.

Sper că secretarul dumitale nu se va simţi jignit că acord atît de puţină atenţie propunerilor din scrisoarea sa, însă n—am ce—i face. El este un copil răsfăţat, tăicuţule. Pînă acum m—am supus cu blîndeţe capriciilor lui, dar de astă dată intenţionez să mă arăt HOTĂRÎTĂ.

A dumitale, neclintită pe poziţie, cu desăvîrşire şi irevocabil, pînă la Sfîrşitul Lumii,

Jerusha Abbott

9 NOIEMBRIE

Dragă tăicuţule Picioare—Lungi,

Azi m—am dus în oraş ca să cumpăr o cutie de cremă de ghete, cîteva gulere şi material pentru o bluză nouă, un borcan cu cremă de violete, o bucată de săpun *Castile* — toate, foarte necesare ; nu puteam să mai trăiesc o singură zi fără ele. Dar cînd am vrut să plătesc taxa în autobuz, mi—am adus aminte că am uitat portmoneul în buzunarul celeilalte jachete, aşa că a trebuit să... mă dau jos şi să mă urc în maşina următoare, astfel că am întîrziat la ora de gimnastică.

Este un lucru îngrozitor să n—ai memorie şi să ai două haine !

Julia Pendleton m—a invitat să petrec vacanţa Crăciunului la ea. Ce părere ai, domnule Smith ? Închipuieşte—ţi, Jerusha Abbott de la Orfelinatul John Grier, stînd la masă cu bogaţii ! Nu ştiu de ce mă invită Julia — se pare că în ultimul timp s—a ataşat de mine. La drept vorbind, aş prefera să mă duc la Sallie ; dar Julia m—a invitat mai întîi, aşa că, dacă o fi să plec undeva, va trebui să mă duc la New—York şi nu la Worcester. Sînt aproape înfricoşată de perspectiva că—i voi găsi pe Pendletoni *,,en masse"*[33] şi, pe lîngă asta, va trebui să—mi cumpăr o mulţime de rochii noi. De aceea, tăicuţule dragă, dacă îmi scrii că preferi să rămîn la colegiu, mă voi înclina în faţa dorinţelor dumitale, cu blînda şi obişnuita mea docilitate.

În timpul liber citesc „Viaţa şi scrisorile lui Thomas Huxley". E plăcut ca între timp să citeşti literatură uşoară. Ştii dumneata ce este un arheopterix ? E o pasăre. Dar un stereognatus ? Nici eu nu sînt sigură, dar cred că constituie o verigă pierdută în cursul evoluţiei vieţii pe pămînt ; o pasăre cu dinţi sau o şopîrlă cu aripi. Nu e nici una, nici alta. M—am uitat chiar acum în carte. E un mamifer mezozoic.

Anul acesta mi—am ales Ştiinţele Economice — e o disiciplină care deschide orizonturi. Cînd le voi isprăvi, voi urma *Binefacerea* şi *Reforme;* apoi, domnule epitrop, voi şti cum trebuie să fie condus un azil de orfani. Nu crezi că voi fi o bună alegătoare, dacă aş avea dreptul de vot ? Săptămîna trecută am împlinit douăzeci şi unu de ani.

Avem o ţară teribil de nepăsătoare, dacă nu face apel la o cetăţeancă cinstită, cultă, conştiincioasă, inteligentă, cum aş fi eu.

A dumitale întotdeauna,
Judy

---

[33] În masă (în limba franceză în text).

7 DECEMBRIE

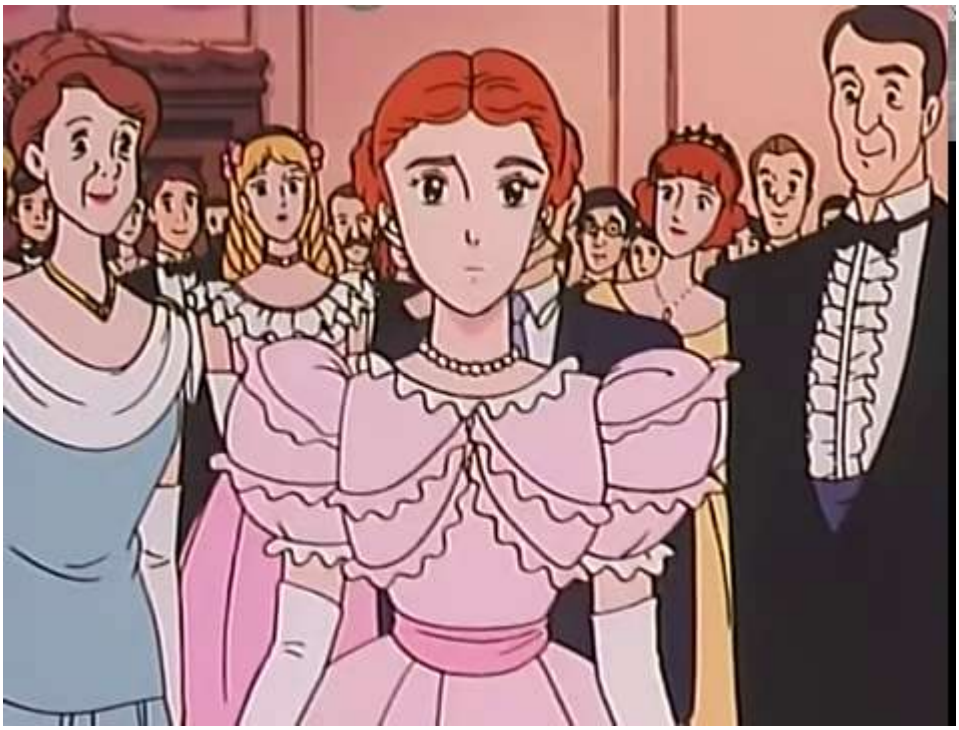

Dragă Tăicuţule Picioare—Lungi,

Îţi mulţumesc că—mi dai voie să mă duc la Julia. Consider tăcerea dumitale ca un consimţământ.

Ce zarvă mondenă a mai fost la noi ! Săptămîna trecută a avut loc balul „Fondatorului". A fost primul la care am putut să luăm şi noi parte. Sînt admise numai studentele din cursul superior.

Eu l—am invitat pe Jimmie McBride, Sallie l—a invitat pe colegul de cameră al lui Jimmie de la Princeton, acela care a fost vara trecută cu ei la camping — un tînăr foarte drăguţ, cu părul roşu — iar Julia a invitat un bărbat din New—York, nu cine ştie ce, dar din punct de vedere monden, ireproşabil. E rudă cu familia De la Mater Chichester. Poate asta îţi spune ceva dumitale, căci mie nu—mi spune nimic.

Musafirii noştri au sosit vineri după—masă, la ora ceaiului, care s—a servit în holul studentelor din ultimul an, şi—apoi s—au repezit la hotel, pentru cină. Hotelul era atît de ticsit, încît, pretind ei, au dormit unul lîngă altul pe mesele de biliard. Jimmie McBride spune că, pe viitor, dacă va mai fi poftit la vreo reuniune la acest colegiu, îşi va aduce unul din corturile lui de la Adirondacks şi—l va instala în incinta universităţii.

La şapte şi treizeci s—au întors pentru a lua parte la recepţia rectorului şi la bal. Reuniunile noastre încep devreme. Noi am pregătit cu mult înainte carnetele de bal şi, după fiecare dans, ne conduceam partenerii sub litera iniţială a numelui lor respectiv, pentru ca astfel partenerele următoare să—i găsească uşor. Jimmie McBride, de pildă, a trebuit să stea liniştit sub litera „M" pînă ce a fost chemat (cel puţin era obligat să stea liniştii, dar el nu se astîmpăra şi se plimba de colo—colo amestecîndu—se cu „R", cu „S" şi cu toate celelalte litere). Eu îl găsesc un musafir foarte dificil ; era bosumflat fiindcă a dansat numai de trei ori cu mine. Spunea că îi e ruşine să danseze cu fete pe care nu le cunoaşte !

A doua zi dimineaţă a avut loc la club un concert vocal pe patru voci, şi cine crezi că a scris noua şansonetă comică pentru serbare ? Ăsta—i adevărul. Ea a scris—o. Oh, îţi spun eu, tăicuţule, mica dumitale copilă găsită începe să devină o persoană remarcabilă !

Într—adevăr, cele două zile ale noastre de veselie au fost foarte plăcute şi cred că şi băieţii s—au distrat bine. La început, cîţiva au fost grozav de neliniştiţi la gîndul că vor da ochi cu o mie de fete; dar s—au aclimatizat foarte repede. Cei doi tineri din Princeton au petrecut de minune — cel puţin aşa au declarat în mod politicos — şi ne—au invitat la balul lor din primăvara viitoare. Am primit, astfel că, te rog, să nu obiectezi nimic, tăicuţule dragă.

Julia, Sallie şi cu mine, toate trei, am avut rochii noi. Vrei să ştii cum arătau ? Rochia Juliei era de şaten crem, cu broderii de aur, şi ea purta orchidee purpurii. A fost un vis, i—a sosit de la Paris şi a costat un milion de dolari.

A Salliei era bleu—deschis, cu broderie persană, şi se potrivea de minune cu părul ei roşu. N—a

costat—o chiar un milion de dolari, dar a avut acelaşi efect ca şi a Juliei.

A mea a fost din crep de *Chine* roz—pal, garnisită cu dantelă ecru şi satin roz, şi purtam un bucheţel de trandafiri roşii, pe care mi l—a trimis J. McBride (Sallie i—a spus ce culoare să cumpere); şi toate aveam pantofi de satin, ciorapi de mătase şi eşarfe de muselin în culoarea rochiilor.

Trebuie să fii adînc impresionat de aceste amănunte de modă.

Nu pot să nu admit, tăicuţule, că viaţa pe care bărbatul e silit s—o ducă apare incoloră şi goală, cînd te gîndeşti că muselinul, dantela cu acul de Veneţia, broderia de mînă şi dantela cu croşeta de Irlanda sînt pentru el simple cuvinte fără noimă. În timp ce o femeie — fie că se interesează de copii sau de microbi, de soţi, de poezie, de servitori sau de paralelograme, de grădini, de Platon sau joacă bridge — este fundamental şi permanent preocupată de modă.

Este singurul sentiment firesc, care face ca lumea întreagă să se înrudească. (Aceasta nu—i o idee personală. Am scos—o dintr—una din piesele lui Shakespeare).

Totuşi să continui. Vrei să—ţi spun un secret pe care l—am descoperit de curînd ? Şi vrei să—mi promiţi că n—o să mă consideri vanitoasă ? Atunci ascultă :

Sînt frumoasă.

Sînt frumoasă, într—adevăr. Aş fi teribil de proastă dacă n—aş şti—o, cînd am trei oglinzi în cameră.

O PRIETENA

P.S. Aceasta este una din acele fioroase scrisori anonime pe care le citeşti în romane.

20 DECEMBRIE

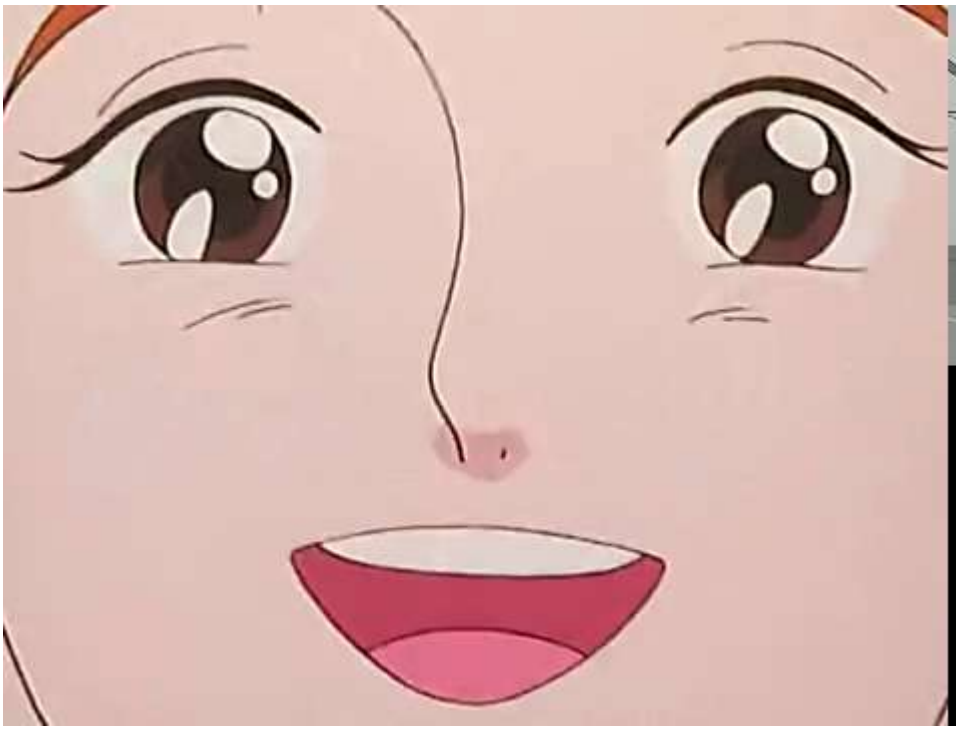

Dragă Tăicuţule Picioare—Lungi,

Nu am decît un singur minut liber, deoarece trebuie să audiez două cursuri, să împachetez un cufăr şi un geamantan şi să prind trenul de patru ; dar nu pot să plec fără a nu—ţi trimite un cuvînt prin care să exprim cît de mult apreciez cutia cu daruri de Crăciun.

Îmi plac şi blănurile, şi colierul, şi eşarfa „Liberty”, şi mănuşile, şi batistele, cărţile şi geanta, însă, mai mult decît orice, îmi placi dumneata! Dar, tăicuţule, n—ai dreptul să mă răsfeţi în felul acesta. Sînt doar o biată fiinţă omenească şi, pe lîngă asta, o fată. Cum pot eu să—mi fixez temeinic mintea asupra unui studiu serios, cînd dumneata mă îndepărtezi cu asemenea frivolităţi mondene ?

Astăzi pot să deduc cu certitudine cine era acel epitrop de la Orfelinatul John Grier care obişnuia să facă în toţi anii pom de Crăciun şi să dea în fiecare duminică îngheţată. N—avea nume, dar faptele lui mi—l indică ! Meriţi să fii fericit pentru toate lucrurile minunate pe care le faci.

La revedere şi îţi urez un Crăciun vesel,

A dumitale întotdeauna,
Judy

P.S. Îţi trimit o fotografie. Crezi că ţi—ar plăcea dacă ai cunoaşte—o ?

11 IANUARIE

Intenţionam să—ţi scriu mai demult, tăicuţule, dar New—Yorkul este un oraş care te absoarbe.

Mi—am petrecut vacanţa în chip interesant şi chiar revelator, dar sînt bucuroasă că nu aparţin unei astfel de familii ! Sincer vorbind, aş prefera ca obîrşia mea să fie orfelinatul. Oricare ar fi lipsurile în educaţia mea, cel puţin acolo nimeni nu avea pretenţie asupra originii.

Acum ştiu ce înţeleg oamenii cînd spun că sînt apăsaţi de Lucruri. Atmosfera materială a acestei case era zdrobitoare ; n—am răsuflat uşurată decît în clipa cînd m—am văzut din nou în trenul expres spre colegiu. Toate mobilele erau sculptate, tapisate şi somptuoase ; lumea pe care am întîlnit—o era foarte frumos îmbrăcată, vorbea încet şi se purta manierat ; dar, mărturisesc, tăicuţule, că de cînd am sosit şi pînă am plecat, n—am auzit nici măcar o singură discuţie adevărată. Nu cred ca vreo idee să fi păşit vreodată pragul uşii de la intrarea principală.

Doamna Pendleton nu se gîndeşte la altceva decît la bijuterii, croitorese şi la viaţa mondenă. Mi s—a părut o mamă cu totul diferită de doamna McBride ! Dacă am să mă mărit vreodată şi o să am o familie, am să mă străduiesc să fie întocmai ca McBridezii. Nici pentru tot aurul din lume n—am să îngădui ca vreunul din copiii mei să devină un Pendleton. Poate nu—i frumos să critici oamenii care te—au primit. Dacă nu—i, atunci iartă—mă ; ceea ce am spus rămîne un secret între mine şi dumneata.

L—am văzut pe domnul Jervie o singură dată, cînd a venit la ceai, dar n—am avut prilejul să vorbesc cu el între patru ochi. Într—adevăr, am fost dezamăgită, după ce am petrecut aşa de bine vara trecută. Nu cred că el ţine prea mult la rudele lui şi sînt sigură că nici ele nu—l prea agrează ! Mama Juliei spune că nu este echilibrat. Cică e socialist. Ea nu pricepe de unde i—au venit domnului Jervie asemenea idei ciudate. De generaţii, familia lui face parte din sînul bisericii anglicane. El aruncă banii pentru orice fel de reformă smintită, în loc să—i cheltuiască pe lucruri mai raţionale, ca iahturi, automobile sau ponei pentru polo. Totuşi cumpără şi bomboane ! De Crăciun ne—a trimis, Juliei şi mie, cîte o cutie fiecăreia.

Ştii, cred că voi fi şi eu socialistă. N—ai să te superi, tăicuţule, nu—i aşa ? Fără îndoială, eu fac parte de drept din acest partid : aparţin proletariatului.

Am văzut o sumedenie de teatre, de hoteluri şi case frumoase. În mintea mea e un amestec confuz de onix, poleială de aur, podele de mozaic şi palmieri. Sînt încă cu respiraţia tăiată, dar bucuroasă că mă întorc la colegiu şi la cărţile mele — cred că sînt cu adevărat o studentă. Găsesc că această atmosferă de calm academic e mai sănătoasă decît aceea din New—York. Viaţa în colegiu e mult mai plăcută. Cărţile, studiul şi orele regulate de clasă îţi ţin spiritul treaz ; iar cînd creierul oboseşte, ai sala de gimnastică, sporturile în aer liber şi, în orice clipă, destule prietene simpatice care se gîndesc la aceleaşi lucruri la care te gîndeşti şi tu. Petrecem cîte o seară întreagă fără a face altceva decît să vorbim, să vorbim şi să tot vorbim, apoi ne ducem să ne culcăm, cu un sentiment de uşurare, ca şi cum am fi rezolvat definitiv niscai probleme urgente ale lumii. Şi umplînd orice gol cu sporovăieli — sînt atîtea absurdităţi — cu simple

glume privind micile întîmplări cotidiene, dar care ne satisfac, apreciem din plin propriile noastre vorbe de duh !

Ceea ce contează nu sînt bucuriile mari, ci cele mici îţi dau mulţumirea. Am descoperit adevăratul secret al fericirii, tăicuţule ! Iată—l : să trăieşti în *prezent.* Să nu regreţi mereu trecutul şi să cauţi să realizezi cît mai mult cu putinţă clipă de clipă. E ca şi în agricultură. Poţi să faci agricultură extensivă şi agricultură intensivă. Ei bine, am de gînd să duc o viaţă intensivă.

Ai cunoscut vreodată o filozoafă în devenire de talia mea ?

A dumitale pentru totdeauna,
Judy

P.S. Plouă cu găleata ! Doi căţei şi un pisoi au poposit pe pervazul ferestrei.

LUNI, ORA A TREIA, 11 FEBRUARIE

Dragă T.P.L.,

Să nu te consideri ofensat dacă îţi scriu aşa concis. De fapt, nu e o scrisoare. Este doar un *rînd* prin care te anunţ că—ţi voi scrie îndată ce se vor sfîrşi examenele. Nu—i suficient numai să le trec, trebuie să le trec BINE. Am o bursă şi trebuie s—o justific.

A dumitale, care învaţă zdravăn,
J.A.

5 MARTIE

Dragă Tăicuţule Picioare—Lungi,

Preşedintele Cuyler a ţinut astă—seară o conferinţă despre tînăra generaţie, care e frivolă şi superficială. El pretinde că noi pierdem vechile idealuri ale unei munci conştiincioase şi ale adevăratei erudiţii şi, mai ales, este evidentă, în atitudinea noastră, o lipsă de respect din ce în ce mai accentuată faţă de autorităţi. Nu mai dăm dovadă de cuvenita deferenţă faţă de superiorii noştri.

Am ieşit din capelă, foarte serioasă.

Sînt cumva prea familiară, tăicuţule ? Ar trebui să te tratez cu mai mult respect şi deferenţă ? Da, sînt sigură că trebuie. Reîncep scrisoarea.

.....

Stimate Domnule Smith,

Veţi fi încîntat să aflaţi că am trecut cu succes examenele din prima jumătate a anului, iar acum m—am apucat să lucrez pentru semestrul cel nou. Am terminat cu chimia — deoarece am terminat cursul de analiză calitativă şi încep să studiez biologia. Abordez această disciplină cu şovăială, deoarece aflu că o să disecăm rîme şi broaşte.

Săptămîna trecută s—a ţinut la capelă o conferinţă deosebit de interesantă şi de instructivă cu privire la vestigiile romane din sudul Franţei. Niciodată n—am ascultat o expunere mai clară asupra acestui

subiect.

În legătură cu cursurile noastre de literatură engleză citim „Tintern Abbey" de Wordsworth[34]. Ce operă minunată şi cît de bine întruchipează concepţia autorului despre panteism. Curentul romantic de la începutul secolului trecut, reprezentat prin operele poeţilor Shelley, Byron, Keats, Wordsworth, îmi spune cu mult mai mult decît perioada clasică, care l—a precedat. Şi pentru că a venit vorba de poezie, ai citit vreodată încântătorul poem al lui Tennyson[35] : „Locksley Hall" ?

În ultima vreme merg foarte regulat la orele de gimnastică. S—a instituit un sistem de control şi cea mai mică abatere de la regulament îţi atrage foarte multe neplăceri. Sala de gimnastică e prevăzută cu un frumos bazin de înot din ciment şi marmură, darul unei foste absolvente. Tovarăşa mea de cameră, domnişoara McBride, mi—a dat costumul ei de baie (a intrat aşa de mult la apă, încît ea nu—l mai poate purta) şi sînt pe punctul de a începe lecţiile de înot.

Aseară am avut ca desert o îngheţată delicioasă de culoare trandafirie. Pentru colorarea mîncărurilor se folosesc numai substanţe vegetale. Colegiul se opune la întrebuinţarea culorilor de anilină, atît din motive estetice cît şi sanitare.

În ultimul timp vremea a fost ideală — soare strălucitor şi nori răzleţiţi de cîteva viscole binevenite. Tovarăşele mele şi cu mine am făcut plimbări foarte plăcute, ducîndu—se şi întorcîndu—se de la cursuri — dar mai ales la întoarcere.

În speranţa, scumpe domnule Smith, că această scrisoare vă va găsi în obişnuita dumneavoastră stare de sănătate,

Rămîn, a dumneavoastră din toată inima,
Jerusha Abbott

---

[34] William Wordsworth (1770—1850), poet romantic englez. Cele mai cunoscute poezii lirice ale sale sînt cele dedicate farmecului naiv al naturii, interpretată de el într—un colorit mistic şi ideal (ciclul „Lucy", „Tintern Abbey", „Alice Fell" etc).

[35] Alfred Tennyson (1809—1892), poet englez a cărui bogată creaţie este inspirată din legendele medievale engleze. El a încercat să împace principiile etice—religioase cu o concepţie modernă, practicistă despre viaţă. Versurile sale se disting prin armonie, muzicalitate, dar şi printr—o perfecţiune uneori artificială.

24 APRILIE

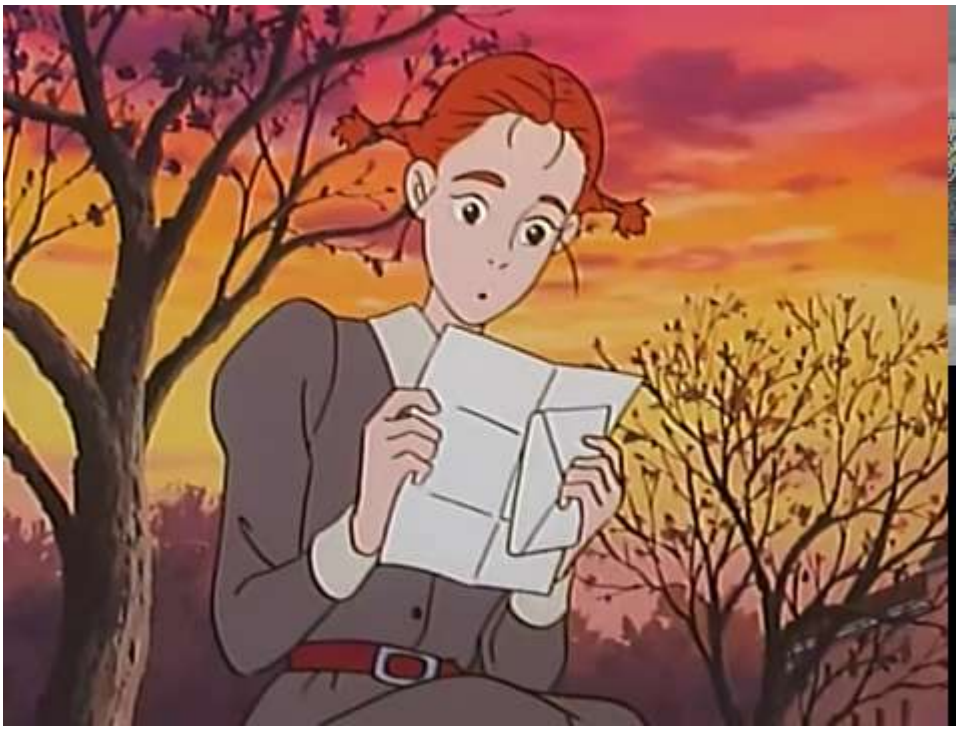

Dragă tăicuţule,

A sosit din nou primăvara ! Ar trebui să vezi ce minunată e incinta universităţii. Cred că ai putea să vii şi să te convingi dumneata însuţi. Domnul Jervie a venit din nou pe aici vinerea trecută, dar n—a nimerit momentul cel mai propice, căci Sallie, Julia şi cu mine tocmai alergam să prindem trenul. Şi unde crezi că ne duceam ? La Princeton, ca să luăm parte la un ceai dansant şi să asistăm la un meci, dacă ţii neapărat să ştii ! Nu te—am întrebat dacă pot să mă duc, deoarece presimţeam că secretarul dumitale va spune „nu". Dar totul a decurs în ordine. Am avut permis de ieşire din colegiu, iar doamna McBride ne—a însoţit. Am petrecut de minune — cred că nu e necesar să—ţi dau amănunte ; sînt prea multe şi complicate.

SÎMBĂTĂ

În picioare, înainte de ivirea zorilor ! Paznicul de noapte ne—a trezit — pe şase dintre noi — am făcut cafea într—un ibric (cred că niciodată n—ai văzut aşa de multă drojdie !), am mers pe jos două mile şi ne—am urcat în vîrful unei coline zisă „Dealul Copacului" pentru a vedea răsăritul soarelui. Ultima pantă am urcat—o căţărîndu—ne ! Soarele era cît pe ce să ne—o ia înainte ! (Răsărise cam pe trei sferturi.) Şi poate crezi că nu ne—am întors cu o poftă de mîncare straşnică la micul dejun ? !

Doamne, tăicuţule, îmi pare că azi am un stil foarte exclamatoriu; această pagină este presărată cu semne de exclamare.

Intenţia mea a fost să—ţi scriu mult despre copacii înmuguriţi, despre noua pistă de zgură de pe terenul de sport, despre îngrozitoarea lecţie de biologie pe care o avem pentru mîine, despre bărcile noi de pe lac, despre Catherine Prentiss, care are pneumonie, despre fuga pisoiului de angora a lui Prexy, care s—a rătăcit şi a fost găzduit în pavilionul Fergussen timp de două săptămîni, pînă ce a fost semnalat de o cameristă, şi despre cele trei rochii noi ale mele — albă, roz, bleu cu picăţele, precum şi pălăriile potrivite — dar sînt prea somnoroasă.

Întotdeauna invoc această scuză, nu—i aşa ? Dar un colegiu de fete este un loc unde se desfăşoară o intensă activitate şi, la sfîrşitul zilei, sîntem într—adevăr foarte obosite ! Mai cu seamă cînd ziua începe o dată cu revărsatul zorilor.

Cu afecţiune,
Judy

15 MAI

Dragă tăicuţule Picioare—Lungi,

Este politicos cînd te urci în tramvai să te uiţi fix înainte şi să nu vezi pe nimeni ?

O foarte frumoasă doamnă, îmbrăcată într—o foarte frumoasă rochie, s—a urcat azi—dimineaţă în tramvai şi, fără să dea alt semn de viaţă, a stat cam cincisprezece minute uitîndu—se fix la o reclamă de bretele. Nu cred că e politicos să ignorezi toată lumea, ca şi cum tu ai fi unica persoană importantă, căci, oricum, pierzi o mulţime de lucruri interesante din jurul tău. În timp ce ea sorbea cu nesaţ acea stupidă reclamă, eu am studiat un tramvai întreg, ticsit de făpturi omeneşti deosebit de interesante.

Desenul de pe pagina următoare este reprodus pentru prima oară. Ai zice că—i un păianjen care spînzură la capătul unei sfori, dar nu—i de loc aşa, ci este portretul meu învăţînd să înot în bazinul din sala de gimnastică.

Profesoara trece o funie prin inelul prins la spatele cordonului meu, funie ce se mişcă pe un scripete fixat în tavan. Ar fi un sistem admirabil pentru înot, dacă ai avea desăvîrşită încrederea în cinstea antrenoarei. Dar mie mi—e frică tot timpul că va desprinde funia, aşa că trag cu un ochi neliniştit la ea, iar cu celălalt îmi văd de înot, ori împărţindu—mi astfel atenţia în două nu pot să fac progresele, pe care le—aş realiza altminteri.

În ultimul timp vremea e foarte schimbătoare. Cînd am început să scriu ploua, iar acum străluceşte soarele. Sallie şi cu mine vom ieşi să jucăm tenis, şi astfel o să fim scutite de gimnastică.

O SĂPTĂMÎNA MAI TÎRZIU

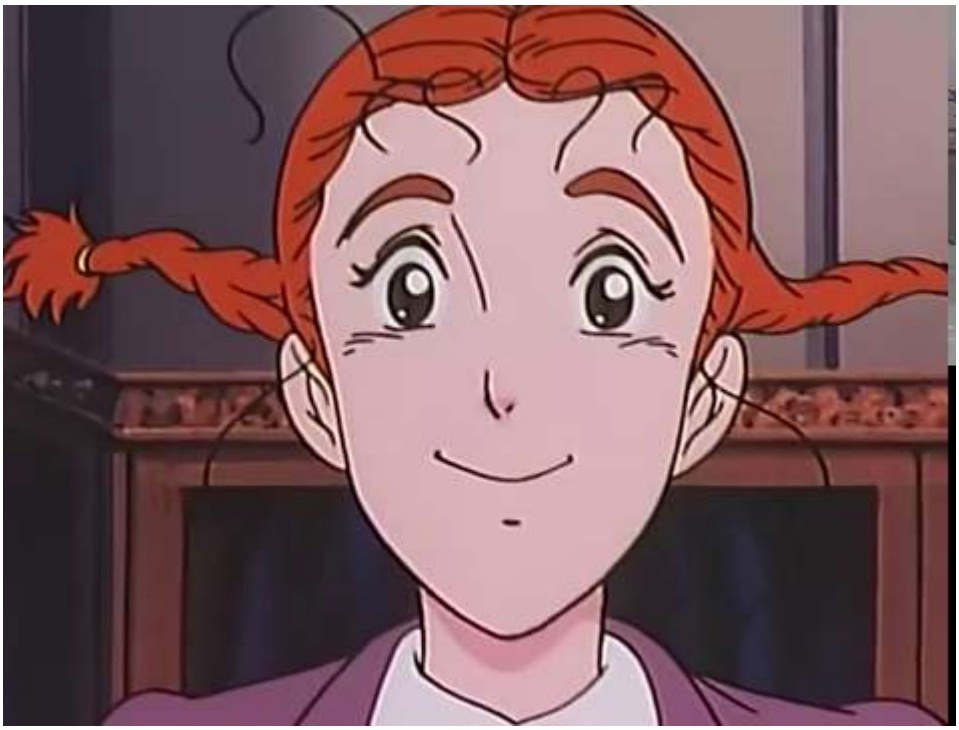

De mult ar fi trebuit să termin această scrisoare, dar n—am făcut—o. Nu te supăra, tăicuţule, dacă nu sînt prea punctuală. Crede—mă că îmi place să—ţi scriu. Faptul de a avea o familie îmi dă un sentiment de respectabilitate. Vrei să—ţi spun ceva ? Dumneata nu eşti singurul bărbat căruia îi scriu scrisori. Mai sînt încă alţi doi. Iarna aceasta am primit scrisori lungi şi frumoase de la domnul Jervie (cu adresa de pe plic scrisă la maşină, pentru ca Julia să nu recunoască scrisul). Ai auzit vreodată ceva mai *şocant ?* Şi în fiecare săptămînă sau cam aşa ceva primesc de la Princeton cîte o scrisoare foarte mîzgălită, de obicei scrisă pe hîrtie galbenă de bloc, la care răspund cu o promptitudine de om de afaceri. Aşa că, vezi, nu mă deosebesc mult de celelalte fete — primesc şi eu scrisori ca şi ele.

Ţi—am spus oare că am fost aleasă membră în cercul dramatic al studentelor din anul IV? O organizaţie foarte *recherchée*[36] . Din o mie de fete sînt admise numai şaptezeci şi cinci de membre. Găseşti oare că e bine ca eu, o socialistă, să fac parte din această asociaţie ?

Cu ce crezi că mă ocup în momentul de faţă la sociologie ? Scriu *(figurez—vous !*[37]) un articol despre îngrijirea Copiilor Orfani. Profesorul a împărţit subiectele la întîmplare — ca la cărţile de joc — iar mie mi—a căzut tocmai acest subiect. *C'est drôle ça, n'est pas ?*[38]

Sună clopoţelul pentru masă. O să pun această scrisoare la cutie cînd voi trece pe lîngă ea.

Cu afecţiune,
Judy

---

[36] Rafinată (în limba franceză în text).
[37] Imaginează—ţi (idem).
[38] E caraghios, nu—i aşa ? (idem).

4 IUNIE

Dragă tăicuţule,

Sînt foarte ocupată — peste zece zile se împart diplomele, mîine examen. Foarte mult de învăţat, foarte mult de împachetat şi afară, priveliştea este atît de ispititoare, încît e păcat să stai în casă. Dar, lasă, se apropie vacanţa. Julia pleacă în vara asta în străinătate — este a patra oară. Nu încape îndoială, tăicuţule, bunurile nu sînt împărţite în mod egal. Sallie, ca de obicei, merge în munţi la Adirondacks. Şi ce crezi c—am să fac eu ? Ai să te gîndeşti la trei lucruri. La Lock Willow? N—ai ghicit ! La Adirondacks, cu Sallie ? Te înşeli. (N—am să mai încerc ; am fost descurajată anul trecut). Nu ghiceşti? Nu eşti un spirit prea inventiv. Îţi voi spune eu, tăicuţule, dacă îmi făgăduieşti că n—ai să faci o mie de obiecţiuni. Îl previn pe secretarul dumitale că m—am hotărît. Am să petrec vara la marginea mării, cu o doamnă Charles Paterson, şi am s—o meditez pe fiica ei, care trebuie să intre la toamnă la colegiu. Am cunoscut—o la familia McBride ; e o femeie încîntătoare. Voi mai da lecţii de latină şi de engleză şi fiicei sale mai mici, dar voi avea ceva timp liber şi pentru mine şi voi cîştigă cincizeci de dolari pe lună ! Ce zici, nu—i o sumă colosală ? Doamna Paterson mi—a oferit—o. Aş fi roşit să cer mai mult de douăzeci şi cinci.

Voi sta la Magnolia (acolo îşi are ea locuinţa) pînă la 1 septembrie şi voi petrece, probabil, ultimele trei săptămîni la Lock Willow. Mi—ar plăcea să—i văd din nou pe Sempli şi toate animalele atît de prietenoase.

Cum ţi se pare programul meu, tăicuţule ? Vezi, încep să devin cu desăvîrşire independentă. Dumneata m—ai pus pe picioare şi cred că acum pot merge aproape singură.

Serbarea de sfîrşit de an de la Princeton şi examenele noastre coincid — ceea ce înseamnă o cumplită lovitură. Sallie şi cu mine doream aşa de mult să mergem acolo, dar, desigur, ne este absolut imposibil.

La revedere, tăicuţule, îţi urez o vară frumoasă şi să te întorci la toamnă odihnit şi dispus, pentru un alt an de muncă (iată ce—ar trebui să—mi scrii dumneata mie !). N—am nici o idee despre ce faci dumneata vara sau cum te distrezi. Nu pot să—mi imaginez mediul în care trăieşti. Joci golf, vînezi, călătoreşti sau stai la soare şi meditezi ?

Dar, oricum, îţi urez petrecere bună şi n—o uita pe
Judy

10 IUNIE

Scumpe tăicuţule,

Iată cea mai dificilă scrisoare pe care am compus—o vreodată : dar m—am hotărît ce trebuie să fac şi nimic nu mă va determina să dau înapoi. Este un gest plin de amabilitate, un gest generos şi minunat din partea dumitale că doreşti să mă trimiţi în vara asta în Europa. Pentru moment ideea m—a ameţit, dar, cumpănind la rece, am spus *nu.* Ar fi într—adevăr nelogic din partea mea să refuz de a mai primi bani de la dumneata pentru colegiu, în schimb, să—i accept pentru plăceri. Nu trebuie să mă obişnuieşti cu prea mult lux. Un om nu simte lipsa unui lucru pe care nu l—a avut niciodată ; însă îi vine tare greu să se lipsească de lucrurile pe care a început să le considere ca *ale lui,* ca *ale sale* (limba engleză are nevoie de un pronume posesiv neutru, care—i lipseşte), un drept natural. A locui cu Sallie şi cu Julia înseamnă o încercare formidabilă pentru filozofia mea stoică. Ele amîndouă, încă din fragedă copilărie, au avut tot ce—au dorit şi acceptă fericirea ca ceva firesc, încredinţate fiind că lumea e datoare să le dea tot ceea ce poftesc. Poate că lumea le—o datorează. În orice caz, s—ar zice că lumea îşi recunoaşte această datorie şi se achită de ea. Însă, în ce mă priveşte, lumea nu—mi datorează nimic şi mi—a spus—o în mod limpede de la început. N—am dreptul să mă împrumut, să iau pe credit, căci va veni o vreme cînd lumea va respinge pretenţiile mele.

Mi se pare că plutesc într—un ocean de metafore, dar sper că sesizezi ceea ce vreau să spun. În orice caz, am ferma convingere că singurul lucru cinstit pe care trebuie să—l fac este să dau lecţii în vara asta şi să încep să mă întreţin singură.

MAGNOLIA, PATRU ZILE MAI TÎRZIU

Mă pregăteam să—ţi scriu în continuare, cînd ce crezi că s—a întîmplat ? Camerista a venit, cu o carte de vizită a domnului Jervie. Pleacă şi el în vara asta în străinătate, nu cu Julia şi familia ei, ci absolut singur. I—am spus că dumneata mi—ai scris să mă duc cu o doamnă care însoţeşte un grup de fete. El a aflat de dumneata, tăicuţule. Adică ştie că mama şi tatăl meu sînt morţi şi că un domn mărinimos mă trimite la colegiu, dar eu, pur şi simplu, n—am avut curajul să—i pomenesc de „John Grier" şi de toate celelalte. El crede că dumneata eşti tutorele meu şi un vechi şi legitim prieten al familiei. Niciodată nu i—am spus că nu te—am cunoscut. I s—ar părea prea ciudat !

Oricum, el a insistat să merg în Europa. A spus că e foarte necesar pentru educaţia mea şi că nu trebuie să refuz. De asemenea, mi—a spus că tot atunci va fi şi el la Paris şi că, din cînd în cînd, vom fugi de sub supraveghere şi vom lua masa împreună la restaurante străine, plăcute, distractive.

Ei bine, tăicuţule, crede—mă că asta mă ispitea ! Aproape—aproape că cedasem. Dacă el n—ar fi fost atît de dictatorial, poate aş fi cedat cu totul. Pot să fiu convinsă încetul cu încetul, dar nu *vreau* să fiu forţată. A spus că sînt un copil încăpăţînat, prost, neghiob, iraţional, ridicol, idiot (acestea sînt numai cîteva din epitetele jignitoare pe care mi le—a atribuit ; celelalte îmi scapă), că nu ştiu ce e bine şi că ar trebui să las persoanele mai vîrstnice să judece. Aproape că ne—am certat — nu sînt sigură că nu ne—am certat de—a binelea !

În orice caz, mi—am împachetat în grabă cuferele şi am venit aici. M—am gîndit că, înainte de a isprăvi scrisoarea către dumneata, e mai bine să dau foc la toate punţile. Acum ele s—au prefăcut în cenuşă. Iată—mă deci la „Cliff Top" (numele vilei doamnei Paterson), cu geamantanele nedesfăcute, şi Florence (fiica cea mică) se şi luptă cu substantivele declinării întîia. Se pare că lupta va fi cumplită. Florence este un copil nemaipomenit de răsfăţat. Mai întîi trebuie s—o deprind cum să înveţe. Pînă acum niciodată nu s—a străduit să facă vreo muncă grea, decît ca să mănînce îngheţată cu sifon[39] .

Folosim drept clasă un colţ de stîncă liniştit. Doamna Paterson doreşte ca fetele să stea afară la aer — şi trebuie să—ţi mărturisesc că—mi vine tare greu să mă concentrez, avînd în faţă marea albastră şi corăbiile ce plutesc prin faţa mea ! Şi cînd mă gîndesc că aş fi putut să fiu pe bordul uneia din ele, navigînd spre ţări străine — dar n—am să mă mai gîndesc la nimic altceva decît la gramatica latină.

Prepoziţiile a sau ab, absque, coram, cum, de, e sau ex, prae, pro, sine, tenus, in, subter, sub şi super cer ablativul.

Aşa că, vezi, m—am şi adîncit în muncă, întorcînd cu hotărîre spatele ispitei. Nu fi supărat pe mine, te rog, şi să nu—ţi închipui că nu apreciez bunătatea dumitale, căci, crede—mă, o preţuiesc totdeauna,

---

[39] În englezeşte, „ice—cream soda water" este o îngheţată specială americană.

totdeauna. Singurul mod prin care voi putea vreodată să—mi arăt recunoştinţa este să devin o „Cetăţeancă Foarte Folositoare". (Oare femeile sînt cetăţeni ? Nu cred că sînt.) În orice caz, o Persoană Foarte Folositoare. Iar cînd mă vei privi, vei putea spune : „Eu am dat lumii această Persoană Foarte Folositoare".

Sună frumos, nu—i aşa, tăicuţule ? Dar n—aş vrea să te înşel. Deseori am impresia că sînt o făptură lipsită de însemnătate ; e amuzant să faci planuri, alegîndu—ţi o carieră, dar e foarte probabil că nu voi fi cîtuşi de puţin diferită de oricare altă fiinţă comună. Poate voi sfîrşi prin a mă mărita cu un antreprenor de pompe funebre şi voi fi muza lui inspiratoare.

A dumitale pentru totdeauna, Judy

19 AUGUST

Dragă tăicuţule Picioare—Lungi,

De la fereastra mea se vede cea mai frumoasă privelişte — mai bine zis un ţinut marin, nimic altceva decît apă şi stînci.

Vara trece. Dimineaţa o petrec cu latina, engleza, algebra şi cu cele două fete proaste. Nu ştiu cum va putea Marion să intre la colegiu, sau cum va rămîne acolo, odată intrata. Cît despre Florence, nici o nădejde, dar, ah ! e o frumuseţe ! Faptul că sînt atît de proaste cred că n—are nici o importanţă de vreme ce sînt aşa de frumoase. Totuşi nu mă pot opri să nu mă gîndesc cît de mult îşi vor plictisi bărbaţii cu conversaţiile lor, afară numai dacă nu vor fi destul de norocoase ca să se mărite cu bărbaţi proşti. Şi cred că e foarte posibil. Lumea pare să fie plină de bărbaţi proşti ; am întîlnit destui în vara aceasta.

După—amiază ne plimbăm pe faleză sau înotăm, dacă fluxul este propice. În apă sărată pot să înot cu cea mai mare uşurinţă. Vezi, am şi început să pun în practică ceea ce am învăţat.

Am primit o scrisoare de la domnul Jervie Pendleton din Paris, o scrisoare scurtă, aproape laconică. Nu m—a iertat chiar de—a binelea fiindcă am refuzat să—i urmez sfatul. Cu toate acestea, dacă se întoarce mai devreme, ne vom revedea, pentru cîteva zile, la Lock Willow înainte de a se deschide colegiul ; iar dacă sînt foarte cuminte, amabilă şi ascultătoare (înclin să presupun că sînt), voi intra din nou în graţiile lui.

Am primit, de asemenea, o scrisoare şi de la Sallie. Ar vrea să mă duc la ei la camping în septembrie, pentru două săptămîni. Trebuie oare să—ţi cer voie, sau am ajuns la punctul cînd pot face ce vreau ? Da, sînt sigură că am ajuns. Sînt în cursul superior, după cum ştii. Muncind toată vara, simt nevoia să mă distrez un pic pentru sănătatea mea, şi vreau să văd Adirondacks, şi vreau s—o văd pe Sallie ; vreau să—l văd pe fratele Salliei ; o să mă înveţe să vîslesc şi (aici ating motivul meu principal, care e josnic) vreau ca domnul Jervie să sosească la Lock Willow şi să nu mă găsească acolo.

Trebuie să—i arăt că el nu poate să—mi dicteze. Nimeni nu poate să—mi dicteze, decît dumneata şi nici dumneata întotdeauna ! Mă duc să mă plimb în pădure.

Judy

CAMPINGUL McBRIDE, 6 SEPTEMBRIE

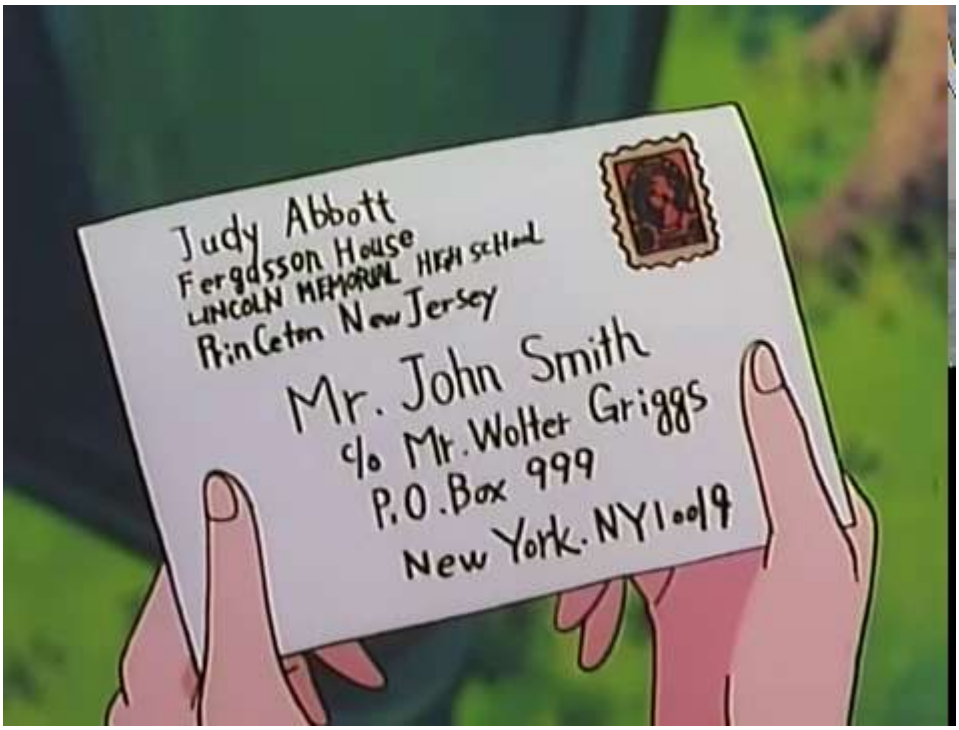

Scumpe tăicuţule,

Scrisoarea dumitale n—a sosit la timp (şi asta mă bucură). Dacă vrei ca ordinele dumitale să fie ascultate, trebuie ca secretarul dumitale să le trimită în mai puţin de două săptămîni. După cum observi, mă aflu aici de cinci zile. Pădurile sînt minunate, la fel şi campingul, şi vremea, şi familia McBride ; tot aşa şi lumea întreagă. Sînt foarte fericită !

Dar iată că Jimmie mă cheamă să mă duc la canotaj. La revedere ! Îmi pare rău că n—am ascultat. Dar de ce eşti aşa de insistent şi nu vrei să mă laşi să mă distrez şi eu un pic ? După ce am muncit toată vara, merit şi eu două săptămîni. Eşti îngrozitor de egoist.

Cu toate acestea te iubesc, tăicuţule, în ciuda tuturor defectelor dumitale.

Judy

3 OCTOMBRIE

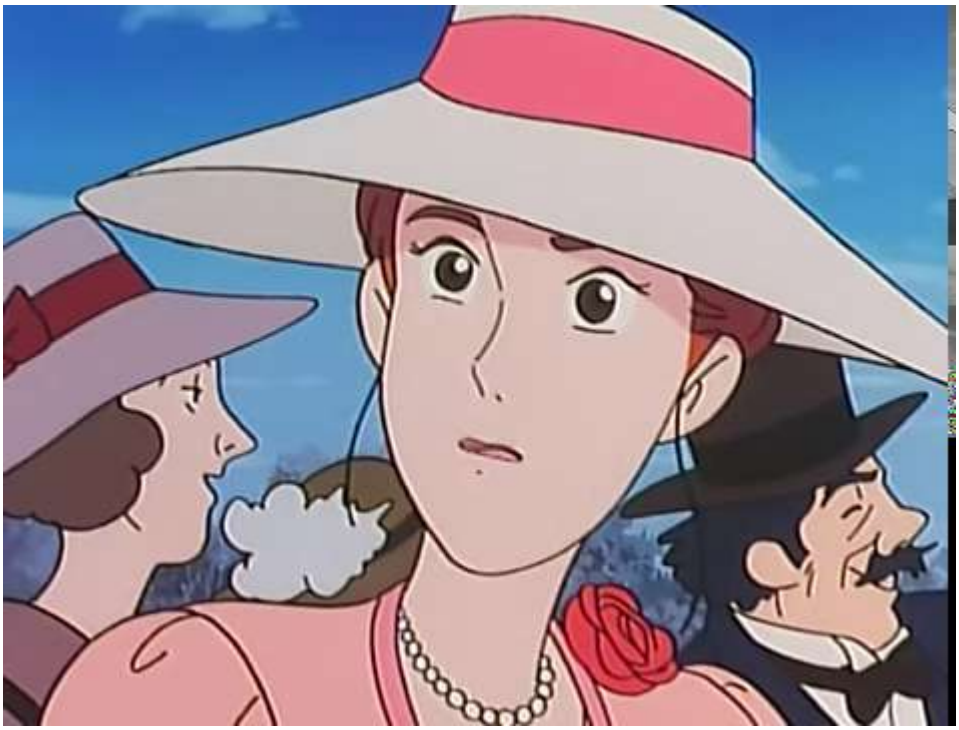

Dragă tăicuţule Picioare—Lungi,

Iată—mă—s din nou la şcoală, şi încă în anul IV — şi totodată redactor la Revista Lunară. Pare oare verosimil ca o persoană atît de rafinată să fi fost, cu patru ani în urmă, o pensionară a Orfelinatului John Grier ? Parvii repede în America !! Şi ce crezi ? Am primit un bilet de la domnul Jervie, trimis la Lock Willow şi expediat apoi de acolo aici. Îi pare rău, însă în toamna asta nu se poate duce la fermă. A primit o invitaţie de la nişte prieteni, ca să facă o croazieră cu iahtul. Speră că am petrecut o vară frumoasă şi că mă distrez bine la ţară.

Dar el a ştiut prea bine că sînt la campingul McBride, fiindcă i—a spus Julia ! Voi, bărbaţii, ar trebui să lăsaţi şiretlicurile pe seama femeilor. Nu sînteţi destul de abili.

Julia are un geamantan cu cele mai încîntătoare rochii noi — o rochie de seară de crep Liberty, de culoarea curcubeului, care s—ar potrivi mai degrabă îngerilor din paradis. Şi eu care credeam că rochiile mele din anul acesta sînt fără precedent (există oare acest cuvînt ?) de frumoase. Am copiat garderoba doamnei Paterson, cu ajutorul unei croitorese ieftine ; şi, deşi rochiile nu sînt gemene cu originalul, am fost tare fericită... pînă ce Julia a despachetat. Dar acum nu trăiesc decît să văd Parisul.

Dragă tăicuţule, nu te bucuri că nu eşti fată ? Îmi închipui că te gîndeşti că mofturile pe care le facem pentru rochii sînt absolut ridicole. Aşa şi e ! Nu încape îndoială. Dar vina este în întregime a dumitale.

Ai auzit vreodată despre învăţatul Herr Professor care privea cu dispreţ podoabele inutile şi predica îmbrăcămintea practică şi funcţională pentru femei ? Soţia sa, care era o făptură docilă, a adoptat „reforma îmbrăcămintei", iar el ce crezi c—a făcut ? A fugit cu o cîntăreaţă de varieteu.

A dumitale pentru totdeauna,
Judy

P.S. Camerista de pe coridorul nostru poartă şorţuri albastre, cadrilate, de stambă. În locul acestora, am să—i cumpăr altele cafenii şi pe cele albastre le voi arunca în fundul lacului. Simt un fior ori de cîte ori mă uit la ele.

17 NOIEMBRIE

Dragă tăicuţule Picioare—Lungi,

O pată a căzut pe cariera mea literară. Nu ştiu dacă să—ţi mărturisesc sau nu, dar simt nevoia să fiu cît de cît compătimită — o compătimire mută, te rog ; să nu redeschizi rana, referindu—te la ea în scrisoarea dumitale viitoare.

În iarna care a trecut şi în tot timpul verii cînd nu predam latina elevelor mele nătînge am scris o carte. Am isprăvit—o chiar înainte de a se redeschide cursurile colegiului şi am trimis—o la o editură. Mi—au ţinut—o două luni şi eram sigură că o vor accepta ; însă ieri—dimineaţă a sosit un pachet recomandat (treizeci de cenţi taxa) în care se afla cartea şi o scrisoare din partea editorului, o scrisoare frumoasă şi prietenească, dar sinceră ! Spunea că a văzut după adresă că sînt încă studentă şi că, dacă vreau să—i primesc sfatul, mă îndeamnă să—mi dau toată silinţa la învăţătură şi să aştept ca mai întîi să—mi iau licenţa, şi—apoi să încep a scrie. A alăturat şi părerea criticului său. Iat—o :

„Subiectul foarte neverosimil. Caracterizare exagerată. Conversaţie artificială. Foarte mult umor, dar nu întotdeauna de cea mai bună calitate. Spuneţi—i să mai încerce. Cu timpul, ar putea să scrie o adevărată carte".

Aşa—i că nu—i cîtuşi de puţin măgulitor, tăicuţule ? Şi eu care credeam că aduc o serioasă contribuţie la literatura americană. Eram ferm convinsă. Plănuiam să—ţi fac o surpriză, scriind un mare roman înainte de a fi licenţiată. Am cules materialul pe cînd mă aflam în casa Juliei, anul trecut de Crăciun. Cred însă că editorul are dreptate. Probabil că două săptămîni nu sînt, de ajuns să observ moravurile şi obiceiurile unui mare oraş.

Ieri după—masă am ieşit la plimbare şi am luat manuscrisul cu mine ; cînd am ajuns la uzina noastră de gaz, am intrat înăuntru şi l—am întrebat pe mecanic dacă aş putea folosi o clipă furnalul său. El, politicos, a deschis uşile, iar eu, cu propriile mele mîini, am azvîrlit romanul în foc. Am simţit ca şi cum mi—am incinerat unicul mea copil !!

Aseară m—am dus la culcare cu totul descurajată. M—am gîndit că niciodată n—o să fie ceva de capul meu şi că dumneata ai cheltuit banii în vînt. Dar ce crezi ? Azi—dimineaţă m—am deşteptat avînd în minte un subiect nou şi frumos, şi mai toată ziua am construit personajele ; şi am fost atît de fericită ! Nimeni nu mă poate acuza că sînt o pesimistă. Dacă aş avea un soţ şi doisprezece copii, şi dacă toţi ar fi înghiţiţi într—o zi de un cutremur, a doua zi m—aş scula zîmbind şi m—aş apuca să—mi încheg o nouă familie.

Cu drag,
Judy

14 DECEMBRIE

Dragă Tăicuţule Picioare—Lungi,

Noaptea trecută am visat cel mai ciudat vis. Se făcea că intru într—o librărie, iar vînzătorul îmi aduce o carte nouă, intitulată „Viaţa şi scrisorile lui Judy Abbott". Am văzut—o foarte limpede, legată în pînză roşie, cu o gravură a Orfelinatului John Grier pe copertă, iar portretul meu pe prima pagină şi, sub el, scrise cuvintele : „Cu multă stimă, a dumitale, Jerusha Abbott". Dar tocmai cînd voiam să mă uit la sfîrşitul cărţii ca să citesc inscripţia de pe piatra mea de mormînt, m—am trezit. Am fost foarte contrariată ! Cît p—aci era să aflu cu cine am să mă mărit şi cînd o să mor.

Nu crezi că ar fi interesant dacă, într—adevăr, ai putea să citeşti istoria vieţii tale, scrisă cu toată sinceritatea de un autor atotştiutor ? Şi presupune că ai putea s—o citeşti numai cu această condiţie : niciodată să n—o uiţi şi să fii nevoit să treci prin viaţă, ştiind dinainte cu exactitate, tot ce se va întîmpla, tot ce vei face, şi să cunoşti cu precizie ceasul cînd vei muri. Cîţi oameni crezi că ar avea atunci curajul s—o citească? Sau cîţi ar putea să—şi strunească îndeajuns de bine curiozitatea de a n—o citi, chiar cu preţul de a trăi fără speranţe şi fără surprize ?

Viaţa, chiar în cel mai bun caz, e destul de monotonă ; trebuie să mănînci şi să dormi atît de des. Dar închipuieşte—ţi cît de cumplit de monotonă ar fi dacă nu s—ar întîmpla ceva neaşteptat în intervalul dintre cele două mese. Dumnezeule, tăicuţule, iată o pată de cerneală ! Sînt la pagina a treia şi nu pot să încep altă coală.

Fac biologia şi în anul acesta — un obiect foarte interesant, în prezent studiem aparatul digestiv. Ar trebui să vezi cît de nostim se vede la microscop secţiunea transversală a unui duoden de pisică.

Pe lîngă aceasta, am început filozofia — interesantă, dar abstractă. Prefer biologia unde poţi pironi pe planşetă obiectul ce trebuie analizat. Altă pată ! Şi încă una ! Această peniţă plînge cu foc. Te rog, iartă—i lacrimile.

Crezi în liberul—arbitru ? Eu cred — fără rezervă. Nu sînt de loc de părerea acelor filozofi care susţin că fiecare acţiune este rezultatul absolut inevitabil şi automat al unei aglomerări de cauze îndepărtate. Aceasta e doctrina cea mai imorală pe care am auzit—o vreodată — căci atunci nimeni n—ar fi acuzat de faptele lui. Dacă un om ar crede în fatalitate, n—ar avea decît să stea jos şi să spună: „Facă—se voia Domnului", şi să continue să rămînă nemişcat pînă ce cade mort.

Eu cred în mod absolut în propriul meu liber—arbitru şi în puterea mea de a îndeplini orice ; iar aceasta e credinţa care mişcă munţii din loc. Aşteaptă să vezi ce mare scriitoare am să ajung ! Am isprăvit patru capitole din cartea mea cea nouă şi am schiţat încă cinci. Scrisoarea de faţă e foarte obscură — nu te doare capul, tăicuţule ? Acum, cred că mă voi opri ca să fac nişte fondante. Îmi pare rău că nu—ţi pot trimite şi dumitale. Vor fi tare bune fiindcă o să le facem cu smîntînă şi cu trei pachete de unt.

Cu drag, Judy

P.S. La ora de educaţie fizică facem şi gimnastică artistică. Din desenul alăturat poţi să—ţi dai seama cît de mult seamănă cu un balet în toată puterea cuvîntului. Cea de la coadă care execută o piruetă graţioasă este ea — adică eu.

26 DECEMBRIE

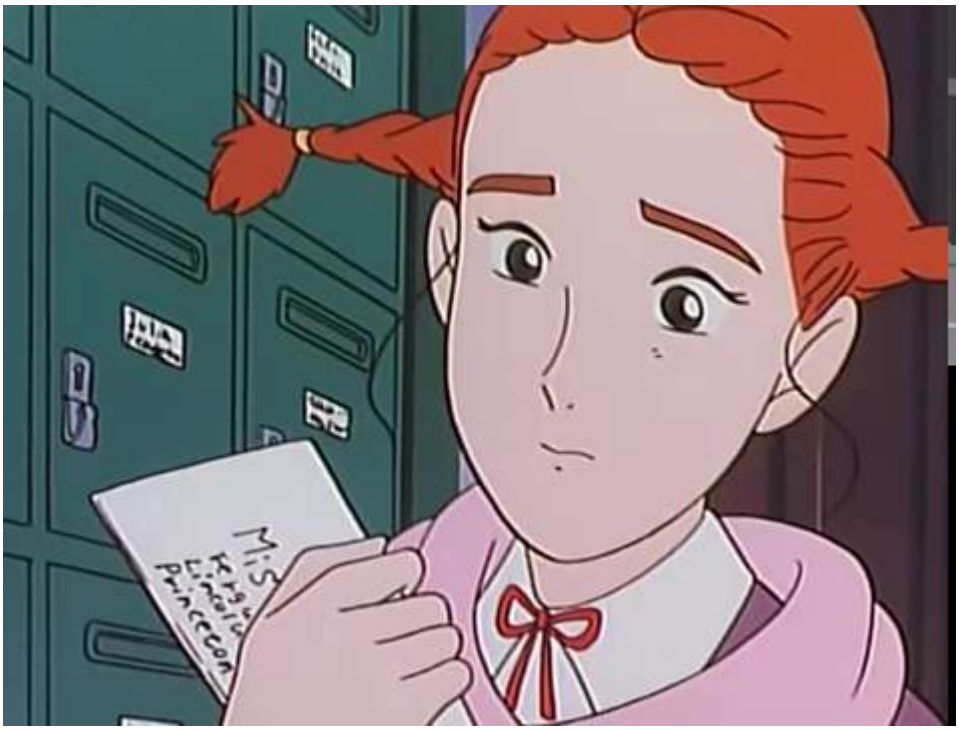

Scumpul meu scump tăicuţ,

Ce—i cu dumneata ? Nu judeci ? Nu ştii că nu trebuie să dai unei singure fete şaptesprezece cadouri de Crăciun ?
Sînt o socialistă, te rog să nu uiţi asta ; vrei să mă faci să fiu o plutocrată?

Gîndeşte—te cît de greu are să fie dacă ne vom certa vreodată ! Voi fi nevoită să angajez un furgon ca să—ţi înapoiez darurile.

Îmi pare rău c—a ieşit aşa de strîmbă cravata pe care ţi—am trimis—o. Am împletit—o cu propriile mele mîini (după cum, fără îndoială, ai descoperit cercetînd partea inferioară). Va trebui s—o porţi în zilele friguroase şi să—ţi închei haina pînă sus.

Îţi mulţumesc, tăicuţule, de o mie de ori. Cred că eşti cel mai drăguţ om din cîţi au trăit vreodată, dar şi cel mai nesocotit.

Judy

Îţi trimit un trifoi cu patru foi adus din campingul Mc Bride, ca să—ți poarte noroc de Anul nou.

9 IANUARIE

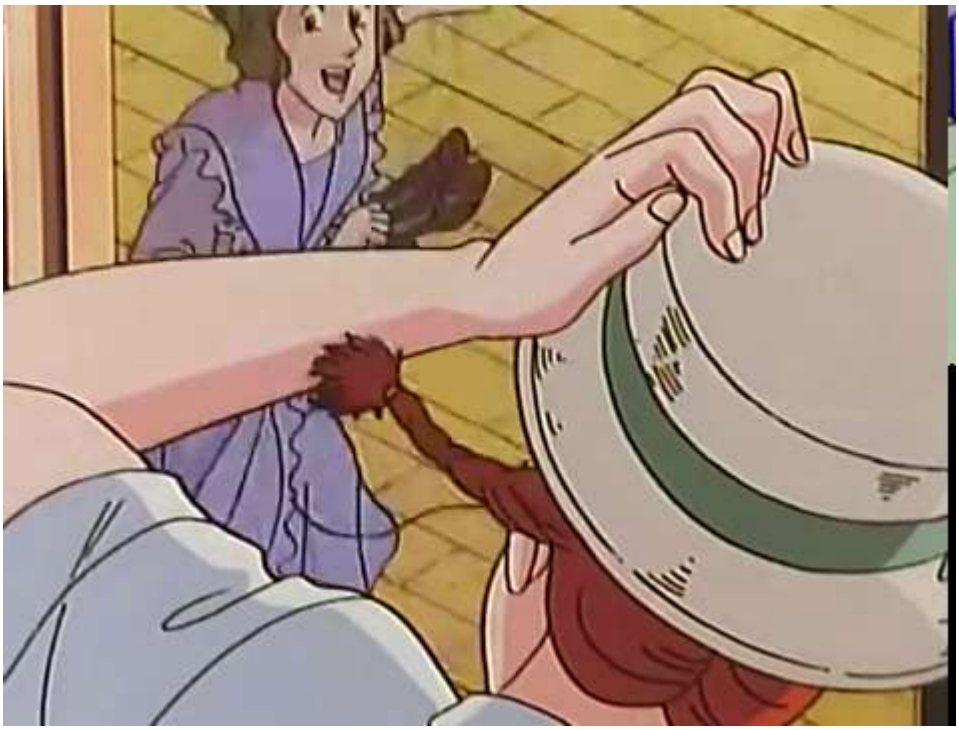

Vrei să faci ceva, tăicuţule, care să—ţi asigure pentru veşnicie mîntuirea sufletului ? Aici se află o familie într—o situaţie tare disperată : mama, tata şi patru copii, căci cei doi băieţi mai mari au plecat în lume ca să se îmbogăţească, dar nici unul n—a trimis nimic acasă. Tatăl a lucrat într—o fabrică de sticlă — meserie foarte nesănătoasă — şi s—a îmbolnăvit de tuberculoză, iar acum e internat într—un spital. Cu boala lui au cheltuit toate economiile, iar greul a căzut pe fiica cea mare, în vîrstă de douăzeci şi patru de ani. Ea coase rochii pentru un şiling şi cincizeci (cînd găseşte de lucru), iar seara brodează milieuri. Mama nu—i prea sănătoasă şi este foarte nevolnică şi bigotă. Şade cu mîinile încrucişate pe piept — un tablou al răbdării resemnate — în timp ce fiica ei se omoară cu lucrul, cu obligaţiile zilnice şi cu necazurile ; nu vede nici o posibilitate de a o scoate la capăt pînă la sfîrşitul iernii, şi nici eu. O sută de dolari ar fi de ajuns ca să cumpere cărbuni şi ghete pentru trei dintre copii, care astfel ar putea merge la şcoală, şi tot i—ar mai rămîne ceva, aşa că nu s—ar mai da de ceasul morţii cînd ar trece cîteva zile fără să capete de lucru.

Dumneata eşti omul cel mai bogat pe care—l cunosc. Nu crezi că ai putea dispune de o sută de dolari? Această fată merită cu mult mai mult să fie ajutată decît am meritat—o eu. Nu—ţi cer decît pentru fată ; mi—e perfect egal ce se va întîmpla cu mama, e o adevărată meduză.

Felul în care unii oameni îşi înalţă ochii la cer şi strigă : „Poate c—o să fie mai bine", cînd sînt absolut siguri că nu va fi aşa, mă scoate din sărite. Umilinţa şi resemnarea, sau oricum vei vrea s—o numeşti, nu este decît o inerţie neputincioasă. Sînt pentru o religie mai militantă !

Mîine avem la filozofie cea mai îngrozitoare lecţie, toată despre Schopenhauer. S—ar zice că profesorul habar n—are că noi mai urmăm şi alte materii. Este un răţoi bătrîn şi bizar; umblă cu capul în nori şi clipeşte uluit cînd din întîmplare se loveşte de pămînt solid. Încearcă să—şi învioreze lecţiile cu cîte o vorbă de duh, iar noi ne străduim să rîdem, dar te—asigur că glumele lui n—au pic de haz. Cînd nu are ore de curs, îşi petrece tot timpul încercînd să—şi lămurească dacă materia există într—adevăr sau dacă i se pare numai că există.

Sînt sigură că tînăra mea croitoreasă nu se îndoieşte cîtuşi de puţin că materia există.

Unde crezi că se află romanul meu cel nou ? În coşul cu hîrtii. Îmi dau seama că nu face doi bani, iar dacă ilustrul scriitor îşi dă seama de asta, care ar fi atunci părerea unui public cu simţ critic ?

MAI TÂRZIU

Mă adresez dumitale, tăicuţule, de pe patul de suferinţă. Zac de două zile, cu amigdalele umflate ; nu pot, să înghit decît lapte cald şi nimic altceva. „Ce—au gîndit părinţii tăi de nu ţi—au scos amigdalele cînd erai copil?" a vrut doctorul să ştie. Eu, una, nu ştiu ce să spun, dar mă îndoiesc că ei s—au gîndit prea mult la mine.

A dumitale,
J. A.

ZIUA URMĂTOARE

Am recitit aceste rînduri înainte de a închide plicul. Nu ştiu de ce am aruncat un văl atît de mohorît asupra vieţii. Mă grăbesc să te asigur că sînt tînără, fericită şi plină de viaţă. Sînt convinsă că şi dumneata eşti la fel. Tinereţea n—are nimic de—a face cu vîrsta, ci numai vioiciunea de spirit — aşa că, chiar dacă ai părul alb, poţi să fii încă un ţînc.

Cu drag,
Judy

12 IANUARIE

Dragă Domnule Filantrop,

Cecul dumitale pentru familia mea a sosit ieri. Îţi mulţumesc din inimă. Am renunţat la ora de gimnastică şi l—am dus imediat după prînz. Ar fi trebuit să vezi expresia de pe chipul fetei ! Era atît de surprinsă, de fericită, de uşurată, încît părea chiar tînără ; şi nu are decît douăzeci şi patru de ani ! Nu—i de plîns ?

Acum se simte ca şi cum toate bunurile din lume vin buluc. Va avea de lucru timp de două luni — cineva se mărită şi trebuie să—i facă trusoul.

—Mulţumesc lui Dumnezeu ! a strigat mama îndată ce a priceput că bucăţica de hîrtie era o bancnotă de o sută de dolari.

—Ba n—a fost de loc Dumnezeu — i—am spus eu — ci tăicuţul Picioare—Lungi (te—am numit domnul Smith).

—Da, însă Dumnezeu a fost acela care i—a trimis gîndul ăl bun — mi—a întors—o ea.

—Nicidecum ! Eu însămi i—am sugerat ideea — am răspuns răspicat.

Dar, oricum, tăicuţule, am credinţa că Dumnezeu te va răsplăti cum se cuvine. Meriţi să fii scutit de zece mii de ani de purgatoriu.

A dumitale, plină de recunoştinţă,
Judy Abbott

15 FEBRUARIE

Facă—se voia Maiestăţii Voastre

Azi—dimineaţă la micul dejun am mîncat plăcintă rece cu curcan şi friptură de gîscă şi am trimis după o ceaşcă de ceai (o băutură de China, din care n—am băut niciodată pînă în ziua de azi).
Nu te nelinişti, tăicuţule, nu mi—am pierdut minţile ; citez numai un pasaj din Samuel Pepys[40]. Îl citim în legătură cu istoria engleză. În versiune originală. Eu, Sallie şi Julia ne întreţinem acum în limba vorbită la 1660. Ascultă cele ce urmează :

„M—am dus la Charing Cross spre a vedea pe maiorul Harrison, întins şi împărţit în sferturi ; era cam tot atît de bine dispus pe cît putea să fie orice om în situaţia lui". Sau asta : „Am prînzit cu doamna baroană, care poartă un frumos doliu după fratele său, mort, ieri, de vărsat negru".

Nu ţi se pare că—i prea devreme să începi să dai recepţii ? Un prieten de al lui Pepys a născocit un truc foarte viclean, mulţumită căruia regele ar putea să—şi plătească datoriile, şi anume să vîndă sărăcimii alimentele vechi, alterate. Ce crezi dumneata, ca reformator, despre acest lucru ? Eu sper că noi, azi, nu sîntem aşa de răi, precum pretind ziarele.

Samuel era tot atît de preocupat de hainele lui ca oricare fată tînără. Cheltuia pe îmbrăcăminte de cinci ori mai mult decît soţia sa. Se pare că a fost Epoca de Aur a soţilor. Nu—i impresionantă nota care urmează ? Omul, precum vezi, era şi cinstit : „Azi mi s—a adus acasă frumoasa mea manta de Camlett, cu nasturi de aur, care m—a costat mulţi bani, şi mă rog lui Dumnezeu să fiu în stare s—o plătesc".

Iartă—mă că—ţi vorbesc aşa de mult de Pepys. În prezent scriu un eseu asupra lui.

Ce crezi, tăicuţule ? Însăşi Uniunea Autonomă a Şcolilor a înlăturat regulamentul privitor la ora zece. Putem ţine lămpile aprinse toată noaptea, dacă ne place, cu singura condiţie să nu—i deranjăm pe ceilalţi, dar ni se interzice să primim musafiri pe scara principală. Rezultatul e un frumos comentariu asupra naturii omeneşti : acum, cînd avem voie să stăm cît poftim de tîrziu, noi nu mai vrem. Capetele noastre încep să moţăie la orele nouă, iar pe la nouă şi jumătate tocul cade din mînă fără vlagă. Acum e nouă şi jumătate. Noapte bună !

---

[40] Samuel Pepys (1633—1703) — autor al unui celebru *Jurnal* scris între anii 1600—1669 şi descifrat abia în 1825. Fără a fi scriitor, Pepys zugrăveşte cu incontestabil talent şi cu o desăvîrşită sinceritate toate evenimentele intervenite în viaţa lui, atît particulară cît şi latura ei publică, de stat (Pepys a fost înalt funcţionar al Amiralităţii engleze).

DUMINICĂ

Tocmai m—am întors de la biserică — predicator din Georgia : „Trebuie să luăm seama, spune el, şi să nu ne dezvoltăm intelectul în dauna naturii noastre emoţionale" — dar găsesc că a fost o predică săracă, uscată (din nou Pepys). Indiferent din ce parte a Statelor Unite sau a Canadei vin ei, sau cărei secte religioase aparţin, veşnic auzi aceeaşi predică. Pentru Dumnezeu, de ce nu se duc la colegiul de băieţi şi să—i îndemne pe studenţi să nu îngăduie naturii lor bărbăteşti să fie strivită de prea multă încordare intelectuală ?

Este o zi frumoasă, limpede, glacială, cu chiciură. Îndată ce terminăm cu masa de prînz, Sallie, Julia, Marty Keene, Eleanor Pratt (prietene de—ale mele, pe care dumneata nu le cunoşti) şi cu mine o să ne îmbrăcăm cu foi scurte şi—o s—o pornim peste cîmp, pînă la ferma „Crystal Spring", unde o să luăm cina, cu pui fripţi şi clătite, iar apoi domnul Crystal Spring ne va aduce acasă cu docarul lui. La colegiu ar trebui să fim la orele şapte, dar astă—seară vom face din şapte opt.

Adio, bunule domn !

Am onoarea de a mă iscăli,

Sluga dumneavoastră cea mai cinstită, îndatorată, credincioasă şi supusă,

J. Abbott

5 MARTIE

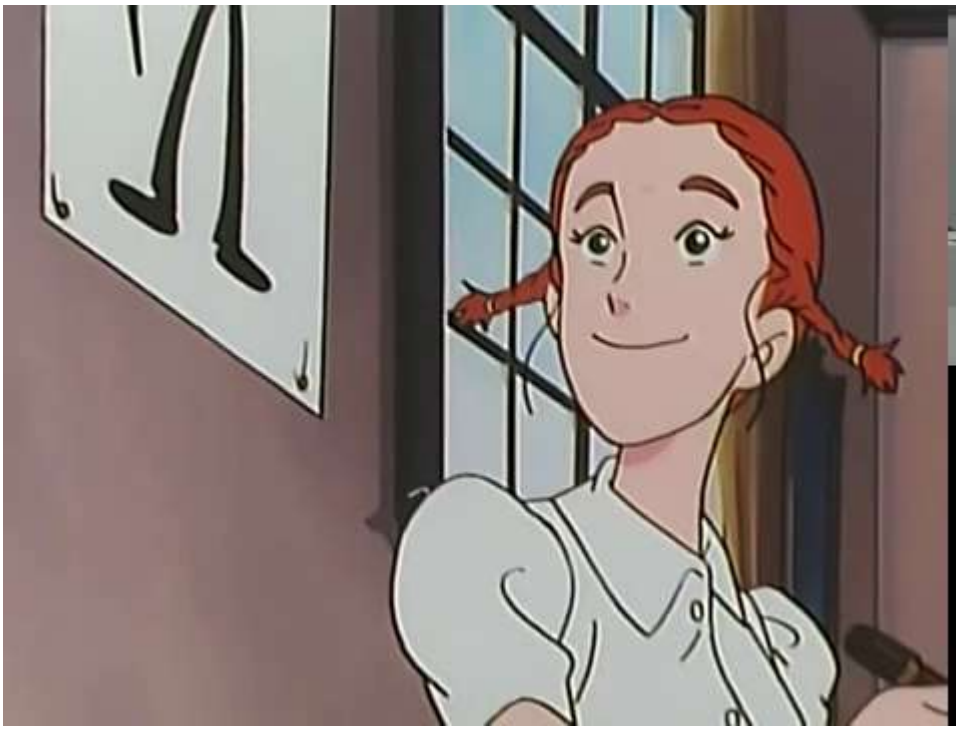

Stimate Domnule Epitrop,

Mîine e prima miercuri din luna aceasta — o zi istovitoare pentru Orfelinatul John Grier. Cît de uşuraţi se vor simţi orfanii cînd va bate ora cinci şi, după ce îi veţi mîngîia pe cap, veţi pleca ! Oare pe mine m—ai mîngîiat vreodată pe cap, tăicuţule ? Nu cred — memoria mea pare să—şi aducă aminte numai de epitropi graşi.

Transmite, rogu—te, orfelinatului, din partea mea, multă dragoste, dragostea mea *sinceră.* Cînd privesc în urmă prin ceaţa celor patru ani, îmi simt inima plină de iubire pentru el. Cînd am venit prima dată la colegiu îl uram fiindcă—mi furase copilăria, copilăria pe care celelalte fete au avut—o ; acum însă nu—l mai urăsc.

Consider totul ca o întîmplare ieşită din comun. Pentru mine a constituit un avantaj, deoarece pot sta deoparte şi analiza viaţa. Cum eu am păşit în lume ca un om matur, am asupra ei un punct de vedere care lipseşte cu desăvîrşire celor ce au fost crescuţi în bogăţie.

Cunosc o mulţime de fete (Julia, de pildă) care nu—şi dau seama că sînt fericite. Într—atît s—au obişnuit cu acest sentiment, încît nici nu—l mai percep ; în ceea ce mă priveşte însă, sînt conştientă în fiece clipă a vieţii mele că sînt fericită. Şi voi fi mereu, indiferent dacă se vor ivi lucruri neplăcute. Le voi considera (chiar durerea de măsele) drept experienţe interesante şi voi fi bucuroasă că ştiu cum sînt. „Oricum va fi cerul deasupra capului meu, sînt pregătită pentru orice soartă." .

În orice caz, tăicuţule, nu lua această nouă afecţiune a mea pentru O.J.G. ad litteram. Dacă voi avea cinci copii, ca Rousseau, nu—i voi părăsi pe treptele unui orfelinat, ca să le asigur o simplă creştere.

Transmite complimente doamnei Lippett (asta cred că e conform adevărului ; dragoste ar fi cam mult) şi nu uita să—i spui despre frumoasele însuşiri de care dau dovadă.

Cu drag,
Judy

LOCK WILLOW 4 APRILIE

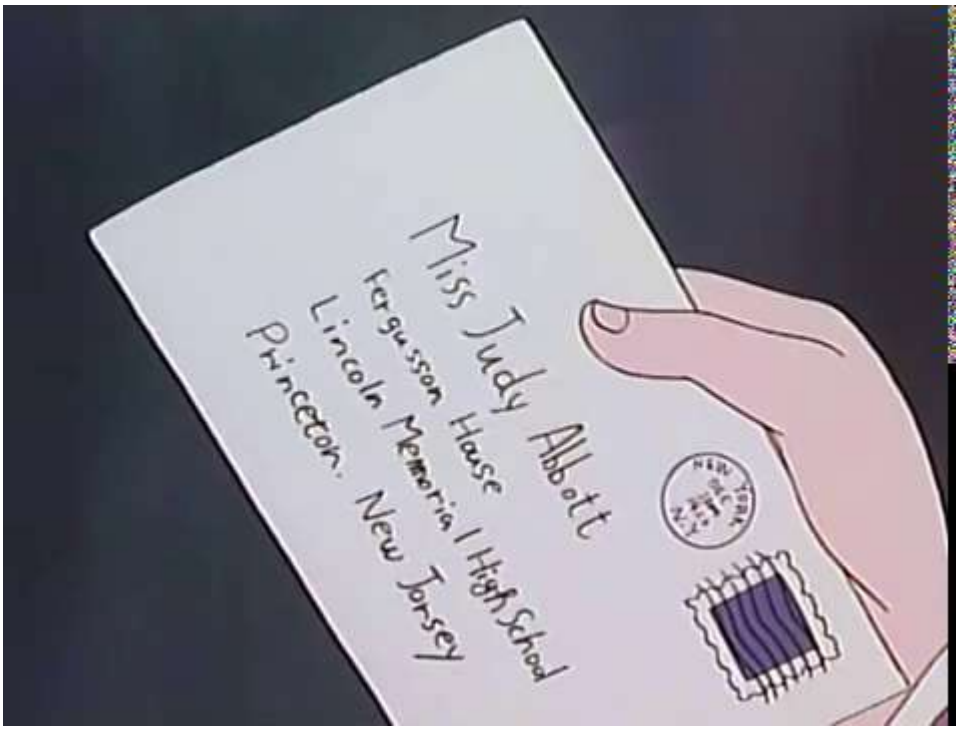

Dragă tăicuţule,

Observi ştampila poştei ? Eu şi Sallie înfrumuseţăm Lock Willow cu prezenţa noastră în timpul vacanţei de Paşti. Am hotărît că cel mai bun lucru pe care—l putem face în cele zece zile libere este să venim unde e linişte. Nervii noştri au ajuns în aşa hal, încît nu mai puteam suporta nici o singură masă la Fergussen. Să mănînci într—o sală cu patru sute de fete e un chin cînd eşti obosit. Zgomotul este atît de infernal, încît, ca să se audă, fetele care stau vizavi îşi duc mîinile pîlnie la gură şi strigă una la alta. Ăsta—i adevărul.

Hoinărim pe dealuri, scriem, citim şi avem clipe de odihnă plăcută. Azi—dimineaţă ne—am urcat pe Sky Hill, unde o dată eu şi domnul Jervie ne—am pregătit cina. Nu—mi vine să cred că toate acestea s—au întîmplat aproape acum doi ani. Se mai vede şi azi stînca înnegrită de fumul focului nostru. E ciudat cum anumite locuri sînt strîns legate de anumite persoane, şi niciodată nu—ţi aminteşti de unele fără să nu te gîndeşti la celelalte. M—am simţit foarte singură fără el — timp de două minute.

Cu ce crezi că mă îndeletnicesc în ultima vreme, tăicuţule ? Îţi vei zice că sînt incorigibilă — scriu o carte. Am prins secretul. Domnul Jervie şi editorul au avut dreptate. Eşti cu mult mai convingător cînd scrii despre lucruri pe care le cunoşti. De data asta îmi cunosc subiectul în mod amănunţit. Ghici unde se petrece acţiunea ? La Orfelinatul John Grier ! Şi e bine închegată, tăicuţule, într—adevăr cred că e — nimic altceva decît despre lucrurile mărunte care s—au întîmplat zi de zi. Acum sînt realistă ; am părăsit romantismul. Totuşi mă voi întoarce la el ceva mai tîrziu, cînd va începe viitorul meu aventuros.

Această nouă carte se va isprăvi de la sine şi va fi publicată! Ai să vezi dacă n—are să fie aşa. Numai cînd vrei un lucru din toată inima şi persişti în îndeplinirea lui, reuşeşti în cele din urmă să—l obţii. De patru ani încerc să primesc o scrisoare de la dumneata şi tot nu mi—am pierdut speranţa.

La revedere, dragă tăicuţule, (îmi place tare mult să—ţi spun aşa)

Judy

P.S. Am uitat să—ţi dau noutăţi de la fermă, sînt foarte triste ; sări peste acest postscriptum, dacă nu vrei ca sensibilitatea dumitale să sufere.

Sărmanul, bătrînul Grover a murit. Ajunsese în aşa hal, încît nu mai putea să mestece şi au fost nevoiţi să—l împuşte.

Săptămîna trecută, nouă pui de găină au fost omorîţi de o nevăstuică, sau de un viezure, sau de un şobolan.

O vacă e bolnavă şi a trebuit să chemăm medicul veterinar de la Bonnyrigg Four Corners. Amasai n—a dormit toată noaptea ca să—i dea ulei de sămînţă de in şi whisky. Dar noi avem o teribilă bănuială

că sărmana bolnavă n—a căpătat decît ulei de in.

Tommy cel sentimental (pisoiul a cărui blană semăna cu o carapace de broască ţestoasă) a dispărut; ne temem că a fost prins într—o cursă. Se întîmplă atîtea pe lume !

17 MAI

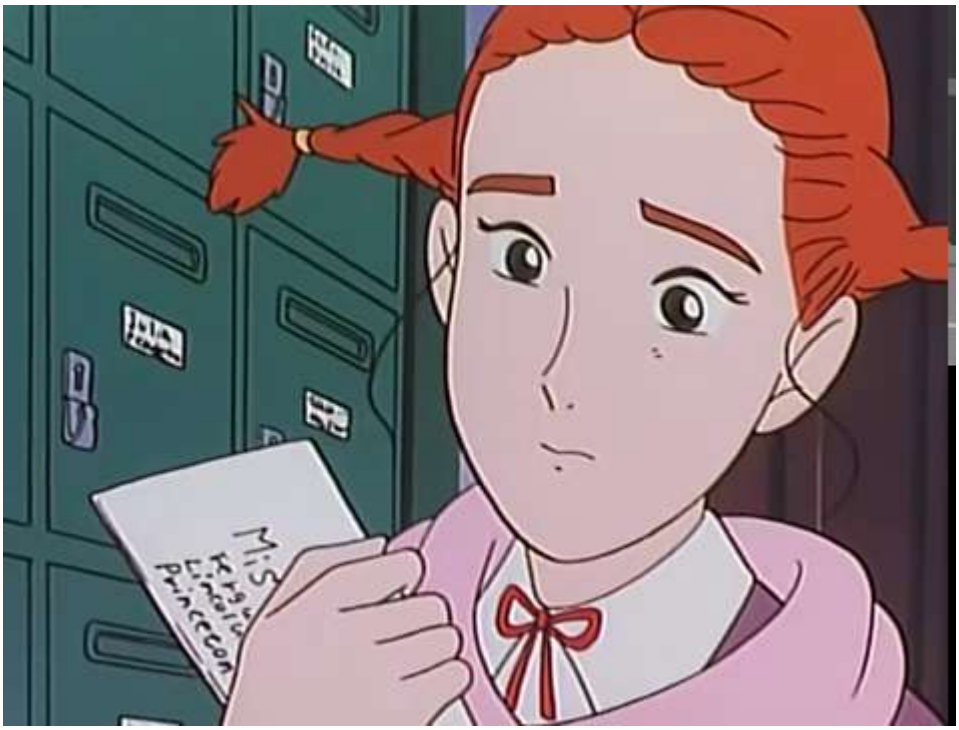

Dragă tăicuţule Picioare—Lungi,

Această scrisoare va fi extrem de scurtă, deoarece simt dureri în umăr numai la simpla vedere a unui toc. Notiţe la curs în timpul zilei, o nuvelă nemuritoare toată seara, e prea mult!

De miercuri în trei săptămîni va avea loc festivitatea înmînării diplomelor. Cred că ai putea să vii să mă cunoşti. Te voi urî dacă n—ai să vii ! Julia îl invită pe domnul Jervie ca reprezentant al familiei ei, iar Sallie, pe Jimmie McBride, în aceeaşi calitate ; eu pe cine pot să invit ? Numai pe dumneata sau pe doamna Lippett, şi pe ea n—o doresc. Te rog, vino.

A dumitale cu dragoste şi crampă de scriitor,
Judy

LOCK WILLOW 19 IUNIE

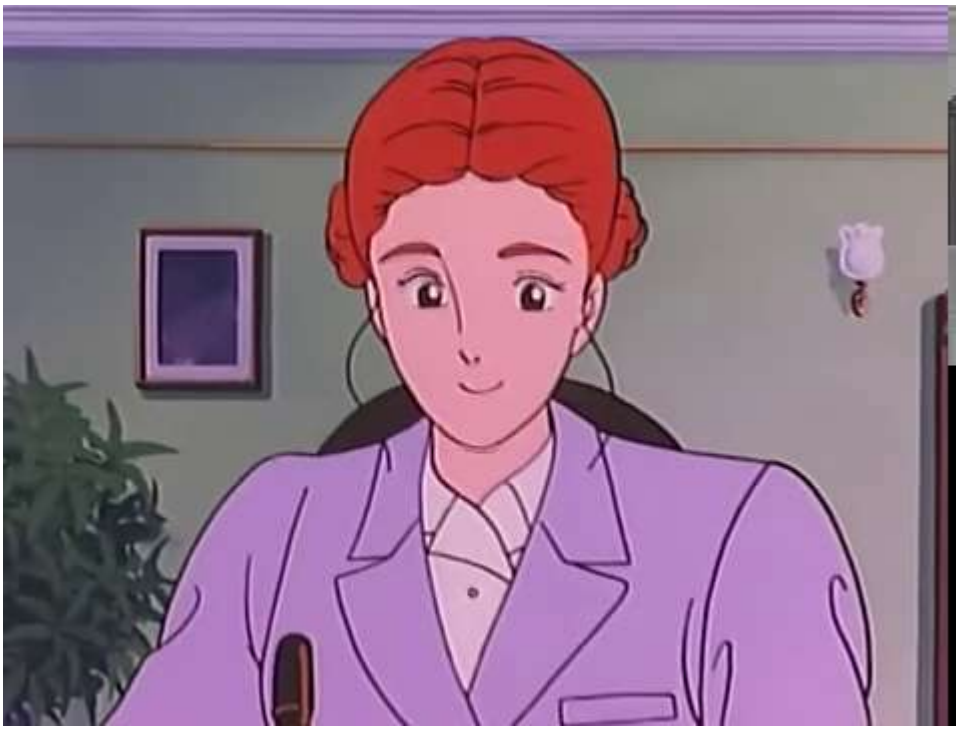

Dragă tăicuţule Picioare—Lungi,

Sînt licenţiată ! Diploma mea se află în sertarul de jos al biroului, cu cele două rochii ale mele, cele mai bune.

Ziua înmînării diplomelor a fost, ca de obicei, cu cîteva răpăieli de ploaie în momentele solemne. Îţi mulţumesc pentru bobocii de trandafir. Au fost minunaţi. Domnul Jervie şi domnul Jimmie, amîndoi, mi—au dăruit, de asemenea, trandafiri, dar buchetele lor le—am lăsat în cada de baie, în vreme ce pe al dumitale l—am luat cu mine la defilarea anului nostru.

Iată—mă—s la Lock Willow pe timpul verii — poate pentru totdeauna. Întreţinerea este ieftină. împrejurimile, liniştite şi prielnice unei vieţi literare. Ce altceva mai mult îşi poate dori un scriitor ? Sînt nebună cu cartea mea. Cînd sînt trează, mă gîndesc la ea în fiece clipă, iar noaptea o visez. Tot ce doresc este linişte sufletească şi timp disponibil ca să lucrez (întrerupt cu mese hrănitoare). Domnul Jervie va veni pentru o săptămînă sau aşa ceva în august, iar domnul Jimmie McBride se va abate şi el pe aici într—una din zile în vara asta. Acum el lucrează la o societate de asigurări şi vizitează împrejurimile ca să plaseze poliţe băncilor. Urmează să se ducă la ,,Farmers National", la Corners, şi—atunci va trece şi pe la mine.

Vezi, la Lock Willow nu—ţi lipseşte cu desăvîrşire societatea. Te—aş fi aşteptat şi pe dumneata să vii aici cu maşina, acum însă ştiu că nu mai pot spera. Deoarece n—ai vrut să vii măcar la serbarea înmînării diplomelor, te—am smuls din inima mea şi te—am înmormîntat pentru totdeauna.

Jerusha Abbott (Licenţiată)

24 IULIE

Cel mai scump tăicuţ Picioare—Lungi,

Nu—i plăcut să munceşti ? Sau dumneata nu munceşti niciodată ? Şi, mai cu seamă, este foarte plăcut cînd munca pe care o faci este chiar aceea pe care o preferi înaintea oricărei alteia pe lume. În vara asta am scris în fiecare zi, lăsînd condeiul să alerge în voie ; singura mea nemulţumire e că zilele nu—s destul de lungi ca s—aştern pe hîrtie toate gîndurile frumoase, importante şi interesante ce—mi frămîntă mintea.

Am isprăvit a doua parte a cărţii mele, iar mîine dimineaţă la şapte şi jumătate voi începe partea a treia. Este cea mai adorabilă carte pe care ai văzut—o vreodată. Te rog să mă crezi. Nu mă gîndesc la nimic altceva. Dimineaţa abia am răbdare să mă îmbrac şi să mănînc ; apoi scriu, şi scriu, şi scriu pînă ce deodată pic moartă de oboseală. Atunci ies afară cu Colin (cîinele ciobănesc cel nou), alerg pe cîmp şi adun o nouă provizie de idei pentru ziua următoare. E cea mai frumoasă carte din cîte s—au văzut. Ah, iertare ! Ţi—am mai spus—o o dată.

Sper că nu mă socoteşti încrezută, nu—i aşa, tăicuţule dragă ? Chiar nu sînt, dar în clipa de faţă mă simt năpădită de un entuziasm nemaipomenit. Poate mai tîrziu voi deveni rece, pretenţioasă şi dispreţuitoare. Nu, sînt sigură că nu voi fi aşa ! De astă dată am scris o adevărată carte. Aşteaptă pînă ai s—o vezi !

Voi încerca pentru moment să—ţi vorbesc despre altceva. Nu ţi—am spus că Amasai şi Carrie s—au cununat luna trecută, în mai. Lucrează amîndoi tot aici, dar atît cît pot să—mi dau eu seama, căsătoria i—a distrus pe amîndoi. Mai înainte, ea rîdea cînd Amasai intra în casă cu ghetele pline de noroi sau cînd îi cădea scrumul pe podea ; ar trebui s—o auzi acuma cum îl ceartă ! Şi nici nu—şi mai ondulează părul. Amasai, care înainte scutura bucuros covoarele şi căra lemne, acum bombăne chiar cînd faci doar o simplă aluzie la o astfel de treabă. De asemenea, cravatele lui, care altădată erau roz şi purpurii, acum sînt cu desăvîrşire sumbre — cafenii şi negre. M—am hotărît să nu mă mărit niciodată. Căsătoria este în mod evident un proces distrugător.

Nu prea am veşti de la fermă. Animalele sînt toate în perfectă sănătate. Porcii sînt nespus de graşi, vacile par a fi mulţumite, iar găinile ouă regulat. Te interesează creşterea păsărilor ? Dacă—i aşa, îţi recomand o mică broşură foarte valoroasă : „200 de OUĂ de GĂINA pe AN”. Mă gîndesc ca în primăvara viitoare să pun un incubator şi să cresc pui pentru fript la grătar. Vezi, m—am instalat la Lock Willow pentru totdeauna. M—am hotărît să rămîn aici pînă ce voi scrie 114 romane, ca mama[41] lui

[41] Doamna Trollope, scriitoare engleză, a trăit între anii 1780—1803. Fiul său Anthony Trollope a fost, de asemenea, scriitor.

Anthony Trollope. Şi—atunci, odată isprăvită opera măiastră a vieţii mele, plec şi încep să călătoresc.

Domnul Jimmie McBride a petrecut duminica trecută cu noi. La prînz, pui fript şi îngheţată ; se pare că le—a apreciat pe amîndouă. M—am bucurat grozav că l—am văzut. M—a făcut să—mi reamintesc pentru o clipă că lumea există. Sărmanul Jimmie, o duce greu cu plasarea polițelor. „Farmers National" de la Corners nu vrea să aibă de—a face cu aşa ceva, deşi polițele aduc o dobîndă de 6%, iar uneori de 7%. Cred că Jimmie va sfîrşi prin a se duce acasă, la Worcester, şi va lucra în fabrica tatălui său. Este prea sincer, prea drept şi bun la inimă ca să ajungă un financiar renumit. Nu crezi că a fi directorul unei înfloritoare fabrici de salopete este o situaţie demnă de invidiat ? Acum el strîmbă din nas, gîndindu—se la salopete, dar tot la ele se va întoarce.

Sper că apreciezi faptul că această scrisoare este lungă şi că ea vine de la o persoană care are crampe la mînă din cauza scrisului. Dar te iubesc încă, tăicuţule drag, şi sînt foarte fericită.

Cînd ai o frumoasă priveliște în jur, mîncare din belşug, un pat confortabil, un teanc de hîrtii albe şi un sfert de kilogram de cerneală, ce altceva ai mai putea dori pe lumea asta ?

A dumitale ca întotdeauna,
Judy

P.S. Poştaşul vine cu veşti noi. Aşteptăm sosirea domnului Jervie vinerea viitoare, pentru o săptămînă. E o perspectivă foarte plăcută ; mă tem numai că sărmana mea carte va avea de suferit. Domnul Jervie îţi răpeşte tot timpul.

27 AUGUST

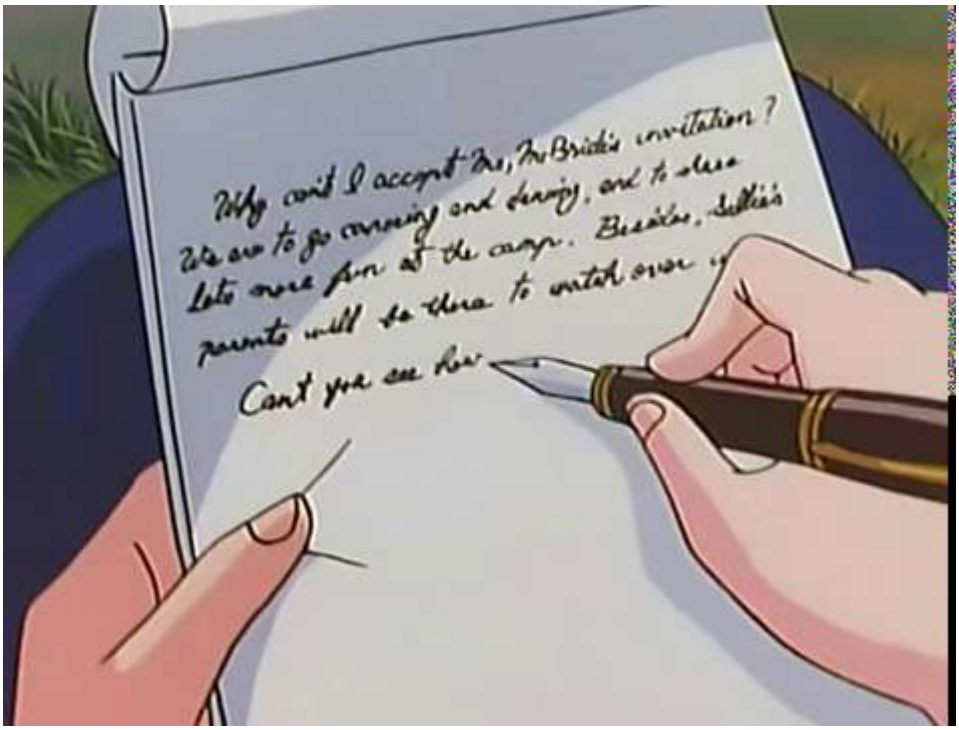

Dragă tăicuţule Picioare—Lungi,

Mă întreb unde eşti! Niciodată nu ştiu în ce parte a lumii te găseşti, dar sper că nu te afli la New—York pe vremea asta groaznică. Nădăjduiesc că te găseşti în vîrful unui munte (dar nu în Elveţia; undeva mai aproape), privind zăpada şi gîndindu—te la mine. Te rog gîndeşte—te la mine. Sînt tare singură şi simt nevoia ca cineva să se gîndească la mine. Oh, tăicuţule, aş fi vrut să te cunosc ! Căci atunci cînd am fi nefericiţi, am putea să ne încurajăm unul pe celălalt.

Nu cred că mai pot suporta Lock Willow. Mă gîndesc să mă mut. La iarnă, Sallie va pleca la Boston, unde va lucra într—un post de asistentă socială. Nu crezi că ar fi bine să mă duc şi eu cu ea? Am putea avea o odaie de lucru împreună. Şi—n timp ce ea se va ocupa cu problemele ei, eu aş scrie, iar serile ni le—am petrece împreună.

Nopţile sînt foarte lungi cînd nu ai pe nimeni cu care să vorbeşti decît pe Sempli, pe Carrie şi pe Amasai. Ştiu dinainte că dumneata nu vei găsi bună ideea mea de a locui împreună cu Sallie. Citesc de pe acum scrisoarea secretarului dumitale :

DOMNIŞOAREI JERUSHA ABBOTT

STIMATĂ DOMNIŞOARĂ,

Domnul Smith preferă ca dumneavoastră să rămîneţi la Lock Willow.

Al dumneavoastră cu sinceritate,
Elmer H. Griggs

Îl urăsc pe secretarul dumitale. Sînt sigură că un om care se numeşte Elmer Griggs trebuie să fie groaznic. Dar sincer vorbind, tăicuţule cred că va trebui să plec la Boston. Nu pot să mai stau aici. Dacă în curînd nu se întîmplă ceva, din disperare mă voi arunca în fundul silozului.

Dumnezeule, ce arşiţă ! Iarba s—a uscat, pîrîiaşele au secat de—a binelea, drumurile sînt pline de praf. N—a plouat de săptămîni şi săptămîni.

Această scrisoare lasă impresia că aş fi bolnavă de turbare, dar nu sînt. Vreau o familie, doar atît.
La revedere, scumpul meu tăicuţ.

Aş fi vrut să te cunosc,
Judy

LOCH WILLOW 19 SEPTEMBRIE

Dragă tăicuţule,

S—a întîmplat ceva şi am nevoie de un sfat. Am nevoie de acest sfat numai şi numai de la dumneata şi de la nimeni altul. Nu s—ar putea să te văd? E mult mai uşor să—ţi vorbesc, decît să—ţi scriu ; şi—apoi mă tem că secretarul dumitale ar putea să deschidă scrisoarea.

Judy

P.S. Sînt foarte nefericită.

LOCK WILLOW, 3 OCTOMBRIE

Dragă tăicuţule Picioare—Lungi,

Biletul dumitale scris cu însăşi mîinile dumitale — şi încă într—o caligrafie foarte tremurată ! — a sosit azi—dimineaţă.

Îmi pare rău că ai fost bolnav. Dacă aş fi ştiut, nu te—aş fi supărat cu necazurile mele. Da, îţi voi împărtăşi necazul meu, deşi îmi vine greu să—l aştern pe hîrtie, şi—apoi e foarte secret. Te rog să nu păstrezi această scrisoare, ci, dimpotrivă, arde—o.

Înainte de toate, iată, îţi anexez un cec de o mie de dolari. Pare caraghios ca eu să—ţi trimit un cec, nu—i aşa ? Şi de unde crezi că am atîţia bani ? Am vîndut romanul, tăicuţule. Va fi publicat ca foileton, în şapte fascicole, iar mai tîrziu sub formă de volum. Poate îţi închipui că sînt nebună de fericire ; ei bine, nu sînt. Mi—e absolut indiferent. Desigur, mă bucură faptul că încep să—mi plătesc datoriile, dar îţi mai datorez încă alţi două mii de dolari. Îi vei primi în rate. Te rog să nu fii rău şi să refuzi cecul, deoarece eu sînt fericită că pot să ţi—l trimit. Îţi sînt datoare cu mult mai mult, şi nu în bani, dar această datorie voi continua s—o plătesc întreaga mea viaţă, cu recunoştinţă şi iubire.

Şi acum, tăicuţule, să trecem la cealaltă problemă. Te rog să—mi dai sfatul cel mai chibzuit, sfatul unui om cu experienţă, fără să ţii seama dacă îmi va face plăcere sau nu.

Ştii că pentru dumneata am avut întotdeauna un sentiment deosebit, fiindcă întrucîtva reprezinţi întreaga mea familie. Nu te vei supăra însă, nu—i aşa, dacă îţi voi spune că încerc un sentiment cu mult mai deosebit pentru un alt bărbat. Cred că nu va fi greu să ghiceşti despre cine este vorba. Bănuiesc că de foarte mult timp scrisorile mele sînt pline de domnul Jervie.

Aş dori să te pot face să înţelegi ce fel de om este şi cît de bine ne potrivim. Gîndim la fel aproape în toate problemele, ba chiar mă tem că am început să—mi modific ideile ca să se potrivească cu ale lui. Dar el are aproape întotdeauna dreptate şi e firesc să aibă — ştii, ca vîrstă, mi—a luat—o înainte cu 14 ani. În alte privinţe totuşi, nu e decît un băieţel care a crescut prea repede — are nevoie de cineva care să se ocupe de el ; nici nu—şi pune galoşii cînd plouă. Amîndoi considerăm aceleaşi lucruri ca fiind caraghioase şi asta înseamnă aşa de mult. Este o catastrofă cînd simţul umorului a doi oameni diferă. Cred că asta constituie o prăpastie de netrecut.

Şi el e... Oh, ei bine ! El este el, iar eu îi duc lipsa, îi duc lipsa, îi duc lipsa. Lumea întreagă mi se pare goală şi plină de nenorociri. Urăsc lumina lunii fiindcă e frumoasă şi el nu e aici ca s—o privim amîndoi. Dar poate că şi dumneata ai iubit vreodată şi mă înţelegi. Dacă—i aşa, nu mai e nevoie să—ţi explic, iar dacă n—ai iubit, nu pot să—ţi explic.

Oricum, iată ce simt şi totuşi am refuzat să mă mărit cu el.

Nu i—am spus motivul ; am rămas mută şi nenorocită. N—am avut ce să—i spun. Iar acum a plecat,

închipuindu—şi că vreau să mă mărit cu McBride. Nu—i cîtuşi de puţin adevărat, nici nu m—aş gîndi vreodată să mă mărit cii Jimmie. Nu—i destul de matur. Dar domnişorul Jervie şi cu mine am intrat într—o neînţelegere teribilă şi amîndoi ne—am făcut rău unul altuia. L—am îndepărtat nu fiindcă nu l—aş iubi, ci tocmai pentru că—l iubesc prea mult. Iată motivul. M—am temut că mai tîrziu va regreta și n—aş putea să îndur asta! Nu este logic ca o persoană fără nimeni pe lume, ca mine, să intre, prin căsătorie, într—o familie ca a lui. Niciodată nu i—am pomenit despre orfelinat şi nu voiam să—i spun că, de fapt, nu ştiu cine sînt — ştii, se prea poate să am o origine *îngrozitoare.* Familia lui e mîndră, dar şi eu sînt mîndră!

În afară de asta, m—am simţit într—un fel obligată dumitale. După ce am fost ajutată ca să studiez pentru a deveni scriitoare, cel puţin trebuia să încerc să devin. N—ar fi fost frumos din partea mea să accept ajutorul dumitale şi—apoi să plec fără a fructifica anii de învăţătură. Dar azi, cînd mă simt în stare să—ți înapoiez banii, mi se pare că, în parte, am scăpat de datorie. Şi mai cred că aş putea să—mi continui munca de scriitoare, chiar dacă m—aş mărita. Aceste două profesiuni nu se exclud.

M—am gîndit mult la asta. Desigur, el este socialist şi poate că nici nu s—ar sinchisi prea tare de faptul că se însoară cu o proletară, aşa cum, poate, mulţi bărbaţi s—ar sinchisi. Poate că două fiinţe care se înţeleg întru totul şi se simt fericite cînd sînt împreună şi nefericite cînd sînt departe una de cealaltă ar trebui să înlăture orice piedică ce li s—ar ivi în cale. Desigur, *vreau* să cred că e aşa ! Dar aş dori să primesc şi sfatul dumitale. Poate şi dumneata aparţii unei *Familii* şi vei privi problema din punctul de vedere al lumii dumitale, şi nu compătimitor, plin de înţelegere omenească — aşadar, vezi cît sînt de curajoasă că te întreb.

Presupune că mă duc la el şi—i explic că nu Jimmie e de vină, ci numai Orfelinatul John Grier ; ar fi oare un lucru îngrozitor din partea mea ? Mi—ar trebui foarte mult curaj. Cred că aş prefera să fiu nenorocită tot restul vieţii.

Cele ce ţi—am povestit s—au întîmplat acum două luni. N—am mai primit nici un rînd de cînd a plecat de aici. Începusem să mă obişnuiesc cu gîndul că inima mea e zdrobită, cînd am primit, o scrisoare de la Julia, care m—a mişcat mult. Ea îmi scrie printre altele că unchiul Jervie a fost surprins de furtună într—o noapte pe cînd venea în Canada, şi că de atunci zace bolnav de pneumonie. Şi eu habar n—am avut. Mă simţeam rănită fiindcă dispăruse fără urmă şi fără un cuvînt. Cred că Jervie este foarte nefericit, şi ştiu că şi eu sînt!

Ce mă sfătuieşti că ar fi mai bine să fac ?

Judy

6 OCTOMBRIE

Scumpe tăicuţule Picioare—Lungi,

Da, desigur că voi veni, la patru şi jumătate după—amiază, miercurea viitoare. *Desigur,* pot să găsesc drumul. Doar am fost de trei ori la New—York, şi—apoi nu mai sînt un copil. Nu—mi vine să cred că, într—adevăr, am să te văd. Mă gîndesc la dumneata de atîta amar de vreme, încît anevoie pot să—mi imaginez că eşti o fiinţă în carne şi oase.

Cît eşti de bun, tăicuţule, minunat de bun, că—ţi baţi atîta capul cu mine cînd nu eşti sănătos. Îngrijeşte—te ca să nu răceşti. Aceste ploi de toamnă aduc multă umezeală.

Cu afecţiune,
Judy

P.S. Mi—a trecut prin cap o idee oribilă. Ai cumva vreun valet ? Mă tem de valeţi, iar dacă vreunul îmi va deschide uşa, voi leşina pe trepte. Ce—aş putea să—i spun ? Dumneata nu mi—ai dezvăluit numele dumitale. Să întreb oare de domnul Smith ?

JOI DIMINEAŢĂ

Scumpul meu domnule Jervie — tăicuţule Picioare—Lungi Pendleton—Smith,

Ai dormit aseară ? Eu nu ; n—am închis ochii nici măcar o clipă. Am fost prea uluită, şi agitată, şi zăpăcită, şi fericită. Nu cred că am să mai dorm sau am să mai mănînc vreodată. Dar sper că ai dormit ; trebuie să dormi, ştii, fiindcă în felul acesta te vei însănătoşi mai repede şi vei veni la mine.

Omul meu drag, nu vreau să mă gîndesc cît de rău ai fost bolnav şi că în tot acest timp eu n—am ştiut nimic. Cînd doctorul m—a condus ieri la trăsură, mi—a spus că timp de trei zile pierduseră orice speranţă. Ah, scumpul meu, dacă s—ar fi întîmplat această nenorocire, lumina soarelui s—ar fi stins pentru mine. Desigur că într—o zi, în viitorul îndepărtat, unul din noi va trebui să—l părăsească pe celălalt, dar cel puţin pînă atunci vom fi avut fericirea noastră şi deci ne vor rămîne amintirile.

Voiam să te încurajez, dar văd că eu sînt aceea care trebuie încurajată. Deşi sînt mai fericită decît aş fi visat vreodată că aş putea fi, nu mi—am pierdut judecata. Teama că ţi s—ar putea întîmpla ceva mă apasă ca o grea povară. Înainte luam totul uşor, eram nepăsătoare şi lipsită de griji fiindcă nu aveam nimic de preţ pe lume; dar acum tot restul vieţii mele voi avea o Foarte Mare Grijă. Ori de cîte ori vei fi departe de mine, mă voi gîndi la toate automobilele care te—ar putea strivi, sau la firmele ce ar putea să—ţi cadă în cap, sau la îngrozitorii microbi pe care ai putea să—i înghiţi. Liniştea mea s—a dus pentru totdeauna, dar, la drept vorbind, niciodată nu m—am prea dat în vînt după linişte.

Te rog, fă—te bine — repede, repede, repede. Aş vrea să te am aproape, să te pipăi şi să mă asigur că eşti tu în carne şi oase. A fost aşa de scurtă jumătatea de oră cît am stat împreună ! Mă tem că am visat. Dacă aş fi fost vreun membru al familiei tale (un văr îndepărtat, de gradul patru), aş fi putut să viu şi să te văd în fiecare zi, să—ţi citesc cu glas tare, să—ţi potrivesc perna şi să—ţi mîngîi cele două cute mici de pe frunte, să fac colţurile gurii tale să se ridice în sus într—un frumos şi vesel surîs. Dar eşti din nou vesel, nu—i aşa ? Ai fost ieri înainte de a pleca eu. Doctorul a spus că sînt cu siguranţă o bună infirmieră, căci arătai cu zece ani mai tînăr. Sper că iubirea nu poate să întinerească pe oricine cu zece ani. Oare te—ai mai interesa de mine, dacă aş avea din nou unsprezece ani ?

Ieri a fost cea mai frumoasă zi din viaţa mea. Chiar dacă am să trăiesc pînă la vîrsta de nouăzeci şi nouă de ani, n—am să uit nici cel mai mic amănunt. Fata care a părăsit Lock Willow în revărsatul zorilor nu semăna cîtuşi de puţin cu aceea care s—a întors noaptea. Doamna Semple m—a sculat la patru şi jumătate. Cînd m—am trezit, era întuneric, şi primul gînd ce mi—a trecut prin cap a fost: „ Mă duc să—l văd pe tăicuţu Picioare—Lungi!" Am luat micul dejun în bucătărie, la lumina lumînării, şi—apoi, cu trăsura, am străbătut cele cinci mile pînă la staţie, sub cel mai glorios colorit al lunii octombrie. În timp ce mergeam, soarele răsărea, iar arţarii din mlaştină şi arbuştii de corn străluceau poleiţi în roz şi portocaliu, în vreme ce zidurile de piatră şi ogoarele scînteiau sub mantia de brumă. Presimţeam că se va

întîmpla ceva. În tren, tot timpul şinele—mi cîntau : „Te duci să—l vezi pe tăicuţu Picioare—Lungi !" Asta îmi dădea siguranţă. Aveam atîta încredere în iscusinţa tăicuţului de a descurca lucrurile, şi mai ştiam că undeva un alt om — mai scump decît tăicuţul — aşteaptă să mă vadă. Şi, lucru ciudat, aveam o presimţire că, înainte de a se sfîrşi călătoria, îl voi întîlni şi pe el. Şi, vezi !

Cînd am ajuns la casa de pe Madison Avenue mi s—a părut atît de mare, de mohorîtă şi neospitalieră, încît n—am îndrăznit să intru şi am ocolit clădirea, ca să mai prind curaj. Dar n—ar fi trebuit să—mi fie cîtuşi de puţin frică. Valetul dumitale este un bătrînel cu înfăţişare prietenoasă şi blajină, aşa încît m—am simţit pe dată ca la mine acasă. „Sînteţi domnişoara Abbott ?" m—a întrebat el, iar eu am răspuns : „Da", astfel că n—am fost nevoită să întreb de domnul Smith. Mi—a spus să aştept în salon. Era un fel de cameră de burlac foarte somptuoasă şi sumbră. M—am aşezat pe marginea unui fotoliu mare, repetîndu—mi într—una : „Am să—l văd pe tăicutu Picioare—Lungi ! Am să—l văd pe tăicuţu Picioare—Lungi !"

Apoi bătrînul s—a întors imediat şi m—a poftit în bibliotecă. Eram atît de emoţionată, încît, ca să mărturisesc adevărul, abia mă mai ţineam pe picioare.

Înainte de a deschide uşa, el s—a întors spre mine şi mi—a şoptit : „A fost foarte rău bolnav, domnişoară. Azi e prima zi cînd i s—a dat voie să se scoale din pat. Să nu staţi prea mult ca să nu—l obosiţi!" Am ghicit din felul cum a vorbit că te iubeşte tare mult şi cred că e un bătrîn nepreţuit!

Apoi a bătut la uşă şi a zis : „Domnişoara Abbott". Am intrat înăuntru şi uşa s—a închis după mine.

Era aşa de întuneric înăuntru, în comparaţie cu lumina strălucitoare din hol, încît, pentru o clipă, abia am putut să deslușesc ceva ; am văzut un fotoliu mare în faţa focului şi o masă de ceai sclipitoare, cu un scaun mic alături. Şi mi—am dat seama că un om şedea în fotoliu, rezemat pe perne şi cu un pled pe genunchi. Înainte de a—l putea opri, el s—a ridicat tremurînd, sprijinindu—se de spătarul scaunului, şi s—a uitat la mine fără a rosti o vorbă, şi—atunci... atunci am văzut că erai tu ! Dar chiar şi—n clipa aceea tot n—am priceput. Am crezut că tăicuţul te chemase acolo, ca să mă întîlneşti şi astfel să—mi facă o surpriză.

Atunci ai rîs, ai ridicat mîna şi ai spus : „Scumpă micuţă Judy, n—ai ghicit că eu am fost tăicuţul Picioare—Lungi ?"

Deodată m—am luminat. Oh, cît de neroadă am fost ! Sute de lucruri mărunte puteau să mi—o spună dacă aş fi fost cît de cît mai perspicace. Niciodată n—aş izbuti să fiu un detectiv, nu—i aşa, tăicuţule ? Jervie ? Cum trebuie oare să te numesc ? Să—ţi spun Jervie, pur şi simplu, pare lipsă de respect şi nu pot să fiu nerespectuoasă faţă de dumneata !

Cînd a intrat doctorul şi m—a poftit afară, se scursese o jumătate de oră foarte plăcută. Am fost aşa de zăpăcită cînd am ajuns la gară, încît era cît pe—aci să iau trenul spre St. Louis. Oare şi dumneata te—ai zăpăcit, căci ai uitat să—mi serveşti ceaiul. Însă amîndoi am fost foarte, foarte fericiţi, nu—i aşa? M—am înapoiat la Lock Willow noaptea tîrziu, dar, ah, cum străluceau stelele! Azi—dimineaţă am plecat pe cîmp cu Colin şi am revăzut locurile pe unde am hoinărit amîndoi; mi—am amintit tot ce ai spus şi cum arătai. Azi, pădurea parcă—i de bronz scînteietor, iar aerul îngheţat. Este o vreme minunată pentru ascensiuni. Aş fi dorit să fii aici, să urci dealurile cu mine. Tare îţi duc dorul, scumpul meu Jervie, dar este un dor plin de fericire. În curînd vom fi împreună. Ce ciudat îmi pare că, în sfîrşit, aparţin cuiva! Este foarte, foarte plăcut.

Şi n—am să te mai las să fii necăjit nici măcar o clipă.

A dumitale pentru totdeauna,
Judy

P.S. Aceasta este prima scrisoare de dragoste pe care am scris—o vreodată. Nu—i ciudat că ştiu s—o scriu ?